

Kvinder i Parkour

udfordringer og motivation

Kandidatspeciale forår 2016

Marie Skou

Simon Hamborg Mikkelsen

Aalborg Universitet

Titel: Kvinder i parkour – udfordringer og motivation

Specialeperiode: 01-02-2016 til 03-06-2016

Specialegruppe: 10101

Uddannelse: Kandidat i Idræt

Marie Skou

Simon Hamborg Mikkelsen

Vejleder: Oline Anita Bjørkelund

Oplagstal: 2

Sideantal: 84 ns

Bilagsantal: 10

Afsluttet den 03-06-2016

Rapportens indhold er frit tilgængeligt, men offentliggørelse (med kildeangivelse) må kun ske efter aftale med forfatterne.

Abstract

Physical activity holds a potential to solve different societal problems due to its benefits to social, mental and physical wellbeing (Pilgaard, 2009). In Denmark, physical activity has traditionally been linked to organized sports clubs and unions but commercial fitness centers and self-organized street sports are gaining ground amongst the Danish population (Toft, 2016; Laub, 2013). Recent statistics suggest that the activity level especially amongst women is in decline (Matthiessen, 2016). In society, there seem to be certain gender norms prescribed to different types of physical activity (Trangbæk, 2005; Pfister, 2010) and street sports such as skateboarding and parkour can generally be said to belong to the masculine field holding values such as strength, fearlessness and self-promotion (Anderson, 1999). Parkour holds a potential to extend far and wide because it is easy to adjust challenges to fit each participant's skill level and because of its held values such as solidarity, creativity and social cohesion rather than competition (Grabowski & Thomsen, 2014). In Denmark, parkour is characterized by having become institutionalized which seems to hold a potential to make the activity more available to groups who seek organized activities, especially women (Larsen, 2015; Stagi, 2015). According to Kidder (2013) future research could address questions about why individuals, particularly women, seek out an activity such as parkour. The purpose of the present study is to investigate what motivates women to practice parkour and how the male dominance plays a role for women's participation.

With intent to seeking further knowledge and to contribute with empirical research to the existing research in the field of parkour, motivation, women in street sports and the role of male dominance this study is qualitative in its nature and draws upon reflections regarding hermeneutics in order to gain deep insight into the peculiar case of female traceurs. The framework of analysis is based on self-determination theory by Ryan & Deci (2002) and the theory of the male dominance by Bourdieu (1999). Fieldwork is the strategy of data collection and the chosen methods are individual semi structured research interviews with six female traceurs and a total of six observation sessions consisting of an organized practice arranged by Parkour DK, two jams and three workshops during Ollerup Women's Jam. One member of the thesis group acted as observing participant and the other as participating observer. Afterwards these data were transcribed and coded in different themes and condensed in order to make the collected data more manageable. Themes were mainly guided by

the framework of analysis which is also the analytic tool through which the processed data will be analyzed and discussed.

Respondents describe parkour as an open environment as practitioners, regardless of skill level, can contribute to problem solving, exercise suggestions and content, even if the training is organized by an instructor. This creates a space where participants can act on behalf of their own held interests and integrated values, which will facilitate their sense of autonomy (Deci & Ryan, 2002). The possibility to influence praxis and match challenges with skill level and needs can also promote the feeling of competence since participants have the opportunity to have a sense of mastery (ibid.). The women describe the community as special and with strong social cohesion. The feeling of relatedness can thus be said to be present since the participants experience a sense of belonging as well as being accepted by and integral to the community (ibid.). This therefore suggests that the three basic psychological needs for autonomy, competence and relatedness can be met in parkour, which means that the women are driven by either intrinsic or extrinsic motivation. The participants all highlight that they find parkour fun and for their own enjoyment. This suggests that their involvement in parkour is driven by intrinsic motivation. However, they also emphasize that parkour makes them stronger and fitter and teaches them to overcome challenges. Therefore the women can be said to have internalized into their praxis some of the values that are held high by their surrounding communities into their praxis, which suggests they are also extrinsically driven (ibid.). This also applies to their praxis of praising and acknowledging each other during their involvement in parkour, which can further facilitate their motivation for the activity.

Respondents report that they feel welcome in the parkour environment and describe several advantages of being female traceurs. Nevertheless, they also indicate that there is a need for practice exclusive for females if more women are to be invited into parkour since men generally take up a lot of space and are perceived as dominant. The fact that men dominate the parkour sphere may be understood as if women agree that movements that mainly relate to masculinity and the male physique are valued as the most status-giving of all. This means that both men and women are awarded with praise and respect when they jump far or high, whereas the training methods which many women highlight as their favorite and force are considered less respectable by women themselves. However, the philosophy that ties in with parkour does not speak against women participating in parkour on an equal footing with men, since there in principle are neither rules nor

competitions amongst participants. It therefore seems that parkour also leaves space for less explosive and more creative movements and praxes although some women feel limited by their physique. It seems, therefore, that it is in their surrounding community that female traceurs face the greatest challenges. This is especially due to the image related to parkour which plays on masculine values such as strength, speed and fearlessness. Female traceurs are therefore often expected to be able to perform very spectacular jumps when they tell their social circle that they practice parkour, which is inconsistent with their actual praxis. They therefore meet skepticism or are faced with having to explain and justify themselves, which means that they risk to disparage themselves and their own praxis. In addition, the general perception of what parkour is seems liable to be a barrier for recruiting new female traceurs.

Forord

Dette speciale er udarbejdet af Marie Skou og Simon Hamborg Mikkelsen, gruppe 10101, på sidste semester af kandidatuddannelsen i Idræt på Aalborg Universitet. Specialegruppens medlemmer er sidefagsstuderende med sidefag i henholdsvis Samfundsfag og Geografi. Tidsrummet for specialets udarbejdelse er fra 01-02-2016 til 03-06-2016.

Vejleder på specialet har været Oline Anita Bjørkelund, adjunkt ved Institut for Medicin og Sundhedsteknologi, der har stået for kyndig vejledning gennem hele specialeperioden, hvilket gruppen siger hende tak for. Der skal også lyde en tak til undersøgelsens respondenter, Street Movement, Parkour DK og Gymnastikhøjskolen i Ollerup.

Læsevejledning

Specialet er inddelt i syv kapitler. I *Problemfeltet* præsenteres baggrunden for dette speciale og problemformuleringen præsenteres slutteligt. Det følgende kapitel præsenterer studiets *Analyseramme* om Deci & Ryans self-determination theory samt Bourdieus teori om den maskuline dominans. *Metodekapitlet* beskriver, hvordan studiet metodisk er udført med interview og observation, hvilket følges af en verificering. *Analyse og diskussionskapitlet* analyserer og diskuterer undersøgelsens indsamlede empiri for at kunne udlede en *Konklusion*, hvormed specialets problemformulering kan besvares. I *Perspektiveringskapitlet* belyses nye perspektiver, som kunne være interessante at arbejde videre med i fremtidig forskning, og hvordan undersøgelsens resultater kan bruges i en samfundsmæssig kontekst. Slutteligt er en *Litteraturliste*.

Angivelse af kilder i specialet følger Harvard-metoden. Ved citater er teksten i kursiv og citations-tegn, og sidetal anføres efter kolon. Forkortelser af citater gøres med ... og ændringer af citater anvises med []. Der henvises til internetsider i en fodnote. Figurer er påført med reference og årstal samt en kort, forklarende tekst. Fuld kildeangivelse findes i litteraturlisten.

I specialet anvendes flere forkortelser. Første gang en forkortelse bruges, angives den i sin fulde tekst efterfulgt af selve forkortelsen i parentes, hvorefter denne er gældende i specialet. Begreber, som ønskes fremhævet, er markeret med kursiv og, hvis fundet givtigt, forklaret i en fodnote.

Indholdsfortegnelse

1 Problemfelt.....	11
1.1 Indledning.....	11
1.1.1 Idræt i et kønnet perspektiv.....	12
1.1.2 Gadeidrættens potentiale.....	14
1.2 Parkour.....	15
1.2.1 Parkours oprindelse.....	15
1.2.2 Parkour – praksis og filosofien bag.....	17
1.2.3 Parkour i Danmark.....	22
1.3 Kvinder i maskuline bevægelsespraksisser.....	26
1.4 Undersøgelsens formål.....	29
1.5 Problemformulering.....	30
1.5.1 Afgrænsning og begrebsafklaring.....	30
2 Analyseramme.....	32
2.1 Self-determination theory.....	32
2.1.1 Autonomi.....	33
2.1.2 Kompetence.....	33
2.1.3 Tilhørsforhold.....	33
2.1.4 Inde- og udefrakommende motivation.....	34
2.2 Bourdieu og den maskuline dominans.....	38

2.2.1 Den maskuline dominans.....	39
3 Metode.....	42
3.1 Kvalitativ forskning.....	42
3.1.1 Hermeneutik.....	43
3.2 Dataindsamling.....	44
3.2.1 Feltarbejde.....	44
3.2.2 Interview.....	45
3.2.3 Observation.....	49
3.2.4 Triangulering.....	51
3.3 Databehandling.....	52
3.3.1 Transskribering af interviews.....	52
3.3.2 Kodning og meningskondensering.....	52
3.4 Dataanalyse.....	54
3.5 Verificering.....	55
3.5.1 Validitet.....	55
3.5.2 Reliabilitet.....	56
3.5.3 Generaliserbarhed.....	56
4 Analyse og diskussion.....	58
4.1 Motivation for at dyrke parkour.....	58
4.1.1 Et åbent miljø med rum for kreativitet og selvbestemmelse.....	58
4.1.2 Et rum med plads til at udtrykke og udvikle sine evner.....	62

4.1.3 Fællesskabet som særligt og betydningsfuldt.....	65
4.1.4 Kvindernes motivation for at dyrke parkour.....	70
4.1.5 Delkonklusion.....	75
4.2 At være kvinde og dyrke parkour.....	77
4.2.1 Køn som en fysisk forskel.....	77
4.2.2 Kønsopdelt træning.....	80
4.2.3 Parkours udtryk udadtil – fordomme og begrænsninger.....	85
4.2.4 Delkonklusion.....	89
5 Konklusion.....	91
6 Perspektivering.....	93
6.1 Fremtidige undersøgelser og forskning.....	93
6.2 Potentiale til at engagere flere.....	94
7 Litteraturliste.....	95
Bilag 1 Interviewguide – København.....	1
Bilag 2 Interviewguide – Ollerup Women’s Jam.....	2
Bilag 3 Observationsguide.....	3
Bilag 4 Anne – Transskribering.....	4
Bilag 5 Katrine – Transskribering.....	16
Bilag 6 Liva – Transskribering.....	27
Bilag 7 Petra – Transskribering.....	39
Bilag 8 Ronja – Transskribering.....	48

Bilag 9 Stine – Transskribering.....	62
Bilag 10 Observation – noter.....	71

1 Problemfelt

Dette kapitel har til formål først at præsentere specialets indledning, der indkredser idræt i et kønnet perspektiv og gadeidrættens potentiale. Herefter beskrives bevægelsesdisciplinen parkour, som den er beskrevet i litteratur og hidtidig forskning, hvilket leder frem til en beskrivelse af kvinder i sammenlignelige maskuline bevægelsespraksisser. Dette danner grundlag for en beskrivelse af undersøgelsens formål, hvor specialets problemformulering præsenteres. Slutteligt præsenteres undersøgelsens afgrænsning og begrebsafklaring.

1.1 Indledning

Idræt har udviklet sig til at blive en af de største fritidsbeskæftigelser i Danmark i takt med, at der er blevet plads til eksempelvis kvinder og flere aldersgrupper i idrætten. Ud over at være en fritidsbeskæftigelse, anskues idrætten som både et socialt værktøj og et sundhedsfremmende instrument, der kan bruges til eksempelvis at løfte socialt udsatte eller bekæmpe overvægtsrelaterede livsstilssygdomme (Pilgaard, 2009). Der kan således være mange grunde til at engagere sig i idræt og idræt kan siges at rumme mange potentialer, hvilket også afspejler sig i, at 55 % af voksne danskere mener, at det er meget vigtigt for dem at være fysisk aktive i fritiden, hvorimod det kun er 5 %, der mener, at det slet ikke er vigtigt (Kjøller et al., 2007).

Idrætsdeltagelsen har traditionelt knyttet sig til det danske foreningsliv, men har ændret karakter således, at det i stigende grad er de motions- og fitnessrelaterede aktiviteter, der vinder frem på bekostning af de traditionelle foreningshold (Toft, 2016; Pilgaard, 2009). Dette gør sig både gældende internt i foreningerne og i kommercielt regi, hvor eksempelvis fitnessindustrien er blevet en af de mest benyttede af flere befolkningsgrupper (Pilgaard, 2009). Derudover er den selvorganiserede idræt blevet stadig mere populær, idet størstedelen af de voksne danskere dyrker idræt på egen hånd eller i uformelle grupper (Laub, 2013). Det har medført, at eksempelvis de danske kommuner er begyndt at tilrettelægge offentligt tilgængelige aktivitetsstier, områder og pladser der opfordrer til og bakker op om selvorganiseret fysisk aktivitet (Pilgaard, 2009), ligesom der er flere fonde, som sponsorerer opførelsen af alternative idrætsfaciliteter, som eksempelvis TrygFonden og Nordea-fonden, der er med til at finansiere opførelsen af GAME Streetmekka-huse i Aalborg og Viborg¹ som

¹ Lokaliseret d. 20-03-2016: <http://gamedenmark.org/news/viborg-aalborg-faar-game-streetmekka/>

supplement til de i forvejen eksisterende i København og Esbjerg². Dette kan siges at være et udtryk for, at idræt stadig fylder meget, og for at der er ved at ske en reorganisering af idrætten. Resultaterne fra *Den nationale undersøgelse af danskernes kost og fysiske aktivitet* viser dog, at hver tredje voksne dansker alligevel kan betegnes som værende inaktiv, og at det især er de danske kvinder, der er blevet mindre fysisk aktive, end de tidligere har været (Matthiessen, 2016). I et interview, som tager udgangspunkt i den pågældende rapport, citeres Jeppe Matthiessen for at sige:

”Kvinderne er i de senere år blevet mere inaktive og overvægtige. Derfor er kvinder også vigtige at fokusere på i det sundhedsfremmende arbejde” (Meister, 2016).

I *Danskernes motions- og sportsvaner 2011* fremgår det, at der er signifikant flere mænd end kvinder i alderen 16-39 år der er fysisk aktive i mere end fire timer om ugen, selvom den procentvise andel af mænd og kvinder, der deltager i idræt og fysisk aktivitet, er nogenlunde den samme. Dermed bruger mændene i gennemsnit cirka tre kvarter mere på idræt om ugen end kvinderne, hvorfor der kan siges at være en forskel i kønnenes aktivitetsvaner. Løb/jogging, vandreture og styrketræning er hos begge køn blandt de mest populære motionsformer, hvorimod forskellen i kønnenes valg af disciplin især ses ved, at aerobic/zumba og gymnastik dyrkes af cirka 20 % af kvinderne mod 1 % af mændene, og ved at fodbold spilles af 16 % af mændene mod 3 % af kvinderne. For begge køns vedkommende har <1 % angivet at de dyrker parkour eller lignende (Laub, 2013). Der er således både ligheder og forskelle i kønnenes valg af motionsformer.

1.1.1 Idræt i et kønnet perspektiv

I nærværende speciale opfattes køn som biologisk funderet, men socialt konstrueret. Det betyder, at det biologiske køn betragtes som udgangspunkt for de kønsnormer, der eksisterer i samfundet, og at køn er foranderligt og afhængigt af eksempelvis kontekst og tid (Trangbæk, 2005; Thing, 1999). En handling opfattes således som enten mandlig eller kvindelig alt afhængigt af hvem, hvordan og hvornår den observeres. At der overhovedet eksisterer en retorik omkring mandlighed og kvindelighed skyldes, ifølge Thing (1999), at kroppen, med det moderne gennembrud, blev indvævet i den naturvidenskabelige diskurs, og at der derved blev skabt en grundopfattelse af, at *”Køn er noget vi er, ikke noget vi bliver”* (Thing, 1999:88). Dette perspektiv mener Thing (1999) gør sig gældende i megen forskning omkring kvinder i sport, idet forestillingen om, at der eksisterer en universel kvin-

² Lokaliseret d. 20-03-2016: <http://gamedenmark.org/streetmekka>

delighed bliver argumentet for, at kvindesport adskiller sig fra mandesport. Thing (1999) kritiserer dette og mener i stedet, at det er de rammer og de normer, samfundet knytter an til kønnene, der har betydning for, hvordan henholdsvis kvinder og mænd engagerer sig i sport.

Hos Trangbæk (2005) beskrives de kønsnormer, der hersker i idræt, som værende rodfæstet i de forskellige liv, som mænd og kvinder levede i 1800-tallet, da gymnastikken vandt frem i Danmark. Samme tendens, mener hun, gør sig gældende ved sportens fremkomst i begyndelsen af 1900-tallet, hvor de karaktertræk, der dengang blev tilskrevet de to køn, fik og har betydning for, hvilke af sportens discipliner kvinder forventes at kunne deltage i. Dengang betød det eksempelvis, at kvinder kunne deltage i roning, da de her kunne bedømmes ud fra en æstetisk roteknik frem for fart og samtidig være tækkeligt klædt på, hvilket ikke udfordrede antagelsen om, at fysisk anstrengelse ikke hørte kvindeslægtet til.

Trangbæk (2005) beskriver idrætten som en del af den moderne civilisationsproces, hvilket betyder, at gymnastikkens og sportens udbredelse har præget den generelle samfundsudvikling, samtidig med, at samfundsudviklingen har påvirket idrættens udvikling gennem tiden. Kvinders deltagelse i idræt har derfor ændret sig markant i løbet af de sidste 100 år, blandt andet fordi kvinderne har vist, at også de kan være *hurtigere, højere og stærkere*, som det olympiske motto lyder. Det er således blevet legalt for kvinder at deltage i alle former for idræt, og den atletiske og muskuløse kvinde har ændret sig fra at være karakterstridig til at være et ideal (Munch, 2015; Dworkin & Wachs, 2009). Alligevel eksisterer der stadig en normativ kulturel mening om, hvad fysisk aktivitet bør være for kvinder (Thing, 2002), og der er klare normer for hvilke sports- og idrætsgrene, der er mest passende for henholdsvis kvinder og mænd at dyrke. Det kommer blandt andet til udtryk i følgende citat:

”It has always been taken for granted, for example, that men play American football and that women are keen gymnasts and dancers” (Pfister, 2010:234).

Det bliver således stadig betragtet som unaturligt, at mænd danser (Trangbæk, 2005), samtidig med at eksempelvis bodybuilding er defineret som en maskulin idræt, selvom der er mange kvinder, der dyrker det (Pfister, 2010). Gadeidræt kan siges at tilhøre mandenormen frem for kvindenormen, idet aktiviteter som parkour og skateboarding indeholder elementer af styrke, tekniske færdigheder, vovemod og selviscenesættelse, der af Anderson (1999) beskrives som maskuline kvaliteter. Dermed kan det opfattes som mere naturligt, at drenge og mænd involverer sig aktivt i gadeidræt, end

hvis piger og kvinder gør det, fordi piger og kvinders deltagelse udfordrer de normer, der er socialt konstrueret omkring de biologiske køn.

1.1.2 Gadeidrættens potentiale

Gadeidræt, alternative og selvorganiserede idrætsgrene bliver stadig mere populære og udbredte. Det skyldes blandt andet, at synet på gadeidræt har ændret sig således, at gadeidræt ikke længere anses som et udtryk for ballademageri, men i stedet menes at rumme et potentiale for at få flere unge til at være aktive og blive en del af et fællesskab (Gilchrist & Wheaton, 2011). En undersøgelse foretaget af GAME Danmark og Analyse Danmark fra 2016 viser, at 10 % af danskerne gerne vil i gang med at dyrke gadeidræt, og at 62 % mener, at gadeidræt er vigtigt i forhold til at få flere børn og unge til at være fysisk aktive³. Gilchrist & Wheaton (2011) deler dette perspektiv og mener, at alternativ idræt tilbyder et rum, hvor mennesker på tværs af sociale klasser, alder og køn kan mødes og engagere sig i den samme praksis, hvilket ikke på samme måde gør sig gældende i den traditionelle idræt. Dermed menes gadeidræt at kunne tilbyde et vigtigt alternativ til den traditionelle idræt, hvilket også påpeges af Wittig, der skriver:

”Det fællesskab, der udkrystalliserer sig i gadeidræt, er på mange måder mere favnende og stærkt end det fællesskab, der udfolder sig i den traditionelle klubidræt. Der er plads til flere forskellige mennesker, og det betyder jo, at der også bliver plads til dem, som typisk ikke dyrker motion eller er holdt op med det” (Wittig, 2015).

At gadeidræt rummer et særligt potentiale bakkes ligeledes op i et studie foretaget af Grabowski & Thomsen (2014), hvori det konkluderes, at en aktivitet som parkour kan favne bredt, fordi det er nemt at niveaudifferentiere og tilpasse den bevægelsesmæssige udfordring til den enkelte udøver, og fordi der generelt fokuseres på solidaritet frem for konkurrence mellem deltagerne.

I en dansk kontekst ses den øgede opmærksomhed på alternative idrætters potentiale blandt andet ved, at Nordea-fonden har støttet Den Nationale Platform for Gadeidræt, som har til formål at udvikle og udbrede idræt på gaden (Wittig, 2015), og at fire kommuner⁴ har støttet, eller støtter, opførelsen af gadeidrætshuse – de såkaldte GAME Streetmekkaer. Parkour er et af flere tilbud om gadeidræt i disse huse og bevægelsesdisciplinen kan siges at have oplevet en stigende popularitet i

3 Lokaliseret d. 30-03-2016: <http://gamedenmark.org/news/ny-undersogelse-et-flertal-af-danskerne-mener-at-gadeidraet-kan-faa-flere-boern-og-unge-til-at-vaere-aktive/>

4 København, Esbjerg, Aalborg og Viborg, Lokaliseret d. 20-03-2016: <http://gamedenmark.org/streetmekka/>

Danmark de seneste år. Det illustreres blandt andet ved, at bevægelsesdisciplinen er med i den seneste udgave af *Danskernes motions- og sportsvaner 2011* hvori 1 % af pigerne og 5 % af drengene angiver, at de i løbet af det seneste år enten har gået til parkour eller har dyrket det på anden vis (Laub, 2011). Parkour dyrkes både uorganiseret og organiseret i foreninger, på efterskoler og højskoler og i kommercielle tilbud. Det er derfor ikke til at give et præcist tal for, hvor mange aktive udøvere, der er i Danmark, men tallene fra *Danskernes motions- og sportsvaner 2011* illustrerer, at der er flere drenge end piger, der dyrker parkour. Denne skæve kønsfordeling skyldes muligvis den førømtalte norm for, hvilke kropsaktiviteter der passer sig for henholdsvis kvinder og mænd.

1.2 Parkour

Dette afsnit bygger på den hidtidige akademiske forskning, der har beskæftiget sig med at beskrive, forklare og forstå fænomenet parkour. Afsnittet vil indledes med en beskrivelse af parkours oprindelse, samt af parkours udbredelse i Danmark. Dernæst følger et litteraturstudie af, hvordan parkour i praksis og den bagvedliggende filosofi er beskrevet akademisk.

1.2.1 Parkours oprindelse

Parkour opstod sidst i 1980'erne i Paris' forstæder Lisses, Evry og Sarcelles. Her begyndte en gruppe drenge at bruge byen og den omkringliggende natur som udgangspunkt for bevægelse som et alternativ til den kriminalitet, som så mange andre unge fra disse forstæder involverede sig i. Deres praksis var inspireret af deres fædres militære baggrund, samt af tegneseriehelte så som *X-men*, *Spiderman* og *Dragon Ball* (Angel, 2011). Ordet *parcour*⁵ stammer fra *parcours du combattant*⁶, der var en videreudvikling af træningssystemet *Méthode Naturelle*. *Méthode Naturelle* blev opfundet af franskmænd, George Hébert, i starten af det tyvende århundrede og var et træningssystem, der tog udgangspunkt i funktionelle og basale bevægelsesmønstre som løb, balance, spring, klatring, kravl, kast og løft (Larsen, 2015). Træningssystemet havde til formål at skabe kropslig og emotionel dannelse samt forene mennesket med sit nære miljø. Denne tankegang tog gruppen til sig, og de udviklede en praksis, der snart kom i mediernes søgelys i takt med, at deres kropslige bedrifter blev stadig mere spektakulære og fascinerende. Gruppen kaldte sig fra 1997 *Yamakasi*, og deres praksis kaldte de *art du déplacement*⁷. Interessen udefra førte til en intern splittelse mellem Yamakasierne,

5 Kan oversættes til rute, linje, strækning eller vej.

6 Kan oversættes til militær forhindringsbane.

7 Kan oversættes til "kunsten at bevæge sig".

hvilket resulterede i en opdeling af praksis i tre beslægtede grene; art du déplacement, parkour og freerunning i takt med at, gruppemedlemmerne David Belle og Sébastien Foucan forlod gruppen og gik egne veje. Videreudviklingen af disse tre afarter af parkour beskriver, hvad der er virkeligheden for bevægelsesdisciplinen i dag, og dette kan fortsat lede til konflikter mellem forskellige udøvere, fordi de hver især vægter forskellige teorier og træningsmetoder (Larsen, 2015).

Art du déplacement knytter sig fortsat til gruppen Yamakazi (ibid.). Det beskrives hos Stagi (2015) som en livsfilosofi, der bygger på disciplinering af kroppen gennem hård træning bestående af mange repetitioner og kontrol samt en idé om, at udøveren skal lege med sin frygt⁸. Art du déplacement betragter byen som en stor legeplads, som udøveren må tilpasse sig selv og sin praksis til (Ameel & Tani, 2012a). Yamakazi begyndte at tilbyde undervisning i 2001 som et forsøg på at kunne leve af at dyrke parkour. Iværksætter, ønsket om at videregive og inspirere andre til bevægelse samt håbet om at kunne leve af sin bevægelsespraksis gør sig ligeledes gældende for mange udøvere i dag, hvilket betyder, at disse elementer kan siges at være en integreret del af praksis (Larsen, 2015).

Betegnelsen parkour knytter sig til den franske udøver David Belle. Det var Belles far, der oprindeligt præsenterede Yamakazi-drengene for méthode naturelle, og denne træningsmetode knytter fortsat an til parkour (Ameel & Tani, 2012b; Angel, 2011). Det vil sige, at parkour baserer sig på effektive og autentiske bevægelser, hvor udøveren skal bevæge sig hurtigst muligt fra A til B (Larsen, 2015). Hovedfilosofien er beskrevet med vendinger som *training for oneself, being strong to be useful* og *measuring yourself against your own limits* (Stagi, 2015). Belles version af parkour er tro mod de maskuline og altruistiske dannelsesværdier, der beskrives i méthode naturelle, og kan siges at rette sig mod en medmenneskelig udvikling, hvilket er i direkte modsætning til den anden undertype, *freerunning*, der fokuserer mere på individuel udvikling og selvscenesættelse (Larsen, 2015).

Begrebet freerunning stammer fra den engelske oversættelse af art du déplacement i forbindelse med dokumentarfilmen *Jump London* fra 2003. Begrebet knytter sig således til franskmanden, Sébastien Foucan, der optræder i filmen (Larsen, 2015). Foucan begyndte at prioritere det akrobatiske og risikofyldte aspekt højere end det effektive. Samtidig integrerede han asiatiske bevægelsesfilosofier i sin praksis, hvilket betød at autonomi, leg og positiv energi blev vigtige elementer til at forbinde krop, sjæl og omgivelser (Stagi, 2015). Foucan prioriterede undervisningsaspektet højt, hvilket

⁸ Playing with fear: Den del af praksis, hvor udøveren søger at flytte sine grænser (Stagi, 2015; Kidder, 2013).

har været medvirkende til den sportificeringsproces, som parkour har gennemgået. Hans arbejde for at udvikle parkour i forbindelse med undervisning har affødt en mere inkluderende, kreativ og udtryksfuld praksis, der har medført, at parkour er blevet institutionaliseret og inkorporeret i mainstreamkulturen (Larsen, 2015). Distanceringen mellem parkour, freerunning og art du déplacement eksisterer stadig og gør parkour til:

“... en bevægelseskultur præget af interne stridigheder og kampe, som rummer et bredt felt af divergerende holdninger til, hvad parkour er, og hvordan det dyrkes” (Larsen, 2015:51).

Der virker dog til at være forskelligt, hvor meget denne splittelse fylder. Stagi (2015) gør i sin artikel meget ud af at differentiere mellem disse, hvorimod betegnelserne i andre artikler bruges som synonyme for hinanden (fx Gilchrist & Wheaton, 2011; Ameel & Tani, 2012a).

Parkour bliver i dag dyrket over hele verden (Larsen, 2015). Denne udbredelse og stigende popularitet kan især siges at skyldes internettet og udbredelsen af sociale medier, der åbnede op for muligheden for at dele videoer og deltage i virtuelle samtaler på tværs af landegrænser (Jørgensen & Jensen, 2006; Clegg & Butryn, 2012; Stagi, 2015). Helt tilbage til Yamakasierne har der været en tendens til kun at filme de mest spektakulære bevægelser og ikke de mange timers træning og mislykkede forsøg, der går forud for disse. Muligheden for at kunne fremstille, redigere og klippe videoer af parkour har således medvirket til, at parkour i den generelle offentlighed opfattes som grænseoverskridende og overmenneskelig, hvilket betyder at parkour generelt fremstilles og opfattes som en mere risikofyldt disciplin, end den egentlig er (Larsen, 2015; Gilchrist & Wheaton, 2011). De studier, som dette speciale tager udgangspunkt i, er foretaget i Danmark, Finland, Italien, England og USA. Selvom der er kulturelle forskelle, som præger mulighederne for at dyrke parkour (Larsen, 2015), fremstår det som om, der eksisterer en generel enighed om, hvordan parkour bør praktiseres og hvilken filosofi, der ligger bag. Dette vil blive uddybet i det følgende.

1.2.2 Parkour - praksis og filosofien bag

Den tidlige forskning i parkour blev primært udført af geografer og arkitekter, der fandt det interessant, at parkourudøverne brugte byens rum anderledes, end det var tænkt til (Atkinson, 2009; Ortuzar, 2009; Saville, 2008). Disse studier undersøger parkour, som den fremstår for beskueren, og teoretiserer over, hvorvidt parkourudøverne skal ses som flanører, kapitalismekritikere eller som modstandere af byens disciplinering. Der er imidlertid sket en udvikling i den akademiske forsk-

ning, der betyder, at den aktive udøver er kommet mere i fokus, således at beskuerens syn på parkour er trådt i baggrunden til fordel for udøverens perspektiv. Dette speciale benytter samme udgangspunkt og lader derfor udøverne komme til orde for at forstå, hvad der er på færde for dem. Før dette gøres, mener specialegruppen, at det er vigtigt, at udvide forforståelsen for, hvad parkour er for at kunne stille de bedste spørgsmål og øge forståelse for, hvad det er der observeres. Derfor vil der her blive præsenteret en beskrivelse af, hvordan parkour praktiseres samt hvilken filosofi, der ligger bag på baggrund af den tilgængelige litteratur på området. Forskning i og om parkour er primært udført på mænd, hvorfor et sådant litteraturstudie også kan øge forståelsen for den kontekst, de kvindelige udøvere er indskrevet i, da det, ifølge Larsen (2015), er mænd, der dominerer og driver udviklingen af parkour. Dette afsnit leder, som tidligere nævnt, frem mod en diskussion af, om parkour inviterer til kvindelig deltagelse eller ej.

Parkour i praksis

Parkour praktiseres primært i byens rum og tager udgangspunkt i de ting, som er tilgængelige så som bænke, gelændere eller mure (Gilchrist & Wheaton, 2011). Udøverne dvæler ved hvert *spot*⁹ og udforsker det for bevægelsesmuligheder, inden de bevæger sig videre mod et nyt på enten gåben eller cykel (Larsen, 2015; Kidder, 2013). Der er således hverken fokus på hastighed eller på at komme fra A til B. I stedet fokuseres der på at gå åbent, kreativt og eksperimenterende til værks for at finde frem til de bevægelsesmæssige muligheder, hvert sted rummer (Jørgensen, 2008). En stor del af træningstiden går således med at afprøve og gentage bevægelser i et langsomt tempo tæt på jorden, hvor fokus er på de små forbedringer (Gilchrist & Wheaton, 2011), og på at ruste udøverne til mere komplicerede spring og bevægelser (Kidder, 2013). Gennem denne praksis udvikler udøveren et såkaldt *parkourblik*, der betyder, at vedkommende begynder at lægge mærke til de ting i byen, der kan bruges på en kreativ og legende måde (Ameel & Tani, 2012b). Udøverne udvikler således en særlig opmærksomhed rettet mod byens rum, der betyder, at de ikke ser bygninger, trapper eller bænke, men i stedet ser potentiale for mulige bevægelser (Clegg & Butryn, 2012). De bevægelser, som parkourudøvere gør brug af, er ofte inspireret af andre idrætsgrene (Jørgensen & Jensen, 2006). Eksempelvis inddrages kendte gymnastikbevægelser, der blot tildeles andre navne og nye æstetiske udtryk (Jørgensen, 2008), og der trækkes på såvel æstetik, elegance og harmoni fra dansens verden, som risikovillighed og selvudfoldelse fra eksempelvis skateboarding (Gilchrist & Wheaton, 2011).

9 Steder i byen med særlige kvaliteter, der gør, at de egner sig til parkour (Larsen, 2015).

Denne potpourri af bevægelser og udtryk gør parkour svær at placere i eksisterende idrætskategorier, men åbner samtidig disciplinen op for deltagelse på mange måder og niveauer (ibid.). Parkour kan således beskrives som en inkluderende og fleksibel praksis, hvilket åbner op for et særligt fællesskab, idet:

”... the unstructured, egalitarian nature of the sport lends itself to a more collaborative, supporting and nonjudgemental group dynamic” (Clegg & Butryn, 2012:330).

Selvom parkour rummer et selveksponeringselement, vægtes fællesskabet højt og det netværk, der eksisterer mellem udøverne, beskrives som særligt og stærkt (Kidder, 2013; Gilchrist & Wheaton, 2011). Udøverne bruger hinanden til motivation, læring og progression (Clegg & Butryn, 2012), hvilket gør parkour til en både indadvendt og udadvendt praksis (Deichmann, 2007). Den indadvendte praksis ses ved, at det er den enkeltes overvindelse af frygt og udfordringer, der er i centrum. Den brede opfattelse er dog, at dette gøres bedst, hvis vedkommende samtidig støttes og inspireres af andre, hvilket betyder, at udøverne både skal have deres opmærksomhed rettet mod sig selv og mod andre, hvorfor praksis også kan siges at være udadvendt. Denne dobbelthed kommer blandt andet til udtryk i dette citat:

“The joy of jamming in parkour is having an opportunity to push and be pushed by other tracers”
(Kidder, 2013:241).

At træne med andre betragtes således som en vigtig del af at dyrke parkour, især fordi det kan føles ensomt, akavet og begrænsende at træne alene (Clegg & Butryn, 2012). At det kan være begrænsende eller føles akavet at træne alene skyldes, at parkourudøverne udfordrer normerne for, hvordan man som voksen bevæger sig i det offentlige rum (Ameel & Tani, 2012a). Udøverne er bevidste herom, hvorfor de ifølge Ameel og Tani (2012a) bestræber sig på at møde nysgerrige tilskuere med åbenhed for at undgå at blive opfattet som rebeller og vandalister. Parkour kæmper således for at blive taget seriøst og anerkendt som en praksis, der ikke handler om at ødelægge, hænge ud eller optage byens rum på bekostning af andre (Mould, 2009). Derfor opfordres alle udøvere til at fortælle åbent om deres praksis og, om nødvendigt, at bevæge sig væk fra det sted, hvor de møder modstand for at undgå at efterlade et dårligt indtryk af, hvad parkour er og handler om (Ameel & Tani, 2012a; Clegg & Butryn, 2012). En del af den modstand, som parkourudøverne møder, handler om, at udefrakommende er bange for, at udøverne skal komme til skade (Ameel & Tani, 2012a). Denne

bekymring opfattes af parkourudøverne som irrationel, idet de ikke betragter parkour som farlig. Det skyldes, ifølge Kidder (2013), at de pakker deres praksis ind i en række *symbolske sikkerhedsritualer*, der sætter den potentielle fare ind i en meningsfuld ramme. Eksempelvis lægger udøverne vægt på at undersøge stabiliteten af de gelændere og bænke de regner med at gøre brug af for at undgå utilsigtede hændelser (Ameel & Tani, 2012b), ligesom en fysisk og mental udvikling ses som en måde, hvorpå den enkelte kan undgå skader (Kidder, 2013). Det er, ifølge Kidder (2013), disse *symbolske sikkerhedsritualer*, der gør parkour til mere end fare for farens skyld og som viser, at parkourudøverne ikke er ligeglade vovehalse.

Filosofien bag parkour

Filosofien i parkour er bygget op omkring den tanke, at den enkelte udøver ikke skal lade sig begrænse af byens rum, men i stedet lære at se muligheder frem for begrænsninger i sine omgivelser (Jørgensen & Jensen, 2006; Bavinton, 2007; Clegg & Butryn, 2012). Parkour handler således om at overvinde udfordringer, frem for at blive holdt tilbage af disse (Kidder, 2013). Den føromtalte David Belle er blevet citeret for at beskrive filosofien bag parkour med ordene:

“... *the main ethos is one of movement or, more precisely, the “freedom to move”...*” (Mould, 2009:739).

Ovenstående citat indikerer, at friheden til at bevæge sig overalt og på enhver måde er grundlæggende i parkour, hvilket stemmer overens med, at der ikke er nogen regler eller noget konkurrenceelement i parkour (Clegg & Butryn, 2012). Det betyder, at parkour udelukkende dyrkes for bevægelsens egen skyld (Sharpe, 2013). Parkour kan beskrives som en leg med kroppens grænser, hvor den enkelte udøver skal finde sin egen vej ved at arbejde kreativt med bevægelse (Clegg & Butryn, 2012) samt udfordre sig selv og sit mod for at udvide sin bevægelsesmæssige horisont (Jørgensen & Jensen, 2006). Det er således den enkelte udøvers niveauudvikling over tid, der er i fokus, og som værdisættes, frem for niveauforskelle mellem udøverne som i den traditionelle sport (Sharpe, 2013). Konkurrence er dermed ikke en del af parkour, hvilket gør parkour til noget særligt (Grabowski & Thomsen, 2014). Som en del af den enkeltes niveauudvikling eksisterer der en retorik omkring ansvarlig træning, hvoraf en vigtig del handler om progression. Progression handler om at bygge langsomt op til stadigt mere komplekse og potentielt farlige manøvrer, og selv små progressioner høster begejstring og anerkendelse (Kidder, 2013). Der eksisterer dermed en gensidig op-

mærksomhed mellem udøverne, idet de har blik for hinandens niveau og progression hvilket betyder, at:

”... a high jump performed by an experienced participant was given the ‘same values’ the ‘same amount of credit and praise’ as a beginner would by ‘being just able to get over a barrier’”

(Gilchrist & Wheaton, 2011:121-122).

At niveauopdeling ikke er en norm i parkour bygger på antagelsen om, at den øvede parkourudøver har et ansvar for at videregive sin viden til mindre erfarne udøvere, hvilket bedst lader sig gøre, hvis disse mødes og træner sammen. Begyndere vil således blive introduceret til et sæt af basale bevægelser, selvom der ikke er noget krav om hvordan, hvornår eller om disse skal bruges senere i begynderens praksis (Gilchrist & Wheaton, 2011). Den institutionaliseringsproces, som parkour har gennemgået, kan således siges at stemme overens med en grundlæggende filosofi om vidensdeling i parkour. En del af den viden, som de erfarne bør videregive til andre, handler om, hvordan der skal trænes for at minimere risikoen ved parkour (Kidder, 2013; Gilchrist & Wheaton, 2011). Det handler eksempelvis om, at individet skal opbygge fysisk og mental styrke (Deichmann, 2007), hvilket beskrives med udtrykket *be strong to be useful* (Clegg & Butryn, 2012). Derudover lægges der vægt på, at udøveren er i kontrol, fokuseret og dedikeret (Deichmann, 2007; Kidder, 2013). I parkour beskrives dette ved graden af *commitment*, som er et udtryk for, hvorvidt et individ formår at engagere sig i bevægelsen eller ej. Commitment betragtes således som en måde, hvorpå skader kan undgås, og den gængse opfattelse blandt udøverne er, at det ikke er parkour i sig selv, men derimod manglende commitment, der potentielt er farligt (Kidder, 2013).

Kidder (2013) beskriver parkour som en kollektiv rejse, hvor udøverne arbejder sammen om at udvikle sig, og Gilchrist & Wheaton (2011) beskriver, hvordan filosofien om at hjælpe hinanden smitter af til andre sammenhænge i udøvernes liv og bliver en central del af deres livsstil. Parkour kan således siges at handle om mere end frihed til bevægelse, idet udøverne også fokuserer på karakterudvikling og respekt, hvilket blandt andet illustreres af, at parkourudøverne opfordres til at tage sig selv og deres praksis seriøst for at blive taget seriøst af andre af byens brugere. Der eksisterer derfor en semi-officiel parkournorm om ikke at træne på privat ejendom i troen om, at respekt for andre medfører accept af parkour (Kidder, 2013). Dermed håber udøverne på at undgå at blive henvist til de strukturer og parker, der bygges til parkour, hvilket ville stride mod disciplinens

grundlæggende frihedsideal. Indtil videre er denne strategi lykkedes, og de specialdesignede parkourfaciliteter opfattes af udøverne som et udtryk for myndighedernes accept af disciplinen frem for et forsøg på at begrænse deres bevægelsesrum (Ameel & Tani, 2012a). Parkour adskiller sig således fra andre urbane bevægelsesdiscipliner ved at fokusere på moral og ansvarlighed (Clegg & Butryn, 2012) samt anti-vold og ikke-konfrontation (Mould, 2009).

I parkour opfattes kroppen som en bevægende og sansende krop (Sharpe, 2013), hvilket betyder, at handsker og andet udstyr, der forhindrer direkte kontakt mellem udøveren og de mure, bænke eller gelændere, vedkommende arbejder med, anses for at være forkert og begrænsende (Deichmann, 2007). Parkourudøveren skal kunne føle, hvilke bevægelser der er rigtige, og hvilke der er forkerte (ibid.) for derigennem at kunne opdage det potentiale, der findes i eksempelvis et gelænder eller en trappe (Kidder, 2013). Udøveren opfordres således til at starte småt og øve sig for at blive fortrolig med sin krop og sine omgivelser (ibid.). Der fokuseres således på at opbygge gode bevægelsesmæssige vaner – en form for kropslig iboende viden – gennem gentagelser og materielle relationer for at udvide udøvernes kropsbevidsthed (Sharpe, 2013). Målet er at få bevægelserne til at være så instinktive og intuitive som muligt, så den enkelte kan bevæge sig frit og uden at reflektere over sin praksis (Clegg & Butryn, 2012). En anden del af dette handler om at lære at acceptere og overvinde sin frygt. Frygt betragtes som en integreret del af parkour, hvorfor den enkelte udøver ikke behøver at skjule sin frygt, hvis blot vedkommende arbejder med at overkomme denne. Det kan ligefrem være manglen på frygt, der gør, at en person ikke accepteres som en del af parkourmiljøet, fordi vedkommendes praksis er så hasarderet, at den ikke kan siges at stemme overens med filosofien om commitment. Frygt accepteres således så længe, den enkelte ikke lader sig styre eller begrænse af denne (Kidder, 2013).

1.2.3 Parkour i Danmark

Parkour kan i dansk sammenhæng spores tilbage til 2003 og 2004, hvor unge mænd, uafhængigt af hinanden, opdagede parkourvideoer på internettet og lod sig inspirere til at gå ud og bevæge sig i deres nærmiljø. De første træningsmiljøer i Danmark voksede frem i København, Næstved, Fredericia og Aarhus. Derudover blev internetforummet *le-parkour.dk* et centralt sted for mange udøvere, der for fleres vedkommende ikke havde træningsmakkere tæt på. På dette forum kunne de dele videoer, inspirere hinanden og lave aftaler om at samles til *jams* på forskellige spots (Larsen, 2015). Et jam er hos Kidder (2013) beskrevet som:

”... a parkour-oriented party ... the general focus of a jam is not developing skills and strength. Instead, a jam is more of a time to watch and learn from other traceurs¹⁰, while also showcasing one’s own talent” (Kidder, 2013:234).

Allerede fra 2006 begyndte parkourmiljøer i eksempelvis Aarhus og Albertslund at organisere sig som traditionelle danske foreninger, hvilket er kendetegnende for dansk parkour, der fra starten, har kombineret den selvorganiserede træning i byens rum med mere institutionaliserede praksisser med faste træningstider på faste lokaliteter (Larsen, 2015).

Særligt to grupper har været toneangivende for, hvordan parkour har udviklet sig i Danmark. Det drejer sig om grupperne *Team JiYo* og *Street Movement*. Begge grupper udspringer fra Team JiYo, der opstod i 2004. De havde deres gennembrud i 2006, da de vandt underholdningskategorien i TV2-programmet *Scenen er din* (Larsen, 2015). Som følge heraf begyndte Team JiYo at tilbyde shows og undervisning i parkour (Hanghøj, 2006; Præstegaard, 2006), hvilket førte til, at de blev kontaktet af Gerlev Idrætshøjskole, der ønskede at tilbyde et valgfag i parkour. Samarbejdet med højskolen blotlagde interne splittelser i Team JiYo, hvilket førte til, at to af medlemmerne brød ud og dannede gruppen *Street Movement*, der siden har stået for undervisningen på Gerlev Idrætshøjskole, samt etableringen af verdens første parkourpark på dennes grund. Begge grupper har siden arbejdet med performance og tilbudt konsulentarbejde og undervisning, hvilket illustrerer, at parkour i Danmark har været forbundet med iværksætterier fra begyndelsen i lighed med den internationale parkour (Larsen, 2015). Efter splittelsen satsede Team JiYo på performance og på at sælge parkour som et æstetisk produkt, hvilket førte til kritik internt i miljøet, da deres praksis ikke stemte overens med mange af de selvorganiserede udøveres forståelse af, hvad parkour er og skulle være. Som resultat af denne kritik begyndte Team JiYo at anvende begrebet freerunning for at legitimere deres praksis (Larsen, 2015). *Street Movement* satsede på undervisning og på at videreføre Yamaka-sis trænings- og dannelsesmetoder. Det betød en hård og disciplineret træningspraksis, der for nogle udøveres vedkommende gik ud over den frihed og leg, der fandtes i den selvorganiserede praksis (Linde, 2011). Både Team JiYo og *Street Movement* har valgt at oprette deres egne foreninger, henholdsvis *Parkour & Freerunning Danmark* og *Parkour DK*, hvilket understreger, at institutionaliseringen af parkour i Danmark er kendetegnet ved, at udøverne gerne selv vil bestemme, hvilken retning parkour skal bevæge sig i (Larsen, 2015).

¹⁰ Typisk anvendt begreb for en parkourudøver (Larsen, 2015).

Parkour er blevet taget godt imod i Danmark, hvor flere kommuner og store fonde har støttet inddragelsen af parkour i etableringen eller moderniseringen af byområder. Det kan skyldes, at:

”... the principles behind parkour are more easily accepted in a Nordic context, where they resonate with generally accepted ideas of a common right to accessible private and public space”

(Ameel & Tani, 2012a:26).

Det har medført, at der i Danmark er mange faciliteter, der er bygget helt eller delvist til parkour. For parkour i Danmark betyder det, at den daglige praksis veksler mellem byens rum og specialbyggede parkourfaciliteter (Larsen, 2015). Denne udvikling kan have som konsekvens, at parkourmiljøet mister noget af sin åbenhed og i stedet lukker sig om sig selv (Ameel & Tani, 2012a). Omvendt mener Larsen (2015), at der ikke er forskel på den praksis, der udøves i byens rum kontra de specialbyggede faciliteter. Hun mener ligeledes, at der ikke er fundamentale forskelle på den selvorganiserede og den institutionaliserede parkour, idet det er udøverne selv, der underviser på mange foreningshold, og dermed bringer elementer af det selvorganiserede ind i undervisningen (ibid.). Ifølge Larsen (2015) har institutionaliseringen af parkour i Danmark haft den konsekvens, at der er flere danske børn og unge, der går til institutionaliseret parkour, end der er børn og unge, som dyrker det selvorganiseret, hvilket taler for, at institutionaliseringen har åbnet parkour yderligere op, fordi det bliver tilgængeligt for andre grupper. Dette gør sig blandt andet også gældende for kvinder, der typisk tiltrækkes af mere faste og institutionaliserede træningstilbud (Larsen, 2015; Stagi, 2015; Gilchrist & Wheaton, 2011).

Kvinder i parkour i Danmark

Institutionaliseringen af parkour har som nævnt ovenfor medført, at bevægelsesdisciplinen er blevet mere tilgængelig for kvinder (Stagi, 2015; Larsen, 2015, Gilchrist & Wheaton, 2011). På Gerlev Idrætshøjskole blev faget parkour udbudt som et specialefag fra 2007 og i foråret 2008 fulgte den første kvinde faget. I efteråret 2008 var der to kvinder, foråret 2009 otte kvinder og de efterfølgende skoleår helt op til 22 kvinder, hvilket svarer til, at halvdelen af eleverne på faget var kvinder¹¹. Gerlev Idrætshøjskole har således oplevet en bemærkelsesværdig lige kønsfordeling, som viser, at parkour, når det sættes i en institutionaliseret kontekst, ikke nødvendigvis kun tiltaler drenge og mænd.

11 Antallet af kvinder på specialefaget Parkour er oplyst i en e-mail fra Lizanne Düring, som er ansat i administrationen på Gerlev Idrætshøjskole.

Gruppen Street Movement oprettede i 2009 et hold kun for kvinder. I 2011 blev strukturen ændret fra et rent kvindehold til, at det kun var én ud af to ugentlige træninger, hvor kvinderne trænede for sig selv. I efteråret 2015 blev denne struktur igen lavet om, så kvindeholdet kun træner én gang om ugen og at den enkelte kvinde så selv kan vælge, om hun vil tilmelde sig det blandede hold også, hvis hun ønsker at træne to gange om ugen¹². Dette blev gjort, da mange af de kvinder der var tilmeldt fællestøringen ikke deltog heri. I foråret 2016 var der syv kvinder tilmeldt den blandede træning¹³ og 18 tilmeldt kvindetræningen¹⁴, hvilket tyder på, at der er noget på spil i forhold til køn i parkour, idet der kan siges at være en interesse for at træne på kønsopdelte hold fra kvindernes side af.

Street Movement har siden 2012 arrangeret et weekendarrangement kun for kvinder kaldet *Copenhagen Girls Gathering*. Der har hvert år været mellem 40 og 50 deltagere fra både Danmark, Finland, Sverige, England og Tyskland¹⁵. Gymnastikhøjskolen i Ollerup har fra marts 2016 oprettet et parkourhold for kvinder¹⁶ og inviteret til det første weekendarrangement kun for kvinder kaldet *Ollerup Women's jam*¹⁷, hvilket tyder på, at der også andre steder i landet fokuseres på at invitere kvinder til at dyrke parkour ved at oprette kønsopdelte hold. Ifølge Larsen (2015) har det indtil nu været enestående for parkour, at mange af de undervisningshold, der tilbydes, ikke er kønsopdelte, men hun åbner op for muligheden for, at der er en ændring på vej.

I det kommende afsnit undersøges det, hvordan kvinders deltagelse i mandsdominerede bevægelsesdiscipliner som skateboarding og snowboarding er beskrevet akademisk. Udfra denne forskning analyseres der, hvorvidt køn kan formodes også at spille en rolle i parkour.

12 Lokaliseret d. 25-02-2016: <http://parkour.dk/game-cph-flestrning-16>

13 Antallet af kvinder på de respektive hold, samt tendensen til, at kvinderne tidligere udeblev fra den blandede træning er oplyst i en Facebook-korrespondance med Oliver Thorpe fra Street Movement, der er ansvarlig for fællestøringen.

14 Lokaliseret d.11-03-2016: <http://parkour.dk/gamecph-women-kvinder-18>

15 Information om arrangement, deltagere med mere har specialegruppen fået gennem en Facebook-korrespondance med Teresa Høy, der er ansvarlig for arrangementet.

16 Lokaliseret d. 01-03-2016:

https://public.viggo.dk/ollerupgymnastikforening/cms/webfiles/images/denlilleavis2016_01_19%20pigeparkour-001%20kopi.jpg

17 Lokaliseret d. 25-02-2016: <http://ollerup.dk/?id=1546>

1.3 Kvinder i maskuline bevægelsespraksisser

Forskning inden for kvinders deltagelse i snowboard og skateboard tager udgangspunkt i, at sport er en mandsdomineret praksis, at kvinderne enten objektificeres eller nedvurderes når de deltager, og at de gennem deres deltagelse udfordrer den gængse opfattelse af maskulinitet og femininitet (Bäckström, 2013; Laurendeau & Sharara, 2008; Kelly et al., 2005; Rinehart, 2005). På baggrund af sportens maskuline værdier og udtryk (Rinehart, 2005) eksisterer der en antagelse om, at kvinder altid er dårligere end mænd (Bäckström, 2013; Laurendeau & Sharara, 2008), altså at ”... *skills are gendered*” (Bäckström, 2013:47). Den samme praksis betyder således noget forskelligt alt efter, om det er en kvinde eller en mand, der udfører den, idet en kvinde, der kører på snowboard i en halfpipe og derefter vælter, er med til at bekræfte kvindekønnets underlegenhed, hvorimod en mand, der gør det samme, er modig og tør tage sit løb helt til grænsen (Sisjord, 2009). Der er således mange kvinder, som føler, at de bliver dømt hurtigere og hårdere end drenge og mænd (Kelly et al., 2005). Dermed bliver det for mange kvinder en kamp for overhovedet at få lov til at være til stede og deltage aktivt (Kelly et al., 2005; Anderson, 1999), fordi det anses som mere naturligt for kvinder at påtage sig rollen som tilskuer end som deltager (Sisjord, 2009). Når kvinder engagerer sig i eksempelvis skateboarding og snowboarding, gør de således op med forståelsen af kvinden som et passivt objekt og iscenesætter sig selv som et handlende subjekt, hvilket kan virke provokerende, fordi de rykker ved de kulturelt bestemte handlemønstre, der knytter sig til henholdsvis mænd og kvinder (Rinehart, 2005). En del af denne kamp kommer til udtryk ved, at de kvindelige skatere og snowboardere udfordres til at bevise deres værd som ”rigtige” skatere, hvilket betyder, at de skal have et vist niveau og bevise, at de kan gå med på de maskuline præmisser, før de bliver accepteret (Atencio et al., 2009). En anden del går på, at kvinderne beskyldes for kun at deltage for at finde eller blive en mand (Kelly et al., 2005; Anderson, 1999), hvilket de nægter og i stedet insisterer på at deltage for aktivitetens egen skyld (Bäckström, 2013). Der sker således en social og kulturel forhandling om, hvad det vil sige at være kvinde, og om hvad det er muligt at gøre som kvinde (ibid.). Denne forhandling har rykket ved nogle grænser, idet der er sket en stigning i antallet af kvinder i skateboarding og snowboarding, men kvinderne er stadig mindre synlige end drengene, fordi de gør mindre væsen ud af sig i deres praksis (Sisjord, 2009). Derudover er kvinder også tit marginaliserede eller seksualiserede i mediernes fremstilling af de respektive bevægelsesdiscipliner, hvilket opretholder de traditionelle opfattelser af, hvad der er maskulint, og hvad der er feminint (Atencio et al., 2009;

Rinehart, 2005). Som et modstykke til mediernes fremstilling af kvindelige skateboardere er *Skirtboarders blog* blevet oprettet, hvilket ifølge MacKay & Dallaire (2014) har været en stor inspirationskilde for andre kvindelige skatere, idet denne blog viser et eksempel på, hvordan det er at være kvindelig skateboarder uden blot at internalisere det maskuline miljø. Dermed kan internettet også være et sted, hvor de mandsdominerede institutioner kan udfordres idet:

”... *the Internet can be a space where women open up access to predominantly masculine sport, create more fluid definitions of sporting femininity, and gain opportunities to control their own (re)presentations*” (MacKay & Dallaire, 2014:560).

Parkour er som skateboarding og snowboarding blevet beskrevet som en mandsdomineret praksis, fordi disciplinen domineres af mænd, og fordi de karaktertræk, der bliver testet i parkour, er de maskuline repræsentationer af selvet (Kidder, 2013). Det beskrives, hvordan der er et *male gender bias* i parkour, og at kvinder, hvis de deltager, har tendens til at samle sig i rene kvindegrupper, der arrangerer kønsopdelte jams og træninger (Mould, 2009). Dette sker, som nævnt, også i Danmark, hvor der er flere initiativer til kønsopdelte jams og træninger. Inden for snowboarding og skateboarding har der været stor succes med at tilbyde arrangementer kun for kvinder, fordi det giver kvinderne et frirum, hvor deres tilstedeværelse er mere legitim og konteksten mere konstruktiv, hvilket fremmer deres udvikling (Sisjord, 2009; Atencio et al., 2009). Kvindearrangementerne kan således mindske barrierer for deltagelse og bidrage til kulturel forandring, hvis de lykkes med at give kvinderne selvtillid nok til at gå ud og blande sig i de rum på gadeplan, der domineres af mænd (Atencio et al., 2009). Der er dog også elementer i litteraturen om parkour, som indikerer, at parkour ikke er en kampplads på samme måde som skateboarding og snowboarding, idet det beskrives, hvordan to-neangivende parkourgrupper aktivt ønsker at rekruttere flere kvinder (Clegg & Butryn, 2012; Gilchrist & Wheaton, 2011) og fordi:

“... *the masculine identities performed by these male participants was less tied to the performances of hegemonic masculinity prevalent in many sports. Rather than heroic displays of strength, speed and power, these young men embraced the aesthetic side of parkour, valuing ‘feminine’ physical skills such as balance and agility, supporting rather than competing with other participants*” (Gilchrist & Wheaton, 2011:123).

Dermed adskiller parkour sig fra skateboarding og snowboarding ved at værdsætte både maskuline og feminine udtryk. Parkour adskiller sig ligeledes ved ikke at kræve andre redskaber end kroppen (Ameel & Tani, 2012b) og ved at se ned på risikovillighed og i stedet se det som en styrke at minimere risici gennem disciplin, træning og god teknik (Stagi, 2015). Samtidig har institutionaliseringen gjort parkour til en aktivitet for de mange fremfor for de få, hvilket også har rykker ved forståelsen af parkour som en maskulin praksis (Larsen, 2015). Dermed kan der argumenteres for, at der i parkour burde være plads til kvinder, selvom der også er en opfattelse af, at kvinder, som udgangspunkt, er mere udfordrede end drenge. Eksempelvis citeres en anerkendt parkourudøver for at sige, at:

”... det er endnu mere grænseoverskridende for piger at kravle på jorden som en kat, end det er for mænd” (Deichmann, 2007:4).

Citatet viser, at der er en opfattelse af, at kvinder er mere begrænsede i forhold til at deltage i parkour end mænd. Dette opleves også på Gerlev Idrætshøjskole, hvor underviseren oplever, at kvinderne på holdet har nogle mentale begrænsninger at kæmpe med, som drengene ikke har (Larsen, 2015). Omvendt menes parkour at rumme ubegrænsede muligheder for differentiering, og for at rumme et potentiale for at give alle elever gode bevægelsesoplevelser herigennem (Jørgensen & Jensen, 2006). Det skyldes, at parkour i praksis er inkluderende og mindre regelbunden, fordi der ikke er et konkurrenceelement (Gilchrist & Wheaton, 2011). Parkour kan således siges at have mulighed for at leve op til idéen om, at alternativ idræt har mere plads til kvinder, fordi der fokuseres på individualitet og deltagelse frem for på styrke og konkurrence (Rinehart, 2005). I søgningen efter at finde relevant tilgængelig litteratur om parkour, er der kun fundet én undersøgelse udført af Stagi (2015), der har beskæftiget sig med *kvinder i parkour* og deri beskrives det, hvordan det er samfundets patriarkalske normer, der gør det svært for kvinder at dyrke parkour på offentlige steder. Dermed udfordrer kvinder i parkour ligeledes grænserne for, hvad kvinder kan og ikke kan, selvom de har lettere vilkår end eksempelvis de kvindelige skateboardere (Stagi, 2015). *Kvinder i parkour* kan således siges at være et stort set uberørt akademisk emne, selvom der hyppigt perspektiveres hertil. Der rejses eksempelvis spørgsmål som, hvordan kvinder i parkour opfatter de indbyggede risici i parkour, og om hvordan de situerer sig selv i denne praksis (Kidder, 2013), eller det anbefales at undersøge, hvordan kvinder oplever det at dyrke parkour (Clegg & Butryn, 2012). Larsen (2015) perspektiverer ligeledes til kønnets betydning i parkour, idet hun finder, at parkourunderviseren ople-

ver, at pigerne i gruppen er hæmmede i deres praksis af det, der omtales som en kulturel påpeget forsigtighed. Det medfører en række overvejelser omkring køn, risikovillighed og kønnede handlinger i parkour, der leder frem til en tese om, at det måske er andre oplevelser og kropslige erfaringer, der tiltrækker kvinder ved parkour end hvad mænd bliver tiltrukket af (Larsen, 2015). Derudover påpeges det, at:

“... future research could also address questions about why individuals (male and female) seek out to the urban adventure of parkour in the first place” (Kidder, 2013:247).

1.4 Undersøgelsens formål

Parkour er en gadeidræt, der er vokset ud af de parisiske forstæder, men som nu dyrkes over hele verden. I Danmark har parkour gennemgået en institutionaliseringsproces, hvilket betyder, at parkour foruden at blive dyrket selvorganiseret også dyrkes organiseret i foreninger rundt om i landet (Larsen, 2015). Dette har gjort, at parkour er blevet mere tilgængeligt for andre end den oprindelige gruppe af unge og stærke mænd, hvorfor parkour nu betragtes som en idræt med potentiale for at engagere nogle af de unge, der ikke bliver tiltrukket af det traditionelle foreningsliv (Wittig, 2015). Det skyldes, ifølge Gilchrist & Wheaton (2011), blandt andet den filosofi og praksis, der knytter sig til parkour, hvori kreativitet, frihed og samarbejde vægtes frem for konkurrence. Alligevel har den akademiske forskning indtil nu primært fokuseret på mandlige udøvere, hvilket blandt andet begrundes ved, at parkour er en maskulin bevægelsespraksis (Kidder, 2013). At parkour betragtes som en maskulin praksis, er dog ikke ensbetydende med, at der ikke er kvinder, der dyrker det, idet institutionaliseringen af parkour har medført, at flere kvinder engagerer sig i parkour (Larsen, 2015; Stagi 2015). Specialegruppen finder det derfor interessant at undersøge, hvad der motiverer kvindelige parkourudøvere til at dyrke parkour. Denne interesse bunder i et syn på køn, der anerkender, at der eksisterer flere måder at være kvinde på, hvorfor dette speciale kan siges at basere sig på en undren over, hvorfor kvinder ikke skulle kunne dyrke parkour.

I forskningen om kvinder i skateboarding og snowboarding, beskrives det, hvordan kvinder bruger aktiviteterne til at distancere sig fra de normer, der knytter sig til kvindekønnet, og samtidig beskrives det, hvordan kvinderne må kæmpe for at blive respekteret og anerkendt af de mandlige udøvere (Bäckström, 2013; Sisjord, 2009; Kelly et al., 2005). Specialegruppen finder det således interessant at undersøge, hvorvidt kvinder i parkour også kan siges at være underlagt udfordringer i forhold til

deltagelse qua deres køn. Det er ifølge Thing (1999) nødvendigt at forholde sig til både den herskende kultur og modbevægelserne hertil, hvis kvinders deltagelse i idræt og sport skal forstås, hvorfor dette speciale ønsker at inddrage begge disse perspektiver. Dette samt det præsenterede problemfelt i opgaven hidtil leder frem til præsentationen af specialets problemformulering, der lyder som følger:

1.5 Problemformulering

Hvad motiverer kvinder til at dyrke parkour, og hvordan spiller den mandlige dominans en rolle for kvindernes deltagelse?

1.5.1 Afgrænsning og begrebsafklaring

I det følgende uddybes og forklares begreber præsenteret i specialets problemformulering, der samtidig afgrænses.

Motivation

Motivation er af Østergaard (2005) defineret som:

”... en proces, der manifesteres som en målrettet fysisk eller psykisk handling, rettet imod enten objekter, personer eller hændelser i den sociokulturelle kontekst, individet befinder sig i” (Østergaard, 2005:24).

De faktorer, der har betydning for, om et individ er motiveret eller ej, kan både findes i individet selv, i den umiddelbare kontekst og i det omkringliggende samfund (Østergaard, 2005). Forskellige kvinder kan således have forskellige motiver for at dyrke parkour og denne undersøgelse vil fokusere på at forstå, hvad disse motiver bunder i. Som et redskab hertil inddrages self-determination theory, der vil blive uddybet i kapitel 2.

Kvinder (køn)

Som tidligere nævnt forstår specialegruppen køn som biologisk funderet men socialkonstruktivistisk præget og formet. Det betyder, at der i samfundet hersker grundlæggende normer for det at være henholdsvis kvinde og mand, selvom disse ikke altid stemmer overens med kønnenes faktiske handling og ageren (Thing, 1999). Samfundet er i dag flydende og komplekst, hvilket betyder, at der er flere måder at performe køn på. Det ville derfor være mere korrekt hvis begreberne *kvindelighed* el-

ler *kvindeliv*, som knytter an til henholdsvis normen for kvinder og den måde kvinder handler på, blev brugt frem for begrebet *kvinder*, som knytter an til det biologiske køn (Trangbæk, 2005). Specialegruppen har dog valgt at holde fast i kvinde-begrebet, blot i en mere socialkonstruktivistisk forståelse, idet den biologiske forskel mellem kønnene anerkendes som eksisterende.

At dyrke

Udtrykket *at dyrke* har i nærværende speciale den betydning, at kvinderne starter til og/eller fortsætter med at engagere sig i parkour.

Parkour

I nærværende speciale bruges begrebet *parkour* som fællesbetegnelse for den praksis der undersøges, uanset om den har mest tilfælles med det, der knytter an til parkour eller art du déplacement. I dette speciale afgrænses der fra freerunning, da der heri er fokus på konkurrence og performance. Af denne årsag har specialegruppen taget kontakt til mulige respondenter gennem foreningen Parkour DK og Street Movement, da udøvernes praksis i disse grupper i højere grad knytter an til parkour og art du déplacement frem for freerunning.

Specialet afgrænser sig til parkour i en dansk kontekst.

Den maskuline dominans

Med *den maskuline dominans* henvises der til Pierre Bourdieus bog af samme navn fra 1999. Denne er brugt i undersøgelsen til at forstå hvilke forskellige forventninger, der er til de to køn, eksempelvis at mænd er aktive og kvinder passive, hvorfor forskellene, ifølge Bourdieu (1999), kan betragtes som magtstrukturer, der definerer, hvad der er legitimt eller illegitimt at gøre som kvinde. Disse magtstrukturer afspejler og opretholder dermed nogle strukturelle uligheder mellem kønnene (Anderson, 1999), hvilket eksempelvis kommer til udtryk som en ulighed mellem det, som giver status – der hvor mænd har fysiske fortrin – og det, som ikke gør – der hvor kvinder har fysiske fortrin (Rinehart, 2005). Thing (2005) beskriver, hvordan sportens og idrættens verden traditionelt er betragtet som maskulin, og at det er på baggrund af dette, at fordomme om idrætsaktive kvinder som enten maskuline eller homoseksuelle eksisterer. Betydningen af den maskuline dominans uddybes i kapitel 2.

2 Analyseramme

I dette kapitel præsenteres først motivationsteorien self-determination theory (SDT) ved en redegørelse for den del af teorien, der anvendes i nærværende speciale og en kritik af teorien. I anden del præsenteres sociologen Pierre Bourdieus teori om den maskuline dominans. Denne del vil indledningsvis bestå af en kort introduktion til Bourdieus generelle sociologi samt en kritik heraf, hvilket specialegruppen finder nødvendigt for at forstå teorien om den maskuline dominans fuldt ud. Herefter vil der blive gjort rede for Bourdieus teori om den maskuline dominans og anvendelsen heraf.

Disse to teoretiske perspektiver har været styrende for den empiriindsamling, der er foretaget, og vil, sammen med specialets problemfelt, danne udgangspunkt for undersøgelsens analyse, som præsenteres i kapitel 4.

2.1 Self-determination theory

Flere studier har vist, at individers motivation for at dyrke en given idræt ikke udelukkende kan forstås ud fra udefrakommende påvirkninger, som det ellers er kendt fra behaviorismen, hvor adfærd stimuleres eller mindskes gennem belønning og straf (Frederick & Ryan, 1995; Pedersen, 2002; Deci & Ryan, 2007). Self-determination theory (SDT) inddrager dette perspektiv, idet individer, ifølge Deci & Ryan (2007), ofte engagerer sig i aktiviteter af lyst og uden udefrakommende påvirkninger, som hvis unge eksempelvis mødes i byen for at dyrke parkour.

SDT er en ofte anvendt teori og er både blevet anvendt kvantitativt (Frederick & Ryan, 1993; Ryan et al., 1997) og kvalitativt (Kinnafick et al., 2014; Sebire et al. 2013; Hassandra et al., 2003), samt på tværs af kulturer og landegrænser. SDT er også tidligere blevet anvendt i en dansk kontekst, eksempelvis til at undersøge effekten af makker-feedback på højskoleelevers motivation for at deltage i idrætsundervisning (Curth & Østergaard, 2012). I nærværende undersøgelse anvendes teorien kvalitativt, og argumentationen herfor gives i kapitel 3.

SDT er en makroteori, bestående af fire immanente teorier, der fokuserer på forskellige sociale og kontekstuelle faktorer, som individers motivation kan siges at blive påvirket af (Deci & Ryan, 2002). I dette speciale fokuseres der på to af disse; henholdsvis Basic Psychological Needs Theory (BPNT) og Organismic Integration Theory (OIT).

BPNT tager udgangspunkt i individets tre basale psykologiske behov; *autonomi*, *kompetence* og *tilhørsforhold* (Deci & Ryan, 2002), hvis betydning uddybes i det følgende. Herefter følger en redegørelse for OIT, der beskriver seks motivationsformer, som et individ kan være styret af.

2.1.1 Autonomi

Autonomi refererer til, at individet har en følelse af at handle på eget initiativ og på baggrund af egne interesser og integrerede værdier. Selvom en handling er påvirket af en eller flere eksterne kilder, kan individet alligevel føle sig autonom, så længe individet føler, at disse påvirkninger er i overensstemmelse med individets egne interesser og holdninger. Der er derfor ikke nødvendigvis nogen modsætning mellem autonomi og afhængighed (Deci & Ryan, 2002). En parkourudøver, der instrueres af en instruktør til at lave et specifikt hop over en mur, kan derfor godt føle sig autonom, hvis udøveren føler, at det specifikke hop ikke strider mod vedkommendes egne interesser og integrerede værdier. En instruktør kan øge muligheden for, at udøveren har en følelse af autonomi, hvis opgaverne, der bliver stillet, er mere åbne, men udøveren vil kun føle sig autonom, hvis disse åbne opgaver giver hende en følelse af, at hun handler på eget initiativ og i overensstemmelse med egne interesser og holdninger.

2.1.2 Kompetence

Kompetence er individets følelse af indflydelse og selvsikkerhed i anvendelse og udvikling af egne evner i en given kontekst. Det er også individets følelse af at have mulighed for at gøre brug af sine evner. Behovet for kompetence får individet til at søge udfordringer og forbedre færdigheder og evner. Kompetence er derfor ikke en opnået færdighed eller evne, men snarere en oplevet følelse af selvtillid og indflydelse (Deci & Ryan, 2002). For at en parkourudøver har en følelse af kompetence, er det vigtigt, at der er overensstemmelse mellem hendes evner og de udfordringer, der stilles. Udfordringerne skal føles optimale og relevante for udøveren og må hverken være for svære eller for kedelige. I selvorganiseret parkour vil udøveren typisk selv søge optimale udfordringer, mens en instruktør kan fordre følelsen af kompetence ved at give udøveren mulighed for at udtrykke og anvende sine evner, og ved at tilpasse udfordringer til færdighederne.

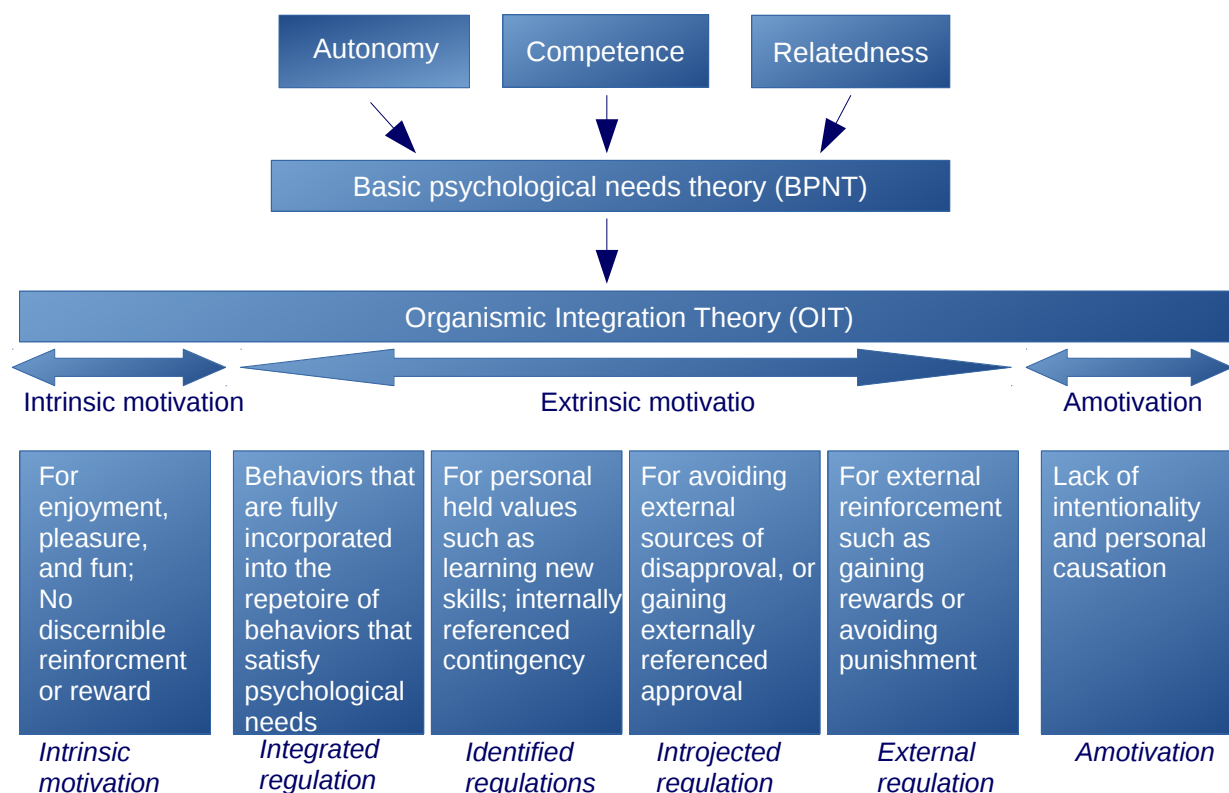
2.1.3 Tilhørsforhold

Tilhørsforhold refererer til gensidig omsorg samt individets følelse af trykthed og tilknytning til andre individer og det fællesskab, det indgår i. Tilhørsforhold er følelsen af at være en integreret og

accepteret del af et fællesskab, og har således ikke at gøre med opnåelse af et bestemt resultat eller en formel status, men i stedet en psykologiske følelse af at ”være med andre” i et sikkert og trygt fællesskab (Deci & Ryan, 2002). I parkour vil en udøver føle tilhørsforhold, hvis hun har en følelse af, at hendes udsagn og handlinger anses som værende legitime af de andre udøvere og det samlede fællesskab. En instruktør vil formentlig kunne fordre denne følelse ved at animere til samarbejde og fællesskab blandt udøverne.

2.1.4 Inde- og udefrakommende motivation

Ifølge Ryan & Deci (2000) stræber mennesket, af natur, efter hele tiden at lære og at søge nye udfordringer, hvilket i SDT beskrives ved udtrykket *intrinsic motivation* eller *indefrakommende motivation*. En betingelse for at være, fortsætte med at være eller blive yderligere indre motiveret er, at de tre basale psykologiske behov er opfyldt (Deci & Ryan, 2007). De tre behov er essentielle i brugen af SDT, og kan hjælpe til med at identificere forskellige typer af motivation, der alle har betydning for læring, præstation, personlige erfaringer og velbefindende (Ryan & Deci, 2000). De forskellige typer af motivation er skitseret i figur 1:

Figur 1 Skematisk oversigt over BPNT og OIT, inspireret af Deci & Ryan (2002).

Som det fremgår af Figur 1 kan et individ, være motiveret for en aktivitet ud fra forskellige typer af motivation alt afhængigt af, i hvor høj grad de basale psykologiske behov kan siges at være opfyldt. Overordnet set, er der tale om tre motivationstyper, der oversat til dansk kan kaldes: Indefrakommende motivation, udefrakommende motivation og amotivation.

Indefrakommende motivation opstår, når individet udfører en aktivitet for sjov og hvor glæden ved at udføre den pågældende aktivitet kan siges at være den primære drivkraft. Det betyder, at der ikke er mærkbare udefrakommende belønninger til stede, hvis aktiviteten skal være drevet udelukkende af indefrakommende motivation (Deci & Ryan, 2007). Denne indre motivation kan eksempelvis sættes i relation til udøvelse af idræt på amatørplan, hvor glæden ved at udføre en given aktivitet er belønning nok (Frederick & Ryan, 1995). Der kan dog, ifølge Deci & Ryan (2007), i forbindelse med træning op til en sportsbegivenhed, opstå situationer, hvor en udefrakommende motivation for at skulle præstere bliver en integreret del af individets praksis. Dermed kan individet siges at være påvirket af både indefrakommende og udefrakommende motivation, der tilsammen udgør den samlede motivation. Motivationen for at involvere sig i en given aktivitet kan derfor betragtes som en skala, hvorpå den enkelte kan bevæge sig frem eller tilbage alt efter de bevæggrunde, personen handler ud fra, og de krav, aktiviteten stiller til vedkommende.

I den ene ende af denne skala er den rene indefrakommende motivation og i takt med, at en persons motivation for en given aktivitet bevæger sig mod højre ende af skalaen, kan den udefrakommende motivation siges at blive stadig mere kontrollerende og i højere grad basere sig på belønning eller straf fra en ekstern, kontrollerende part. De første former for motivation, der af Deci & Ryan (2007) er klassificeret som udefrakommende motivationsformer, er *identified regulation* og *integrated regulation*, der begge dækker over motivation som et resultat af selvkontrollerede beslutninger. Identified regulation refererer til et individs evne til at identificere sig selv inden for de målsætninger og værdier, der opstilles af en ekstern part. Ved integrated regulation kan motivationen siges at opstå gennem en indarbejdelse af bestemte adfærdsmønstre, værdier og målsætninger, som individet integrerer i sit repertoire. Dermed opleves disse to udefrakommende motivationsformer ikke nødvendigvis som negativt eller udefrakommende af den enkelte, idet aktiviteterne kan siges at stemme overens med vedkommendes egne værdier. Et eksempel på dette kan være en motionsløber, der gennemfører tre træningspas om ugen, fordi vedkommende har læst, at der skal netop denne mængde motion til for at holde sig sund. Som det fremgår af figur 1, består skalaen dernæst af *introjected*

regulation, der kan siges at være en motivationsform der inkorporerer principper om straf og belønning. I denne form for motivation er det individet, der belønner sig selv for opnåede målsætninger med følelse af stolthed og selvtillid, og individet, der straffer sig selv for uopnåede målsætninger ved eksempelvis at føle skam og nedsat selvtillid. Den følgende motivationsform betegnes som *external regulation*, og her gives belønning og straf på baggrund af andres bedømmelse af individets præstation, hvorfor motivationsformen kan siges at være afhængig og betinget af omgivelsernes vurderinger og meninger. At være motiveret for en given aktivitet sker således kun, fordi der kan opnås en belønning eller for at undgå en given straf. Længst til højre på skalaen befinder sig de tilfælde, hvor de tre basale psykologiske behov ikke kan siges at være opfyldt i tilstrækkelig grad, hvilket har som konsekvens, at et individ mister motivationen for at handle, og dermed også interessen, for videre engagement. Denne mangel på motivation betegnes som *amotivation* (Deci & Ryan, 2007).

Cameron & Pierce (1996) argumenterer for, at den indefrakommende motivation godt kan øges eller bevares igennem belønning, hvilket strider imod den gængse opfattelse inden for SDT. I et studie foretaget som en metaanalyse af cirka 100 studier fandt Cameron & Pierce (1994), at de negative effekter ved belønning kun kan siges at finde sted under særligt specifikke omstændigheder, og at de derfor nemt kan undgås. Lepper et al. (1996), Kohn (1996) og Ryan & Deci (1996) kritiserer denne metaanalyse, idet de mener, at det grundlæggende udgangspunkt for metaanalysen er upassende, at metaanalysen har ekskluderet centrale studier og at der ikke er taget højde for vigtige negative effekter ved belønning, samt for at der anvendes uegnede analyseteknikker. Denne kritik afviser Cameron & Pierces i et studie fra 1996, hvori de fastslår, at deres førnævnte metastudie viser, at belønning kan bruges effektivt for at øge eller bevare den indefrakommende motivation for en given aktivitet, samt at de negative påvirkninger ved brug af belønning kun sker under begrænsede forhold. I praksis betyder dette, at verbal belønning, så som ros og positiv feedback, kan fremme den indefrakommende motivation, mens håndgribelig belønning, som for eksempel penge eller klistermærker, kan bevare den indefrakommende motivation, hvis blot de tilbydes afhængigt af præstation eller færdighedsniveau, eller hvis belønningen gives uventet. Der kan derimod forventes en negativ effekt på den indefrakommende motivation, hvis en håndgribelig belønning gives uafhængigt af præstation, hvilket eksempelvis ville være at give medaljer til alle deltagere i en sportsbegivenhed. Denne negative effekt kan undgås ved kun at belønne de individer der opnår et specifikt præ-

stationsniveau, gennemfører en bestemt opgave eller løser et problem særligt succesfuldt (Cameron&Pierce, 1996). Belønning kan derfor, ifølge Cameron & Pierce (1996), bruges effektivt i parkour uden at underminere udøveres indefrakommende motivation, hvorimod Ryan & Deci (1996) mener, at enhver ydre belønning påvirker den indre motivation negativt, fordi det bør være glæden ved aktiviteten selv, der er drivkraften bag et individs involvering i eksempelvis parkour.

2.2 Bourdieu og den maskuline dominans

Ifølge Prieur & Sestoft (2008) er Bourdieus teori baseret på et opgør med den traditionelle modsætning mellem aktør og struktur, idet individet, hos Bourdieu, betragtes som værende aktivt handlende inden for den subjektive socialisering. Det betyder, at individet ses som frit agerende inden for de strukturer det er underlagt, hvorfor Bourdieu i sit begrebsapparat omdøber individet til en *agent*. Ifølge Østergaard (2011) er Bourdieus sociologi kendetegnet ved, at den bygger på en kombination af empiriske undersøgelser, teoretisk refleksion og begrebsudvikling. Det medfører, at de begreber, teorier og metoder, han fremstiller, må betragtes som foreløbige konstruktioner, der justeres til og ændres alt efter empirien (Østergaard, 2011). Empirien er således central, hvilket ifølge Prieur & Sestoft (2008) skyldes, at Bourdieu ønsker at gå bag om de sociale fænomener, han undersøger, for at forstå deres oprindelse. Bourdieu har, ifølge Järvinen (2005), forsket i køn og sport – eksempelvis i bogen *La Distinction: Critique sociale du jugement* fra 1984, hvori han beskæftiger sig med kroppen og dens fremstilling. I denne bog beskriver han, hvordan kroppen i den måde, den bliver fremstillet på og i sine udtryksformer, indgår som en social differentieringsmekanisme. Kroppen gøres således til et udgangspunkt for, hvordan en agent kan handle og hvordan agenten opfattes af andre ud fra denne handling. Kroppen er derfor ikke neutral hos Bourdieu, hvilket beskrives ved begrebet *hexis*. Den kropslige hexis skal forstås som den ubevidste information en agent udsender eksempelvis qua sin gang, holdning, jargon og påklædning (Bourdieu, 1984). Køn er også en del af hexis, idet piger og drenge opdrages til at gå, spise, lege, stå og bevæge sig forskelligt. Hexis er derfor ikke noget, man har, men det er derimod noget, man er, hvilket gør det er utroligt svært at ændre på (Järvinen, 2005). De værdier, der knytter sig til kroppen, er også en del af hexis. Det gælder eksempelvis synet på den maskuline krop som stærk, selvstændig og brutal, hvorimod kvindekroppen beskrives som en krop for andre og som en krop, der konstant objektificeres og kritiseres (Bourdieu, 1999). Kønshierarkiet kan derved siges at være kropsliggjort gennem hexis (Järvinen, 2005).

Bourdieu kritiseres primært for at være for strukturalistisk og for ikke at lykkes med at overskride adskillelsen mellem aktør og struktur. Kritikken går på, at agenterne kun har lille mulighed for at handle og vælge anderledes, hvorfor de ikke er så frit handlende, som Bourdieu forsøger at gøre dem til (Østergaard, 2011). Til denne kritik svarer Bourdieu (2005), at han ser samfundets sociale strukturer som produkt af agents konkrete handlen, hvorfor han ikke ser sig selv som klassisk

strukturalist. Han mener således, at der sker en cirkelbevægelse hvorigennem samfundsstrukturen konstant skabes og genskabes gennem agenternes handlinger, og at disse handlinger både påvirker og påvirkes af de sociale strukturer (Bourdieu, 2005). Det betyder eksempelvis, at kvinder, der dyrker parkour, vil kunne ændre opfattelsen af, hvorvidt kvinder kan dyrke parkour, fordi de gennem deres praksis påvirker de underliggende strukturer. Bourdieu bliver ydermere kritiseret for, at hans empiriske dataindsamling foregår i det franske samfund og som feltstudier i Kabylien i Algeriet. Dermed kan de begreber der er afledt heraf, ikke nødvendigvis bruges i andre sammenhænge, hvorfor hans begreber og teorier ikke bør benyttes ukritisk eller som statiske værktøjer. Specialegruppen er derfor bevidste om, at Bourdieus teori ikke skal læses som en statisk forståelse af det danske samfund, men at værket *Den maskuline dominans* fra 1999 kan bruges som et middel til at forstå kønskategoriernes og som et redskab til at forstå, hvad der ligger bag den forståelse af køn, der er i studiets empiri.

2.2.1 Den maskuline dominans

I sit værk om den maskuline dominans beskriver Bourdieu (1999), hvordan den socialt konstruerede opdeling mellem kønnene betragtes som naturlig og indlysende af alle, og at den derfor anerkendes som værende legitim. Inden for idrættens felt illustreres dette blandt andet ved, at det opfattes som naturligt at adskille mænd og kvinder inden for sport, eksempelvis i forskellige ligaer, selvom de i princippet ligeså godt kunne inddeles efter andre parametre, eksempelvis niveau. Bourdieu (1999) mener, at den maskuline dominans kan ses ved, at det maskuline fremstår som umarkeret og neutralt, og derfor ikke behøver samme diskursive specificering som det kvindelige. Dette sker eksempelvis i fodboldens verden, hvor der skelnes mellem landsholdet og kvindelandsholdet, og kan også siges at være tilfældet i parkour, hvor Gymnastikhøjskolen i Ollerup enten inviterer til *Ollerup Parkour Winther Jam* eller *Ollerup Women's Jam*¹⁸ samt i nyheden om, at de nu udbyder *kvindeparkour*¹⁹.

Den biologiske forskel i køn, hvilket vil sige den anatomiske forskel på mænd og kvinders krop, bruges, ifølge Bourdieu (1999), til at retfærdiggøre den socialt konstruerede forskel i køn. Dermed bliver den biologiske krop, som tidligere nævnt, til en differentieringsmekanisme, der knytter an til

18 Lokaliseret d. 20-04-2016: <http://ollerup.dk/?id=1452>

19 Lokaliseret d. 01-03-2016:

https://public.viggo.dk/ollerupgymnastikforening/cms/webfiles/images/denlilleavis2016_01_19%20pigeparkour-001%20kopi.jpg

en række socialt konstruerede handlingsmønstre for de to køn. Disse skemaer for handling, som Bourdieu (1999) kalder dem, beskriver både, hvad der passer sig og ikke passer sig for eksempelvis en voksen kvinde at gøre, og han beskriver dem som indskrevne i den sociale orden. Den maskuline dominans er en del af denne orden, idet:

”Den sociale orden fungerer som en enorm symbolsk maskine, der har tendens til at ratificere den maskuline dominans, som den bygger på: det gælder den kønslige arbejdsdeling, en meget streng fordeling af de aktiviteter, der tildeles de to køn hver især, og disse aktiviteter sted, tidspunkt, redskaber...” (Bourdieu, 1999:17).

Det medfører, ifølge Bourdieu (1999), en symbolsk indespærring af kvindekroppen, idet en kvinde eksempelvis forventes at sænke blikket, at sidde med samlede ben og at acceptere afbrydelser, fordi kvinden som udgangspunkt er manden underlegen og derfor forventes at fylde mindre i rummet og lade manden komme til. Disse forventninger til kvinden står i kontrast til den del af parkour, der foregår i det offentlige rum, idet en kvinde her vil vække opmærksomhed, fylde og udfordre bybilledet, samt tiltrække nysgerrige blikke, fordi kvinden i så fald ikke opfører sig efter de forventede normer. Sport pointeres dog af Bourdieu (1999) som en måde, hvorpå kvinder kan forvandle kroppen fra:

”... en krop for den anden til at blive en krop sig selv, fra en passiv krop, der handles med, til en aktiv og handlende krop” (Bourdieu, 1999:88).

Bourdieu (1999) pointerer dog, at sportsdeltagelse kan have den konsekvens, at de aktive kvinder anses som værende ikke-feminine, fordi deres kropslige handlinger ikke lever op til det, der forventes af dem som kvinder. Dermed risikerer de at blive opfattet som enten maskuline eller homoseksuelle, hvilket ifølge Bourdieu (1999) er lig med at fratage kvinder muligheden for at blive opfattet som kompetente, fordi de ved at besidde kropslige kompetencer fratages deres kvindelighed. Den maskuline dominans kan derfor betegnes som symbolsk vold. Symbolsk vold er en stille, umærkelig og usynlig form for vold, der primært udøves gennem kommunikation, samt underkendelse eller anerkendelse af kun nogle bestemte karakteristika, eksempelvis de mandlige karakteristika frem for de kvindelige. Den symbolske vold er usynlig, fordi den bygger på det, der tillægges værdi, og det dr opfattes som naturlige og legitime statusgivere af alle (Bourdieu, 1999). Netop derfor opfattes symbolsk vold ikke som vold, da:

”Den symbolske magt [ikke kan] udøves uden medvirken fra dem, der lider under den, og som kun lider under den, fordi de konstruerer den som sådan” (Bourdieu, 1999:55).

Det er derfor ikke muligt at gøre sig fri af den maskuline dominans udelukkende ved viljens og bevidsthedens kraft, da viljen og bevidstheden er konstrueret på baggrund af denne. Både kvinder og mænd socialiseres således ind i tankemønstre, der fortsat skaber og genskaber den maskuline dominans, hvorfor den kan siges at være en indgroet del af deres verdensopfattelse (Bourdieu, 1999). At der er flere mænd end kvinder i parkour vil derfor opleves som en naturlig fordeling, fordi parkour kan siges at knytte an til værdier, der betragtes som maskuline.

Bourdieu (1999) er bevidst om, at der med eksempelvis kvinders adgang til uddannelse og arbejde er sket en udvidelse af kvinders mulighedsrum, men han mener alligevel, at kvinder overordnet set begrænses fra, eller lader sig begrænse fra, sport eller meget magtfulde stillinger. Den maskuline dominans kan derfor siges at eksistere som en underliggende struktur i samfundet, en form for underliggende logik, der gør det naturligt at opfatte mænd som de dominerende og kvinder som de dominerede (Sisjord, 2009). Det medfører, ifølge Sisjord (2009), at det i højere grad er mænd end kvinder der sætter rammerne for, hvad en subkultur er og indeholder, idet de er bedre til at tage ekspertrollen på sig og bliver en del af kernen i den pågældende subkultur. Det har den konsekvens, at mænd:

” ... commonly enjoy a great deal of respect, not only because their high volume of subculture capital, but also from their role in defining and creating it” (Sisjord, 2009:11).

Dominansforholdet bliver således opretholdt af, at kvinderne i subkulturen bedømmes og vurderes ud fra de standarder og værdier, mændene fastsætter, hvilket gør det sværere for kvinderne at blive anerkendt som kompetente udøvere (Sisjord, 2009). Den maskuline dominans kan således godt gøre sig gældende, selvom subkulturen er åben for kvinders deltagelse.

3 Metode

I dette kapitel præsenteres undersøgelsens valgte metoder. I det første afsnit redegøres der for kvalitativ forskning og forskningstypens relevans for studiet, og studiets videnskabsteoretiske udgangspunkt præsenteres. I de følgende afsnit beskrives de valgte metoder, som er feltarbejde i form af interviews og observationer. Herefter beskrives, hvordan empirien analyseres og anvendes i specialets analyse og diskussion. Afslutningsvis præsenteres en verificering der diskuterer undersøgelsens validitet, reliabilitet og generaliserbarhed.

3.1 Kvalitativ forskning

Denne undersøgelse er af humanistisk og kvalitativ karakter. Denne forskningstilgang er valgt for at gøre det muligt at opnå indsigt i og forståelse for det emne, der undersøges, hvilket i nærværende speciale er de kvindelige parkourudøvere og deres motivation for at dyrke parkour. Hvor en mere kvantitativ forskningsindgang ville fokusere på eksempelvis at kortlægge, hvor mange eller hvorhenne kvinder dyrker parkour i Danmark, kan det kvalitative studie gå tæt på og stille spørgsmål om, hvorfor de dyrker det, og dermed bidrage med indsigt i, hvad parkour betyder for kvinderne i deres egen optik. Dermed opnås der en indsigt i deres livsverden, hvilket øger forståelsen for, hvorfor de handler, som de gør, hvilket er relevant i forhold til at besvare dette speciales problemstilling. Kvalitativ forskning kan således siges at være anvendeligt til indsamling af empiri om individer og deres meningskabelse, idet denne forskningstilgang interesserer sig for at undersøge det særegne i den særlige mening, som individer tilskriver deres egne handlinger og holdninger (Antoft et al., 2007). Med undersøgelsens metodiske tilgang søges det at opnå en forståelse for respondenternes forståelsesverdener. Undersøgelsen retter sig, som beskrevet, mod det særegne ved respondenternes holdninger og handlinger, og der er derfor tale om forskning med mennesker, hvilket handler om:

”... erkendelsesinteresser, der knytter sig til mennesket som et handlende subjekt i sociale relationer med betydningsfulde interesser, erfaringer og viden” (Launsø et al., 2011:10).

Respondenternes syn på verden og den kontekst de befinder sig i er dermed i fokus. Der er således tale om en empatisk forskningstype, hvor der søges efter en forståelse for respondenternes livsver-

den for at få og skabe dybere indsigt i undersøgelsens interessefelt (Launsø et al., 2011). Derfor er hermeneutikken valgt som videnskabelig indgangsvinkel.

3.1.1 Hermeneutik

I den kvalitative hermeneutiske forskning søges der, igennem fortolkning, at nå frem til en forståelse. Erkendelse er, i hermeneutikken baseret på fortolkning, som finder sted imellem og af mennesker. Et individ, der udtrykker sig gennem handlinger og udtalelser, gør det således altid ud fra en meningsfuld sammenhæng, som igen danner grundlag for en fortolkning af individets praksis. Det betyder, at de handlinger, der observeres og italesættes, altid skal sættes i relation til deres kontekst, idet individet, der praktiserer disse tager udgangspunkt i netop konteksten i sin handling. Samtidig er konteksten foranderlig, hvorfor der sker en konstant cirkelbevægelse mellem de enkelte handlinger og den bredere sammenhæng, de praktiseres i (Collin, 2013). Dermed skal den enkelte parkourudøvers handlinger forstås ud fra den sammenhæng, som disse udføres i, hvis motivationen bag handlingerne skal forstås. Det kan eksempelvis være at hoppe op på, over eller balancere på en bänk frem for at sidde på den, hvilket er en meningsfuld handling for parkourudøveren selv. De forbipasserende, der fortolker det, de ser, ud fra deres optik, skaber sig en forståelse af parkourudøveren herudfra, hvilket afgør, om de opfatter vedkommende eksempelvis som en rebel eller et forbillede. De forbipasserendes fortolkning danner udgangspunkt for deres handlinger og udtalelser, hvilket eksempelvis kan være at opponere mod parkourudøverens alternative brug af bænken eller tage kontakt for selv at lære at hoppe eller balancere. Disse handlinger kommer således til at påvirke parkourudøveren, idet både modstand og velvilje fra omgivelserne bliver en del af parkourudøverens erfaringer og dermed den kontekst, som vedkommende næste gang praktiserer parkour ud fra.

Ved en hermeneutisk tilgang tages der udgangspunkt i en forløbsproces, der starter med en forforståelse. For specialegruppens vedkommende er der forskel på, hvad denne forforståelse bunder i, idet gruppen er sammensat af en med forudgående kendskab til parkour og en uden. Denne kombination har den fordel, at specialegruppen tilsammen både har en ”... *følelse for feltet*” (Fangen, 2010:74) og kan stille novicens undrende spørgsmål. Specialegruppens forforståelse er derudover præget af det litteraturstudie om parkour, der tidligt i specialeforløbet blev udført. Dette litteraturstudie har haft til formål at øge specialegruppens viden om parkour og hjælpe til med at skabe det refleksionsrum, der er nødvendigt for idrætsforskere med tilknytning til praksisfeltet (Ronglan,

2013). Litteraturstudiet har ligeledes indeholdt studier om køn og køn i subkulturer, der ligner parkour, hvorfor disse også kan siges at være en del af forforståelsen i forhold til undersøgelsen.

I det hermeneutiske forløb skabes der gennem fortolkning en forståelse, som danner grundlaget for efterforståelse. Der er tale om en kontinuerlig proces, som kaldes den hermeneutiske cirkel eller spiral (Thisted, 2010). I et sådant forløb har specialegruppen, med udgangspunkt i kapitel 2, indsamlet empiri, og denne empiri, har indvirket på, hvordan teorierne bruges i den videre analyse. Indsamlingen af empiri kan således siges at have skabt en ny forståelse for problemstillingen, som i samspil med forforståelsen kan skabe en efterforståelse. Den hermeneutiske spiral vil så fortsætte, indtil der er skabt en helhed (ibid.).

3.2 Dataindsamling

I dette afsnit præsenteres specialets dataindsamlingsstrategi og der redegøres for, hvordan og hvorfor de forskellige metoder, interview og observation er anvendt i nærværende undersøgelse.

3.2.1 Feltarbejde

I feltarbejde er respondenternes subjektivitet central, hvorfor dette er valgt som strategi for dataindsamlingen. Ifølge Launsø et al. (2011) betyder feltarbejde, at forskerne må engagere sig i respondenternes kontekst for at kunne forstå dem og deres udsagn for derved at kunne fortolke ytringer og handlinger. Brinkmann & Tanggaard (2010) argumenterer ligeledes for, at for at opnå den mest grundige og avancerede form for forståelse, må forskerne placere sig i respondenternes kontekst. En sådan strategi for indsamling af empiri kan betegnes som feltarbejde. Der er tale om en strategi, der overordnet set er kvalitativ, og som samtidig kan danne ramme for flere andre metoder (Brinkmann & Tanggaard, 2010). At bruge feltarbejde som dataindsamlingsstrategi i dette speciale begrundes med strategiens velegnethed i forhold til at undersøge forholdet mellem individer indbyrdes, altså det sociale liv, samt mellem individer og deres omgivelser (Vallgård & Koch, 2008).

Det er unikt for feltarbejdet, at det empiriske data opstår ved forskernes involvering med respondenterne, og at forskerne bliver en del af undersøgelsesfeltet og gør sig egne erfaringer hermed. Denne proces muliggør, at forskerne opnår ny og uforudset viden om den virkelighed, respondenterne færdes i, og derved kan nye perspektiver på fænomenet opstå (ibid.). Feltarbejde som dataindsamlingsstrategi er derfor i overensstemmelse med den hermeneutiske tilgang, som denne undersøgelse ba-

serer sig på, idet der også her arbejdes med at forstå og forhandle sig frem til ny forståelse i relation til det undersøgte.

Et grundprincip for den valgte strategi er, at forskerne deler rum med respondenterne (Vallgård & Koch, 2008), hvilket specialegruppen har forsøgt at efterstræbe i størst mulig grad. Der har dog været faktorer så som ressourcer og tid, der har begrænset os fra at indgå i kvindeparkourmiljøet mere regelmæssigt. Derudover har specialegruppens mandlige medlem været begrænset af sit køn. Ifølge Vallgård & Koch (2008) er det vigtigt, at forskerne formår at skifte mellem distance og nærhed undervejs i deres ageren i undersøgelsesfeltet. Ved at distancere sig gøres undersøgelsesfeltet og respondenterne til genstand for forskning, hvorved det sikres, at deltagelsen i feltet fremmer forståelsesprocessen. Specialegruppen har søgt at imødekomme dette ved at engagere sig i feltet ad to omgange med fem dages mellemrum. Ifølge Vallgård & Koch (2008) bør forskerne forsøge at holde sig fordomsfrie, åbne og potentielt uvidende overfor undersøgelsesfeltet, hvilket ligeledes er tilstræbt i det feltarbejde der er udført i forbindelse med nærværende speciale.

3.2.2 Interview

Der er i specialet foretaget seks kvalitative interviews. Denne interviewmetode er valgt, da dens styrke er, at den kan give indsigt i individets oplevelse af fænomener i dets livsverden (Brinkmann & Tanggaard, 2010). Interviewmetoden kan således siges at fremme forståelsen for, hvad der motiverer kvindelige parkourudøvere til at dyrke parkour, hvilket er hensigten med nærværende speciale. Et kvalitativt forskningsinterview kan variere i strukturerings- og standardiseringsgrad. Struktureringsgraden afhænger af, hvor styret interviewet er af interviewerens, og graden af strukturering er høj, hvis spørgsmålenes rækkefølge og ordlyd på forhånd er fastlagt og ikke tager udgangspunkt i den aktuelle interviewsituation. Dette gælder ligeledes for interviewets temaer og spørgsmålenes karakter. Standardiseringsgraden bestemmes af, hvorvidt de forskellige respondenter får stillet samme spørgsmål, i samme rækkefølge og under ens omstændigheder. Ved at bruge åbne spørgsmål er der en lavere standardiseringsgrad (Andersen, 2006). I denne undersøgelse er der tale om interviews med både lav grad af strukturering og standardisering, idet interviewene er semistrukturerede, og da der er udformet forskellige interviewguides alt efter konteksten. I interviewsituationen har interviewerens fokuseret på at lytte, tolke svar, stille afklarende og uddybende spørgsmål samt på at skabe et flow i samtalen, hvilket ligeledes medvirker til, at standardiseringsgraden sænkes. Dette er gjort for at øge forståelsen for respondenternes livsverden, da muligheden for at få uddybet et svar

eller spørge ind til uforudsete informationer gør det muligt at få indsigt i respondenternes holdninger, adfærd, erfaringer og personlighed. Intervieweren har dermed kunnet få indblik i, hvordan respondenterne skaber mening omkring hver deres oplevede virkelighed (Andersen, 2006).

Processen omkring et interview består af tre dele: Planlægning, gennemførelse og efterbehandling (Clifford et al., 2010). Planlægnings- og gennemførelsesfasen vil blive beskrevet herunder, hvorefter efterbehandlingsfasen behandles i afsnit 3.3 og 3.4.

Planlægning

Den udvalgte interviewtype er, som tidligere nævnt og argumenteret for, det semistrukturerede interview. Specialegruppen har valgt at udføre enkeltmandsinterview for at sikre plads til forskellige perspektiver og for at undgå, at de fås holdninger og oplevelser drukner i flertallets synspunkter. Det er fundet hensigtsmæssigt, at de interviewede ikke har kunnet påvirke hinandens svar, da formålet er at opnå viden om hver enkelt respondents livsverden.

Forud for interviewets gennemførelse er der, med det litteraturstudie der er beskrevet i specialets problemfelt, opnået kendskab til det felt, som ønskes belyst. Dette kan være en fordel, da intervieweren derved kan stille relevante spørgsmål og har en mulighed for at forstå, respondere på og spørge ind til det, som bliver sagt. Dette gælder både det sproglige, da der til parkour knytter sig en række begreber og udtryk, hvis betydning ikke nødvendigvis begribes af udenforstående, og for forståelse af den praksisnære kontekst, den kvindelige parkourudøver taler ud fra. Det er dog vigtigt, at intervieweren ikke er forudindtaget eller stiller ledende spørgsmål, men sørger for at holde sig åben overfor nye og uforudsete inputs fra respondenterne på trods af kendskabet til problemfeltet (Gratton & Jones, 2010). Der er på baggrund af litteraturstudiet og analyserammen udarbejdet to interviewguides for at sikre, at alle ønskede temaer blev behandlet i interviewene. Specialegruppen lavede to interviewguides, der tilpassede sig de tre interviews i København og de tre interviews foretaget under Ollerup Women's Jam.

Til rekruttering af interviewpersoner er følgende inklusionskriterier udvalgt:

- Respondenten skal være en dansk kvinde over 18 år.
- Respondenten skal deltage i mindst én af de træninger, specialegruppen observerer.
- Respondenten skal have minimum 1 års erfaring med at dyrke parkour.

Overstående inklusionskriterier er udvalgt for at sikre, at respondenterne er myndige, og at respondenterne og specialegruppen har en fælles referenceramme i form af én eller flere observerede træninger, der kan tales om og ud fra. Ydermere sikres det, at respondenterne har en solid praksiserfaring at reflektere over og besvare spørgsmålene i interviewet ud fra. Det er valgt udelukkende at fokusere på danske respondenter, da der ifølge Larsen (2015) kan herske kulturelle forskelle på internationalt plan, der ikke har relevans i forhold til dette speciales problemstilling.

Der er taget kontakt til mulige respondenter via det sociale medie www.facebook.com. Første rekrutteringsrunde foregik ved en åben forespørgsel gennem facebookside *Parkour Women – Denmark*²⁰, der knytter an til det kvindeparkourhold i foreningen Parkour DK, som specialegruppen forinden havde indgået en observationsaftale med. Dette gav to respondenter. Derefter blev der skrevet private beskeder til de af Facebookgruppens medlemmer, der havde skrevet, at de deltog i den pågældende parkourtræning, samt til de kvinder, der via Facebookside *Ollerup Women's Jam* havde tilkendegivet, at de deltog i begivenheden. Det gav i alt fire respondenter. Ved indgåelsen af alle seks interviewaftaler blev interviewets varighed oplyst og hver respondent havde mulighed for at påvirke, hvor og hvornår interviewet foregik, så det passede bedst muligt ind i deres hverdag. Tre af interviewene er foretaget i København. Ét af disse er gennemført i en frokostpause på vedkommendes praktikplads, mens de to resterende blev gennemført ved kantinen på Institut for Idræt i København, da disse lokaler var lokaliseret nær det sted, hvor kvindetræningen foregik den pågældende dag. De resterende tre interviews er foretaget under Ollerup Women's Jam i de perioder om lørdagen, der var uden program. Følgende tabel er en oversigt over de interviewede respondenter, der alle har bopæl i København. Tabellen viser deres anonymiserede navn, alder, erfaring med parkour og hvilke af de observerede parkourtræninger, de deltog ved:

20 Lokaliseret d. 05-02-2016: <https://www.facebook.com/groups/285152098237055/>

Tabel 1 Oversigt over undersøgelsens respondenter, der angiver deres anonymiserede navn, alder, erfaring med parkour og hvilke observerede træninger, de deltog i.

Fiktivt navn	Alder (år)	Erfaring (år)	Ollerup Women's Jam	Parkour DK
Anne	27	4½	x	
Ronja	23	4		x
Petra	28	5		x
Liva	32	6	x	
Stine	36	4½	x	
Katrine	22	3	x	x

Specialegruppens kvindelige medlem blev valgt som interviewer, da hun som kvinde og tidligere parkourudøver har et kendskab til det sprog og den praksis, respondenterne taler ud fra, hvilket specialegruppen vurderede som gavnligt i forhold til at skabe tryghed og åbenhed i interviewsituationen. Det blev ligeledes valgt, at den samme interviewer skulle foretage alle seks interviews for at sikre, at håndteringen af interviewsituationerne og interviewerens indvirkning på respondenterne har været forholdsvis ensartet (Trost & Jeremiassen, 2010). Specialegruppen valgte derudover, at gruppens mandlige medlem skulle være bisidder, for at sikre, at alle temaer blev berørt, og at eventuelt manglende og opklarende spørgsmål kunne blive stillet til sidst.

Specialegruppen valgte på forhånd, at alle interviews skulle lydoptages. Ved at optage interviewene på en diktafon sikres det, at der ikke forekommer recall bias, samt det gøres lettere at transskribere interviewene. Ved at optage interviewet havde intervieweren ydermere mulighed for at rette sin fulde opmærksomhed mod samtalen (Gratton & Jones, 2010).

Gennemførelse

Under interviewet har interviewerens påklædning været tilpasset den kontekst, interviewene er fundet sted i for at sikre, at påklædningen ikke skulle virke forstyrrende. Intervieweren agerede derudover afslappet for at fordre, at respondenterne følte sig trygge og tilpasse i situationen (Trost & Jeremiassen, 2010).

Hvert interview er indledt med en briefing, hvor respondenterne har givet samtykke til at medvirke. Forud for dette samtykke er respondenterne blevet informeret om, at deres svar anonymiseres, at deres svar kun benyttes i nærværende speciale, og at de har ret til at undlade at svare på spørgsmål,

samt at alle svar er lige gyldige. Dernæst er interviewets overordnede opbygning og temaer blevet oplyst respondenterne, og de er blevet gjort opmærksomme på, at interviewet blev lydoptaget. Briefingen blev foretaget for at skabe tryghed og en afslappende atmosfære omkring interviewsituationen. Dermed kan der skabes plads til ærlige svar, så specialegruppen gennem interviewet kommer så tæt på respondenternes livsverdener og motiver for at være kvindelig parkourudøver som muligt (Kvale & Brinkmann, 2009).

Grundet interviewenes semistruktur har interviewguiden givet interviewet retning, men samtidig givet interviewerens mulighed for at afvige fra spørgsmålene i guiden med opklarende og uddybende spørgsmål, så uforudsete dele kan belyses. De supplerende spørgsmål har, ud over aktiv lytning, taget udgangspunkt i dette speciales formål for at holde retningen i interviewet. De supplerende spørgsmål har været af typen sondrende, opfølgende eller fortolkende spørgsmål. Disse spørgsmålstyper er valgt for at kunne opnå en dybere forståelse for respondenternes livsverdener. Det har været specialegruppens hensigt at sikre respondenternes forståelse for, hvad der blev spurgt om ved at formulere både interviewspørgsmål og de supplerende spørgsmål kort, enkelt og med udgangspunkt i respondenternes formodede ordforråd (ibid.).

Alle seks interviews er afsluttet med en debriefing, hvor respondenterne er blevet opfordret til at stille spørgsmål, komme med uddybninger eller have mulighed for at behandle emner, de synes de manglede at komme ind på undervejs i interviewet. Dette er gjort for at give respondenterne mulighed for at komme ind på eventuelt andet de fandt væsentligt og som specialegruppen ikke på forhånd var opmærksomme på. Derudover er respondenterne blevet spurgt ind til deres oplevelse med at medvirke. Denne debriefing er udført i ønsket om at sikre, at respondenterne har haft en positiv oplevelse med at deltage i interviewene (ibid.).

3.2.3 Observation

I undersøgelsen er der foretaget seks observationssessioner. Med observation som metode kan der undersøges, hvad respondenterne virkelig gør, og ikke blot det de siger, de gør som ved et interview. Deres fysiske og verbale adfærd kan observeres, mens det sker, og interaktion med andre og mimik kan rapporteres i respondenternes naturlige omgivelser (Gratton & Jones, 2010). Observation er valgt for, at specialegruppen kan danne sit eget indtryk af undersøgelsesfeltet. Derudover ar-

gumenterer Launsø et al. (2011) for, at observation er brugbart til at forstå udsagn for derved at kunne udføre en så virkelighedsnær tolkning som muligt.

Ved observation deler de undersøgende rum og tid med de undersøgte, hvorfor det bliver muligt at generere data fra respondenternes hverdag og registrere hvad de gør i specifikke situationer (Vallgård & Koch, 2008). Observation muliggør derfor det mindst forstyrrede billede af en interaktion eller et fænomen, og der kan ydermere opnås uventet viden. Metoden stiller dog samtidig krav til observatøren, da der er risiko for at fejlfortolke, og for at respondenterne agerer anderledes, hvis de er bevidste om, at de bliver observeret. En sådan fejlfortolkning kan typisk mindskes ved at kombinere flere metoder i en metodetriangulering eller ved at flere observatører observerer det samme fænomen (Gratton & Jones, 2010), hvilket er tilfældet i nærværende speciale.

De seks observationssessioner der er foretaget i undersøgelsen, udgøres af en organiseret træning under Parkour DK og fem sessioner til Ollerup Women's Jam, hvoraf tre var workshops, det vil sige organiserede træninger, og to var til *jams*. Der er valgt en umiddelbart åben og ustruktureret tilgang til indsamling af data via observation, hvor respondenterne er bekendte med, at specialegruppen observerer, og hvor specialegruppen søger at observere så meget som muligt. Der er udformet en observationsguides der er inspireret af Mack et al. (2005) og er en generel guide, der kan favne bredt uden at have et specifikt, målrettet fokus. Observationsguiden findes i bilag 3.

Specialegruppens medlemmer har haft forskellige roller i dataindsamlingen, hvormed der er skabt en kombination mellem en deltagende observatør og en observerende deltager (Launsø et al., 2011). Gruppens mandlige medlem har ageret observerende deltager, mens det kvindelige medlem har været deltagende observatør. Som deltagende observatør deltager observatøren i aktiviteter og samtaler, mens den observerende deltager er tilskuer af aktiviteter og tilhører til samtaler (ibid.). Fordelen ved deltagende observation er, at den observerende kommer nærmere de observerede, hvilket gør det muligt at spørge ind til konkrete handlinger og stille mere personnære spørgsmål, der øger forståelsen for det observerede. At deltage betyder ligeledes, at den observerende kommer nærmere ind på de observeredes virkelighed og får personlig indsigt heri, hvilket kan øge både forståelsen for og refleksionen over det felt, der undersøges (Fangen, 2010). Gennem deltagende observation bliver det således muligt at reflektere over både det sete og egne oplevelse heraf, hvilket betyder, at det bliver muligt at bevæge sig ud over deltagerens selektive perspektiv (ibid.).

Årsagen til dette valg af observatørroller forklares ved, at specialegruppen ønskede at maksimere udbyttet af empirien, og samtidig påvirke genstandsfeltet mindst muligt. Specialegruppen vurderede, at genstandsfeltet ville blive påvirket for meget, hvis det var det mandlige medlem der havde ageret deltagende observatør, da der var tale om et parkourent og parkourtræning kun for kvinder. Specialegruppen anerkender dog, at medlemmerne, ved deres blotte tilstedeværelse, har en påvirkende effekt på genstandsfeltet. Dette er uundgåeligt i relation til observation som metode, da specialegruppen her deler tid og rum med de observerede, ligesom de spørgsmål der stilles i en interviewsituation altid vil danne rammen for de svar der kan gives. Den observerende deltager nedskrev sine observationsnoter i observationsguiden undervejs i sessionerne, mens den deltagende observatør skrev sine observationsnoter ned umiddelbart efter hver sessions afslutning for at mindske recall bias. Noterne fra observationssessionerne findes i bilag 10.

3.2.4 Triangulering

Datamaterialet for denne undersøgelse udgøres som skrevet af data fra seks semistrukturerede interviews og seks observationssessioner. Med kombinationen af disse er der skabt en metodetriangulering, hvor de kvalitative dataindsamlingsmetoder supplerer hinanden i skabelsen af en samlet datamængde. Ifølge Launsø et al. (2011) sker der en metodetriangulering når en problemstilling angribes fra forskellige sider. Dermed skabes der en metodetriangulering i nærværende speciale, idet de anvendte metoder supplerer og underbygger hinanden (Brinkmann & Tanggaard, 2010). Datakilderne, der vedrører samme undersøgelsesfænomen, kan dermed udføre en kontrol af hinandens udsagn, hvorfor metodetriangulering er et afgørende redskab i forsøget på at højne undersøgelsens validitet (Halkier, 2009). Der er i ligeledes tale om en forskertriangulering i nærværende undersøgelse, da specialegruppens to medlemmer indsamler og drager deres egne konklusioner på baggrund af den samme empiri (Gratton & Jones, 2010).

3.3 Databehandling

Den indsamlede empiri analyseres i kapitel 4. Forud for denne analyse er der foretaget en databehandling i form af transskribering, meningskondensering og hermeneutisk meningsfortolkning. Disse metoder præsenteres i de følgende afsnit.

3.3.1 Transskribering af interviews

Specialegruppen har valgt at transskribere interviewene. Den transskriberingsform, der er brugt, er rekonstruerende transskribering, hvor udråbsord som ”øh” og ”hm” sorteres fra for at skabe orden i det sagte (Brinkmann, 2014). Dette er gjort for at skabe overblik og for at sætte fokus på meningen i det sagte frem for på måden hvorpå det siges. Dermed kan transskriberingsformen siges at være grov, hvilket, ifølge Brinkmann (2014), kan anvendes, hvis det er respondenternes egen historie, der er i fokus, hvilket er tilfældet i nærværende speciale. Transskriberinger af interviewene findes i bilag 4-9.

3.3.2 Kodning og meningskondensering

Som forberedelse til specialets analyse er der anvendt kodning og meningskondensering for at skabe overblik over datamaterialet. Kodning vil sige, at et eller flere nøgleord kobles på observationerne og respondenternes udtrykte meninger i interviewene. Den meningskondensering, der har fundet sted, indebærer, at respondenternes udsagn er blevet reduceret til kortere meningsenheder (Kvale & Brinkmann, 2009). I dette speciale er der anvendt *begrebsdrevne koder*, idet de fleste koder har været fastlagt på baggrund af analyserammen (Tangaard & Brinkmann, 2010). Eksempler på sådan koder er *autonomi*, *kompetence* og *tilhørsforhold*. Specialets analyseramme har således udgjort en væsentlig del af den forståelsesramme, der ligger til grund for kodningen. Da datamaterialet blandt andet baserer sig på semistrukturerede interviews, har respondenternes svar afledt nye perspektiver, der ikke har passeret ind under de begrebsdrevne koder. Det samme gør sig gældende for observationssessionerne. Der er derfor også anvendt *datadrevne koder*, hvilket vil sige koder, der er opstået på baggrund af datamaterialet (ibid.). Eksempler på sådanne koder er *frygt* og *træningspraksis*. Disse er anvendt, når et udsagn eller en observation er vurderet som værende relevant i forhold til at forstå respondenternes livsverden og dermed hjælpe til besvarelsen af specialets problemformulering. Dermed har specialets problemfelt også udgjort en del af den forståelsesramme, kodningen ba-

serer sig på, idet det også er med baggrund heri, at de enkelte udsagn og observationer er blevet vurderet brugbare.

3.4 Dataanalyse

Da dette speciale baserer sig på en hermeneutisk tilgang, hvor formålet er at opnå forståelse for, hvad der motiverer kvindelige udøvere til at dyrke parkour, og hvilke udfordringer der kan være for kvinders deltagelse heri, er meningsfortolkning valgt som udgangspunkt for analysen. I den hermeneutiske fortolkningsvidenskab anskues det empiriske datamateriale som meningsfulde fænomener (Thisted, 2010). Det betyder, at et fænomen som parkour eksisterer gennem den mening, respondenterne tilskriver parkour. Deres motivation for at engagere sig heri må derfor opfattes som et udtryk for, hvordan parkour kan forstås som et meningsfuldt fænomen.

I den hermeneutiske meningsfortolkning sker der en vekselvirkning mellem dele og helhed, hvilket betyder, at delene må forstås ud fra helheden, samtidig med, at helheden må forstås ud fra delene, hvormed en stadigt dybere forståelse af meningen kan opnås (Kvale & Brinkmann, 2009). I forberedelsen til analysen er interviewene således blevet lyttet igennem, transskriberet og læst igennem i deres helhed, hvorefter de er blevet inddelt i mindre enheder som nævnt i afsnit 3.3. Samme proces har fundet sted for observationerne, der er blevet læst igennem i deres helhed forud for inddelingen. Delene er derefter blevet fortolket hver for sig og denne fortolkning er løbende sat i relation til helheden. Meningsfortolkning foregår således som en cirkulær proces, hvor datamaterialet i kombination med specialets analyseramme inddrages for at nå frem til en samlet mening. Analyseprocessen vil være guidet af specialets teoretiske grundlag og fremlægningsen af data vil ske i kombination med denne teori. Det er essentielt, at interviews og observationer i analysearbejdet ikke underlægges ensidig subjektivitet, hvilket vil sige, at specialegruppen ikke kun inddrager de af respondenternes ytringer der bekræfter meninger, konklusioner og problemstillinger. De opdagelser, der peger i andre retninger, medtages derfor også, da de kan perspektivere og øge refleksionen over det der ytres i de resterende interviews (ibid.).

3.5 Verificering

Verificering relaterer sig typisk til begreberne validitet, reliabilitet og generaliserbarhed (Kvale & Brinkmann, 2009), og i dette kapitel diskuteres disse tre begreber i forhold til undersøgelsen. Der redegøres for de overvejelser, som specialegruppen har gjort sig for at styrke specialets validitet, reliabilitet og generaliserbarhed. Undervejs gives der eksempler på ændringer, som specialegruppen kunne have foretaget for at styrke disse yderligere.

3.5.1 Validitet

Ifølge Kvale & Brinkmann (2009) referer validitet til, om en undersøgelse undersøger det, der er hensigten at undersøge, hvilket kræver, at den indsamlede datamængde afspejler det, som er relevant for undersøgelsen. Validitet betyder derfor også *gyldighed* (ibid.).

Et semistruktureret interview giver interviewerens en vis grad af frihed og mulighed for at stille uddybende og supplerende spørgsmål. Samtidig stilles der krav til interviewerens evner som interviewer. For at sikre, at alle spørgsmål blev besvaret fyldestgørende, var begge specialegruppemedlemmer til stede, og det vurderes, at de forskellige roller, som medlemmerne påtog sig, har styrket validiteten. Specialegruppen anerkender dog, at der kunne være foretaget pilotinterviews af undersøgelsens interviewguides for at sikre, at respondenterne bedre kunne forstå spørgsmålene og derved styrke validiteten. Undersøgelsens interviewguides tager udgangspunkt i analyserammen samt baggrundslitteratur og videnskabelige undersøgelser, der blandt andet er præsenteret i specialets problemfelt. Dette styrker også undersøgelsens validitet, da det derved sikres, at den indsamlede empiri er relevant for undersøgelsen.

I en metodetriangulering er der anvendt observation for dels at supplere det semistrukturerede interview, og dels for at styrke undersøgelsens validitet, da to metoder anvendes til at undersøge samme felt. Hertil er der anvendt en observationsguide, der baserer sig på Mack et al. (2005), men også førnævnte analyseramme, baggrundslitteratur og supplerende, videnskabelige undersøgelser. Dette styrker ligeledes validiteten. Specialegruppens medlemmer påtog sig forskellige observatørroller – deltagende observatør og observerende deltager. Ifølge Kvale & Brinkmann (2009) handler objektivitet i en kvalitativ sammenhæng om *intersubjektiv enighed*, hvilket betyder enighed mellem individer, og dermed kan validiteten styrkes, ved at to personer observerer det samme felt. Laurendeau &

Shahara (2008:31) taler om ”*insider and outsider perspectives*” som en styrke, der også gør sig gældende i denne undersøgelse, da specialegruppemedlemmerne har forskellig grad af erfaring med og forståelse for feltet. Denne triangulering styrker validiteten, idet det ene medlem har indgående kendskab til feltet og eksempelvis dets sprog og kan derfor stille én type spørgsmål, mens medlemmet uden denne forforståelse kan bidrage med nye spørgsmål og perspektiver til undersøgelsesfeltet.

3.5.2 Reliabilitet

Typisk kan reliabilitet oversættes til pålidelighed og henviser til en målings nøjagtighed. Inden for det humanvidenskabelige paradigme handler reliabilitet om *transparens*. Dette sikres ved, at det tydeliggøres, hvordan en undersøgelse er udført og opbygget (Kvale & Brinkmann, 2009).

Der er i nærværende undersøgelse anvendt to interviewguides, der begge baserer sig på specialets analyseramme og baggrundslitteratur og som er vedlagt i bilag 1 og 2. Det er ligeledes blevet beskrevet, hvad observationsguiden baserer sig på, og denne er vedlagt i bilag 3. Dette styrker undersøgelsens reliabilitet, da undersøgelsens fremgangsmåde herved gøres transparent for læseren. Derudover er undersøgelsens design og fremgangsmåde forsøgt tydeliggjort igennem en gennemskuelig og udførlig beskrivelse af de videnskabsteoretiske overvejelser, anvendte metoder og teori, hvilket ligeledes kan styrke reliabiliteten.

Hvert interview er transskriberet umiddelbart efter dets afslutning og efterfølgende lyttet og læst igennem af det andet medlem. Det vurderes, at dette styrker reliabiliteten, da recall bias mindskes, og da gruppemedlemmerne kontrollerer hinandens transskribering. En yderligere styrkelse kunne være opnået ved, at begge gruppemedlemmer, uafhængigt af hinanden, havde transskriberet det samme interview for derefter at sammenligne forskelle.

Den tidligere nævnte forskertriangulering er, foruden validiteten, også med til at styrke undersøgelsens reliabilitet, da undersøgelsens indsamling og analyse af empiri herigennem bliver mere præcis.

3.5.3 Generaliserbarhed

Ifølge Kvale & Brinkmann (2009) refererer generaliserbarhed til, hvorvidt viden produceret ud fra én situation kan overføres til andre situationer. Det er her vigtigt at understrege, at undersøgelsens

design ikke skaber bred, men derimod dybdegående viden, hvorfor undersøgelsens fund og resultater ikke kan siges at være gældende for alle kvinder der dyrker parkour. Det er derfor en form for analytiske generaliserbarhed, der kan inddrages i nærværende speciale, idet den handler om, hvorvidt analyseresultater fra én situation kan være vejledende for, hvad der vil ske i tilsvarende situationer (Kvale & Brinkmann, 2009). Denne generaliserbarhed, eller genkendelighed, skal ses i relation til undersøgelsens design, hvor specialegruppen efter bedste evne har forsøgt at skabe et transparent studie, som derved kan skabe basis for genkendelighed til lignende undersøgelser. Specialet fremstiller således en virkelighed, der er konstrueret af specialegruppens metodiske og teoretiske valg, og som bestræber sig på bedst muligt at nå de udforskede virkelighedsopfattelser. Dermed kan specialet siges at skabe indsigt i seks kvinders erfaringer med at dyrke parkour, hvilket kan øge forståelsen for denne gruppe, selvom deres oplevelser ikke nødvendigvis deles af alle kvindelige parkourudøvere.

4 Analyse og diskussion

I dette kapitel præsenteres en analyse og diskussion af specialets behandlede empiri, der, i samspil med den beskrevne teori, skal øge forståelsen for, hvad der motiverer kvinder til at dyrke parkour, og for de udfordringer de kan siges at møde gennem deres involvering i parkour på grund af deres køn. Den første del af analysen fokuserer på motivation, hvorefter Bourdieus teori om den maskuline dominans inddrages i kapitlets anden del. Respondenterne vil i dette kapitel blive henvist til med de anonymiserede navne, de er blevet tildelt (se tabel 1).

4.1 Motivation for at dyrke parkour

Autonomi, kompetence og tilhørsforhold knytter, ifølge Deci & Ryan (2002), an til individets egne følelser og oplevelser. Dette afsnit tager derfor udgangspunkt i udsagn fra interviewene samt tegn fra observationerne på, at sådanne følelser kan siges at eksistere hos de kvindelige parkourudøvere. Denne del af analysen består af fem underafsnit. I det første af disse analyseres og diskuteres det, hvorvidt de kvindelige parkourudøvere har en følelse af autonomi, når de dyrker parkour. I det efterfølgende afsnit foretages en analyse og diskussion af de kvindelige udøvers mulighed for at føle sig kompetente. Dernæst behandles det, hvordan fællesskabets betydning i parkour kan siges at fremme følelsen af tilhørsforhold. I det fjerde afsnit analyseres og diskuteres det, hvorvidt undersøgelsens respondenter er drevet af inde- eller udefrakommende motivation for at dyrke parkour. Slutteligt opsummeres ovenstående i en delkonklusion.

4.1.1 Et åbent miljø med rum for kreativitet og selvbestemmelse

Ifølge specialets respondenter er parkourtræninger struktureret på en åben måde, hvilket betyder, at udøverne, uanset erfaring og færdighedssniveau, kan komme med input til undervisningen uanset om træningen foregår organiseret eller selvorganiseret. Anne udtaler eksempelvis, at:

”... det er et meget åbent miljø, hvor alle kan byde ind, også selvom man kun har lavet det i et halvt år, mens andre har lavet det i fem år... Man kan inspirere hinanden på forskellige måder”

(Bilag 4:9).

Katrine supplerer med en lignende udtalelse, hvori hun understreger, at udøverne kan udfordre hinanden, selvom de har forskellige færdighedsniveauer:

”På vores kvindehold ... kan alle lære noget af hinanden. Selvfølgelig er der nogen, der kan lære lidt mere, fordi de er lidt mere uerfarne og som måske skal have lidt mere hjælp, men det ødelægger slet ikke dynamikken på et hold. Der er altid nogen, der kan udfordre én, og der er altid nogen, der kan give én en mulighed for at reflektere ...” (Bilag 5:18).

At respondenterne oplever det som muligt for alle at byde ind med idéer kan skyldes, at der ifølge Kidder (2013) er en filosofi bag parkour, der handler om, at udøverne skal lære at se muligheder frem for begrænsninger. Hvis denne filosofi skal kunne aflæses i praksis, må praksis derfor fokusere på at fremme evnen til at få idéer til nye bevægelser. Dette kan siges at være tilfældet, når erfarne udøvere opfordrer nybegyndere til at bidrage med idéer, hvilket overstående citat er et udtryk for. Den bagvedliggende filosofi rummer ligeledes elementer som kreativ bevægelse, frihed og fraværet af regler, og alle disse kan siges at bidrage til selvbestemmelse, såfremt den konkrete parkourpraksis udføres i overensstemmelse hermed. Derudover beskriver filosofien et fravær af konkurrence, hvilket betyder, at den enkelte udøver ikke behøver at måle sig i forhold til et fastlagt sæt af standarder for, hvordan bestemte bevægelser skal udføres. Vedkommende kan selv være med til at påvirke og præge bevægelsernes udtryk, hvilket også kan fremme følelsen af autonomi. Til kvindetræningen under Parkour DK observerede specialegruppen, hvordan træningen nemt og ofte blev differentieret, så alle kvinder blev udfordret på deres færdighedsniveau (Bilag10:58-60), hvilket kan bidrage til, at kvindernes følelse af selvbestemmelse øges. Derudover beskriver respondenterne, at de i flere sammenhænge er blevet anerkendt for selv at tage initiativ i den organiserede parkourtræning, hvilket er med til at fastholde dem i aktiviteten. Dette kan ses i følgende udtalelse af Anne:

”... hvis man laver et eller andet flow og der er et eller andet, der ikke lige passer til den bevægelse man laver, [og] man så prøver at gøre det på en anden måde, så synes jeg, at trænerne er gode til at sige ”det så fedt ud” eller ”det var en bedre idé, så det tager vi ind i stedet for”. Eller hvis man ... har brug for mere udfordring ..., så kan man godt få lov til at få indflydelse på, hvordan man kan udfordre sig selv lidt mere ... ” (Bilag 4:9).

Muligheden for at differentiere og tilpasse øvelserne til egne færdigheder kan, ifølge Deci & Ryan (2002) fremme udøvernes følelse af at handle på baggrund af egne interesser og integrerede værdi-

er, hvilket er et udtryk for autonomi. Dette ses også i disse udtalelser fra henholdsvis Ronja og Katrine, der fremhæver, at de har mulighed for at påvirke træningens indhold:

”... underviseren [er] ret god til at differentiere og komme med forskellige fokuspunkter til forskellige personer, hvilket også er rart, sådan at man ikke skal være låst af at gå i en speciel gruppe”

(Bilag 8:46).

”[Underviserne] lytter på, hvad man godt kunne tænke sig, og nogle gange gør de noget helt andet og andre gange gør de det” (Bilag 5:18).

Anne fortæller, at trænerne til tider presser udøverne, men at hun synes godt om denne form for trænerstyret undervisning. Samtidig er hun bevidst om, at hun ikke er særligt god til at presse sig selv, men det at blive udfordret og presset er centralt for, at hun synes, at træningen er sjov og spændende (Bilag 4:9-10). Dette stemmer overens med Deci & Ryans (2002) pointe om, at en udøver godt kan føle sig autonom, selvom der er en høj grad af trænerstyring, hvis blot der er overensstemmelse mellem udøverens interesser samt integrerede værdier og de udefrakommende inputs. På samme måde kan udøverne siges at bruge hinanden til at udvikle sig som parkourudøvere, idet de oftest træner sammen med andre (Bilag 4-9). Anne begrundet det sidstnævnte med, at udøverne udfordrer hinandens grænser, når de træner sammen (Bilag 4:5). At udøverne bruger hinanden til progression og som motivationsfaktorer og læringsredskaber stemmer overens med den parkourpraksis, der beskrives af Kidder (2013) og Gilchrist & Wheaton (2011). Dermed kan kvindernes oplevelse af, at den udefrakommende påvirkning sker i overensstemmelse med deres egne interesser, siges at være et udtryk for en generel indstilling i parkour om, at andres involvering i egen praksis er positivt, da det anses som et redskab til at udvikle sig. Anne mener dog, at det er vigtigt, at udøverne ikke bliver afhængige af hinanden eller af deres undervisere, hvilket fremgår af følgende:

”Jeg er bedre til at lade mig presse og bedre til, at nogen fortæller mig, at jeg skal gøre et eller andet, men jeg tror også, at jeg er meget bevidst om, at jeg skal prøve at presse mig selv ... jeg synes, at det er vigtigt, at man bliver presset, og det er også vigtigt, at man også lærer at presse sig selv”

(Bilag 4:9-10).

Blandt de træninger og workshops, der er observeret, virker det ligeledes til, at underviserne er bevidste om at påtage sig en passiv rolle for at få deltagerne til selv at komme med idéer og hjælpe

hinanden til at udføre dem i praksis. Eksempelvis i denne observation, hvor den givne instruktør stiller en opgave, hvori udøverne opfordres til at hjælpe hinanden og snakke sammen på tværs af niveauforskelle:

”De går sammen i gruppen og instruktøren spørger, om de prøvede noget undervejs, som de har lyst til at øve sig i. Både erfarne og uerfarne byder ind. Instruktøren forklarer, at de skal gå ud og prøve tingene af, og at man kan gå rundt til hinanden og prøve de bevægelser, som andre eksperimenterer med” (Bilag 10:65).

I interviewet med Petra forklarer hun, hvordan hun oplever den institutionaliserede parkour, hvor en underviser instruerer og viser øvelserne, som sjov, spændende og nemmere at gå til, fordi hun ikke skal finde på det hele selv. Samtidig fortæller hun, at hun værdsætter de åbne opgaver, der stiller krav til udøvernes kreativitet, idet hun siger:

”... jeg kan faktisk godt lide ..., at jeg bare kan følge [instruktioner]..., og så bare gøre det og fokusere på det i stedet for at tænke over, hvad det er, jeg ellers selv kunne gøre, og det er jo typisk i træningssituationer... Men der er også nogle gange, hvor vi skal finde på et flow selv, og hvor man skal putte ekstra på hver gang, og der synes jeg faktisk, at det er rigtig sjovt selv at finde på – og være i små grupper og sætte det sammen” (Bilag 7:38).

Dette citat kan siges at være et argument for, hvorfor den institutionaliserede parkour er mere tilgængelig end den selvorganiserede, idet Petra beskriver, hvordan det er nemmere at fokusere på mestring af konkrete bevægelser, når en anden tager ansvaret for at finde på dem. Samtidig beskriver hun, hvordan hun oplever det som sjovt at være kreativ, når rammerne for dette fastsættes af underviseren, hvilket kan siges at fremme en følelse af tryghed, der ifølge Deci & Ryan (2002) bidrager til følelsen af autonomi. Også Ronja nyder godt af, at underviserne ofte sætter nogle rammer, som udøverne kan arbejde inden for. Hun sammenligner den organiserede træning med den uorganiserede og fortæller, at hun tit får mere ud af den organiserede træning, netop fordi underviserne instruerer og guider udøverne. Dette ses blandt andet af følgende citat:

”... jeg er bedre til at fordybe mig ... til undervisningen ... Men det er også fordi, at rammerne bliver sat for fordybelse” (Bilag 8:50).

Dermed kan den organiserede parkourtræning, for Petras og Ronjas vedkommende, siges at være i overensstemmelse med deres egne interesser, idet de oplever, hvordan de har lettere ved at udvikle sig, når der er andre, som tager et overordnet ansvar for den konkrete praksis. Dermed kan der siges at være skabt mulighed for at føle sig autonom i parkourtræningen, selvom den er styret af en underviser, hvilket stemmer overens med Deci & Ryans (2002) pointe om, at der ikke nødvendigvis er noget modsætningsforhold mellem autonomi og afhængighed. Det samme gør sig gældende ved de selvorganiserede jams, hvor udøverne i fællesskab bestemmer træningens indhold, hvilket eksempelvis fremgår af følgende observation:

”Der er som sådan ikke nogen, der instruerer andre, men en gang imellem er der én, der giver en anden nogle fif eller viser et nyt trick. Eller én, der prøver at efterligne en anden” (Bilag 10:62).

Denne observation underbygger den førnævnte pointe om, at parkourudøverne bruger hinanden til at udvikle sig, idet det opfattes som legalt både at italesætte sin viden, spørge om hjælp og kopiere hinandens bevægelser. Dermed kan de kvindelige parkourudøvere både handle på eget initiativ i forhold til at finde på nye bevægelser, og de kan lade sig påvirke af andre til at udvikle sig.

4.1.2 Et rum med plads til at udtrykke og udvikle sine evner

De kvindelige parkourudøvers mulighed for at handle på eget initiativ og på baggrund af egne interesser og integrerede værdier kan, som beskrevet i det tidligere afsnit, medføre følelsen af autonomi. Derudover kan det medføre en fornemmelse af at have indflydelse, hvilket ifølge Deci & Ryan (2002) er essentielt for følelsen af kompetence. Det skyldes, at den enkelte, ved at have indflydelse på de udfordringer som vedkommende stilles over for, kan tilpasse disse til egne evner, hvilket fordrer kompetencefølelsen (Deci & Ryan, 2002). Niveaudifferentiering kan derved være med til at fremme følelsen af kompetence, idet øvelserne kan tilpasses den enkelte udøvers færdighedsniveau. Om dette siger Anne:

”Der er mange steder, hvor det er let nok at differentiere træningen, så selvom man laver den samme øvelse, så ved [trænerne] netop godt, at man bare kan sætte et prec[ision jump] på bagefter ... eller man kan gå hen til noget, der er lidt højere” (Bilag 4:9).

Anne beskriver således, hvordan det er muligt at træne sammen, selvom udøverne laver forskellige varianter af samme øvelse. Dermed bliver det muligt for alle at føle sig kompetente og udvikle sig,

hvilket harmonerer med, at der ifølge Gilchrist & Wheaton (2011) er en norm i parkour om, at alle træner sammen på tværs af færdighedsniveau. Petra, der tidligere har dyrket flere forskellige former for idræt, fortæller eksempelvis om, hvordan både erfarne og nybegyndere kan deltage i enhver træning. Hun sammenligner sine erfaringer fra parkour med sine erfaringer fra andre idrætsgrene, idet hun siger:

”... i de andre [idrætsgrene] er der måske kun én rigtig måde at gøre [tingene] på, mens jeg synes, at man i parkour kan lege noget mere med det. Og særligt det med, at man ikke behøver at være god til det hele før man kan være med. På et håndboldhold skal du have et vist niveau for at spille på det hold, men her kan alle være med, og nogle er skide dygtige til balance eller flow, og andre er gode til noget andet” (Bilag 7:33).

Udøverne har således mulighed for at udtrykke og udøve egne evner uanset færdighedsniveau, hvilket ifølge Deci & Ryan (2002) kan fremme følelsen af kompetence. De kvindelige parkourudøvere beretter dog samtidig om, at deres følelse af selvsikkerhed i anvendelse og udvikling af egne færdigheder lettest sker, når de træner sammen med andre kvinder. Dette kan skyldes, at de oplever en fysisk forskel mellem kønnene, hvilket uddybes i afsnit 4.2.1. Anne udtaler eksempelvis, at:

”Jeg vil gerne træne med nogle på mit eget niveau, og der er nogen piger på mit eget niveau, som presser mig godt, så derfor prioriterer jeg dem i stedet for drengevenner, som springer meget længere, end jeg gør” (Bilag 4:7).

Der kan derfor siges at være begrænsninger for den rummelighed, som Petra beskriver, fordi kvinderne foretrækker at træne med udøvere på nogenlunde samme færdighedsniveau som dem selv for at tilgodese egen udvikling af færdigheder. Dermed kan den niveauintegrering, der traditionelt er i parkour, blive oplevet som en belastning for udøvere, der primært fokuserer på egen mestring, fordi de tvinges til at fokusere på andre end sig selv. Dette kan siges at være et udtryk for, at parkour er en social praksis, hvilket blandt andet er beskrevet af Kidder (2013) og Gilchrist & Wheaton (2011). Omvendt er muligheden for at kunne søge nye udfordringer og forbedre sine færdigheder ifølge Deci & Ryan (2002) vigtig for følelsen af kompetence, hvorfor det sociale aspekt skal kunne rumme dette. Det betyder, at parkourudøverne skal kunne bevæge sig mellem øvelser, hvor de kan lære fra sig, og øvelser, hvor de har behov for vejledning, idet det altid er muligt at søge nye udfordringer og

forbedre sine færdigheder samtidig med, at der er en norm om at give gode erfaringer videre. Petra beretter om mulighederne for at blive udfordret i følgende citat:

”... jeg synes også altid, at trænerne er gode til at sige ”ok, nu kan du det der! Next step, er det her”. Så uanset hvor dygtig man egentlig er, så vil der altid være et nyt [niveau]. Så jeg har i hvert fald ikke oplevet, at jeg står og keder mig eller synes det er for nemt – aldrig” (Bilag 7:36).

Følelsen af at udvikle sig og blive bedre kan medvirke til følelsen af selvsikkerhed og selvtillid, hvilket, ifølge Deci & Ryan (2002), netop kan være fordrende for følelsen af kompetence. At der samtidig kan siges at eksistere en norm om at give de gode erfaringer videre, blev observeret af specialegruppen til både træninger og jams. Her var det tydeligt, at se, at de erfarne udøvere var opmærksomme på nybegynderne og søgte at inkludere dem i træningen, hvilket kan siges at virke fremmende for nybegyndernes selvtillid og følelse af indflydelse. Det blev eksempelvis observeret, hvordan de erfarne udøvere tog hånd om de uerfarne og hjalp dem med forslag til, hvordan øvelsen kunne gøres nemmere, så udfordringen passede bedre til den pågældendes færdighedsniveau. Derudover blev det observeret, hvordan nybegyndere, der mislykkedes med et spring eller en øvelse, blev bakket op af de tilstedeværende, ved at blive opfordret til at prøve igen (Bilag 10:63-69). Da specialegruppen ikke har interviewet uerfarne udøvere, er det ikke muligt at inddrage deres konkrete oplevelser med at prøve parkour, selvom det kunne være interessant i forhold til at forstå deres motiver for at starte til parkour. På baggrund af de gennemførte interviews og observationer lader det dog til, at det ansvar, som de erfarne påtager sig for at hjælpe de uerfarne, kan være med til at øge selvsikkerheden hos de uerfarne udøvere i forhold til at anvende og udvikle deres færdigheder. Anerkendelse, hjælp og venlig opfordring kan således siges at give dem mulighed for at udtrykke og udøve deres evner, hvilket muliggør, at udøverne føler sig kompetente.

Et andet perspektiv på det at føle sig kompetent italesættes af Stine, der i interviewet fortæller, hvordan hun dyrker mere og mere selvorganiseret parkour i takt med, at hun er blevet mere erfaren og selvsikker. Hun beskriver, hvordan hun har fået opbygget et færdighedsniveau gennem den undervisning hun har modtaget, der nu gør, at hun føler sig kompetent til at dyrke parkour på en mere uorganiseret måde. For Stine kan den institutionaliserede parkour således siges at have muliggjort den selvorganiserede parkour, idet hun om sin praksis siger:

”Jeg træner på hold, men jeg synes, at det bliver mere og mere ustruktureret og uformelt med veninder eller andre piger, der dyrker det ... jeg synes efterhånden, at det er blevet så nemt for os, det der med, at man ikke behøver de der faste rammer længere” (Bilag 9:53).

Stines oplevelse af selvorganiseret parkour er, at hun skulle opnå et færdighedsniveau, før hun følte sig parat til at dyrke selvorganiseret parkour i det offentlige rum. Dette stemmer overens med den tendens, som beskrives af Kelly et al. (2005), der fandt, at piger i skateboard først viser sig i offentlige parker, når de mestrer de mest basale færdigheder. At Stine fandt det nødvendigt at modtage undervisning i parkour, før hun følte sig kompetent til at bevæge sig kreativt i det offentlige rum, kan være et argument for, hvorfor institutionaliseringen af parkour har gjort aktiviteten mere tilgængelig for kvinder, idet de så inviteres til at lære de mest basale færdigheder i en mere privat kontekst.

4.1.3 Fællesskabet som særligt og betydningsfuldt

Specialelets respondenter er enige om, at fællesskabet i parkour adskiller sig fra de fællesskaber, de tidligere har indgået i gennem deltagelse i andre idrætsaktiviteter. Petra, der tidligere har dyrket håndbold, dans og løb, siger eksempelvis:

”Der er ikke nogen af de andre ting [jeg har dyrket], hvor man sådan er fælles om det, og hvor man kan hjælpe hinanden på vej. Det synes jeg, at man kan i parkour” (Bilag 7:33).

Anne, der har dyrket både rytmisk gymnastik, volley, håndbold og dans, er enig i dette, idet hun siger:

”... i parkour tror jeg bare, at jeg synes, at det er ret unikt, at man laver noget hver for sig og udfører sig selv personligt, men man bruger hinanden til det” (Bilag 4:10).

Katrine, der har en baggrund som svømmer, deler Petras og Annes synspunkter, idet hun siger:

”Det er individuelt, men det er super socialt. Hele det der med, at der ikke er konkurrenceelementet i det gør, at man får et helt andet fællesskab. Du tænker ikke dine holdkammerater som potentielle modstandere. Du tænker dem som en del af din træning” (Bilag 5:15).

Petra, Anne og Katrines oplevelser med parkour er således, at udøverne hjælper hinanden i stedet for at kæmpe mod hinanden. Det kan forstås i lyset af den føromtalte parkourfilosofi, hvori den enkeltes niveauudvikling vægtes frem for konkurrence og niveauforskelle mellem udøverne. Det kan

betyde, at der er plads til et trygt og sikkert fællesskab i parkour, hvilket ifølge Deci & Ryan (2002) er essentielt for følelsen af tilhørsforhold, idet udøverne ikke skal tænke over elementer som udtagelse til førsteholdet eller indbyrdes konkurrence, der potentielt spiller dem ud mod hinanden. At udøverne kan føle tryghed i fællesskabet omkring parkour beskrives ligeledes af Liva, der, om sin oplevelse med at skifte fra gymnastik og dans til parkour, siger således:

”... i parkour var der ... sammenhold. Vi var én stor gruppe. Det var ligegyldigt, om man var god eller dårlig eller man var ung eller gammel. Det var egentlig ligegyldigt for vi trænede sammen allesammen. Det var det, jeg tror, der inspirerede mig mest, og som adskiller sig fra de to andre verdener, jeg har mødt. Da jeg startede, synes jeg, at det var meget mangfoldigt, og jeg følte mig meget velkommen. Jeg følte mig meget ønsket. Det gør jeg også stadigvæk” (Bilag 6:23).

Liva følte sig således taget godt imod og inviteret til at deltage både som ny og erfaren udøver. Til Ollerup Women's Jam oplevede specialegruppen lignende åbenhed, idet begge gruppens medlemmer blev inviteret til at deltage aktivt i det igangværende jam umiddelbart efter ankomst til trods for, at gruppens ene medlem er en mand. Derudover observerede specialegruppen gentagne gange, hvordan nytilkomne blev inviteret til at deltage i igangværende aktiviteter (Bilag 10:62-64). Det kan siges at være tegn på, at deltagerne til Ollerup Women's Jam i kraft af deres blotte tilstedeværelse blev opfattet og accepteret som en del af fællesskabet. At blive accepteret som en del af fællesskabet er ifølge Deci & Ryan (2002) nødvendigt for at kunne føle et tilhørsforhold, hvorfor udøvernes integrerende praksis kan siges at fremme denne følelse. Til de tre workshops, der blev afholdt under Ollerup Women's Jam, blev det observeret, hvordan de forskellige instruktører var opmærksomme på at animere til samarbejde og fællesskab blandt udøverne. Det blev eksempelvis gjort ved at sørge for, at deltagerne i parøvelser ofte skiftede makker, eller ved at få udøverne til at stå i rundkreds under opvarmnings- og styrkeøvelser (Bilag 10:64-70). Dermed forsøger underviserne at invitere alle til at deltage i fællesskabet, hvilket ifølge Deci & Ryan (2002) kan være med til at fremme deltagerens følelse af tilhørsforhold.

Hos flere af specialets respondenter fremhæves sammenholdet omkring parkour som en central årsag til, at de dyrker parkour. Ronja siger eksempelvis:

”Det er det sociale, der er vigtigt for mig – at man kommer ud og er sammen og har det sjovt. Så jeg ville ikke tage ud alene” (Bilag 8:43).

Ronja fremhæver således det sociale som en vigtig del af hendes parkourpraksis, idet hun kun dyrker parkour sammen med andre. Anne beskriver ligeledes vigtigheden af fællesskabet i følgende citat:

”Jeg stoppede faktisk efter højskolen, fordi jeg flyttede til Århus. Jeg mistede ligesom det fællesskab, som jeg havde været en del af, og så skulle jeg opsøge noget nyt og så fandt [jeg ikke] noget, der virkede tiltalende ...” (Bilag 4:5).

Hun flyttede senere til København og begyndte at gå til parkour igen, hvilket hun mener skyldes det fællesskab, der er omkring parkour i København, hvorfor det kan siges at være afgørende for hendes involvering i parkour. Liva er ligeledes opmærksom på fællesskabets betydning, idet hun siger, at hun er opmærksom på at opsøge de nye eller usikre udøvere for at få dem til at føle sig velkomne. Det, mener hun, skyldes, at hun på Ollerup Women’s Jam har en rolle som underviser, men også, at hun er bange for, at parkourmiljøet er ved at lukke sig om sig selv, fordi de er mange, der har kendt hinanden i en årrække. Liva frygter, at parkourmiljøet er blevet mindre mangfoldigt og åbent end tidligere, blandt andet fordi Parkour DK og Street Movement har valgt at tage afstand fra konkurrencer (Bilag 6:23). Der eksisterer således nogle begrænsninger for, hvem fællesskabet kan rumme, hvilket kan skyldes den interne splittelse, der eksisterer i parkour, som Larsen (2015) beskriver. Liva er dog den eneste af kvinderne, der påpeger dette, idet de andre udelukkende fremhæver fællesskabet som en fordel, der hjælper dem til at blive bedre og udvikle sig. Katrine udtaler eksempelvis:

”Jeg synes, man får så meget mere ved at være sammen med andre. For man får alle mulige inputs og sådan... [når man træner alene] ser [man] kun sine egne veje, og det er nogle gange fedt også at få andres øjne på det samme...” (Bilag 5:15).

Dette citat illustrerer, hvordan udøverne opfatter forskellighed som en styrke, hvilket indikerer, at alles påfund anses som legitime. Petra, Ronja og Stine kommer alle med konkrete eksempler på, hvordan de har ladet sig inspirere af andres idéer, hvorfor de ser muligheden for at sammenligne sig med andre som en fordel (Bilag 7:32-34; Bilag 8:44-46; Bilag 9:54-55). At en udøvers udsagn og handlinger således respekteres af andre kan ifølge Deci & Ryan (2002) netop fremme følelsen af tilhørsforhold, fordi udøveren så vil føle sig accepteret og respekteret af de andre.

Til Ollerup Women's Jam observerede specialegruppen, hvordan én af kvinderne til *picture time* bevægede sig alene rundt med musik i ørerne og at hun, under *workshop 3*, sad med ryggen til i størstedelen af tiden, hvilket af de andre deltagere blev italesat som asociale handlinger (Bilag 10:63,70). Hendes handlinger tolkes af de andre kvindelige parkourudøvere som om, at hun ikke tager del i den fælles praksis og idéudvikling samt som om, at hun melder sig ud af fællesskabet. Dermed udøver hun ikke den gensidige omsorg, der ifølge Deci & Ryan (2002) fordrer følelsen af tilhørsforhold, hvilket skaber en følelse af, at hun ikke vil de andre, hvilket de resterende reagerer negativt på. Dette sker selvom den parkourpraksis, der observeres til Ollerup Women's Jam, er meget omskiftelig, hvilket betyder, at der er mange udøvere, der konstant hopper til eller fra de stationer, hvor der arbejdes (Bilag 10:64-66). Det kan derfor siges at være hendes signalering af, at hun ikke vil snakkes til eller med, der opfattes som asocial frem for den konkrete praksis med at bevæge sig rundt alene. Det tyder således på, at den enkelte udøver forventes at acceptere en præmis om samarbejde og gensidigt engagement for at blive opfattet som en del af fællesskabet.

Stine beretter, at de fleste selvorganiserede træninger kommer i stand gennem en offentlig gruppe, på det sociale medie Facebook, ved navn *Parkour Women – Denmark* (Bilag 9:54). Gruppen har 172 medlemmer, hvoraf flere er udenlandske og derfor typisk ikke har mulighed for at deltage i de træninger, der jævnligt arrangeres i København²¹. At de alligevel vælger at være medlemmer kan ifølge MacKay & Dallaire (2014) skyldes, at et sådan forum på internettet kan styrke følelsen af fællesskab, fordi kvinderne herigennem kan bekræfte hinandens eksistens og identitet som parkourudøvere, selvom de sjældent mødes for at træne sammen. At mange aftaler om at mødes kommer i stand gennem denne gruppe, kan ligeledes ses et udtryk for, at alle interesserede er velkomne til at være med. Stine erkender dog, at der er visse udøvere, hun helst vil træne med, men hun ser det samtidig som en god ting, at andre kvinder også kommer og deltager (Bilag 10:54). Det er således åbent for alle at deltage, og Anne mener, at den selvorganiserede træning indeholder et stærkt socialt element, idet hun udtaler:

”Når man selv tager ud og træner [kun med kvinder], så er der også et eller andet hyggeligt element i det, hvor man lige får snakket om nogle ting. Og så laver man noget, der er hårdt, og så snakker man lidt, laver lidt teknisk træning. Så det [er det] sociale element i det...” (Bilag 4:7).

21 Lokaliseret d. 05-02-2016: <https://www.facebook.com/groups/285152098237055/>

Ronja beskriver det at træne parkour som:

”... et socialt fællesskab. Vi er for det meste de samme piger, der kommer til træning og så begynder man jo også at have nogle indbyrdes ting, og vi har holdt julefrokoster og sådan... der [er] bare et godt sammenhold, så det er rigtig hyggeligt at komme og træne” (Bilag 8:42).

For Petra betyder fællesskabet, at hun prioriterer parkourtræningen højt, hvilket hun begrundes med, at hun altid kommer glad hjem derfra. Petra mener derudover, at fællesskabet ikke begrænser sig til kvindeholdet, men at det rummer alle, der dyrker parkour samme sted, idet hun siger:

”Jeg tror generelt, at der i Parkour DK er et rigtig godt fællesskab. Folk man har trænet med ... hilser på hinanden og smiler og kan også give krammere og sådan. Og når vi har Girls Gathering, så kommer en masse af gutterne og ser på og bliver og griller og hygger med, så jeg synes der er et rigtig godt fællesskab, også på tværs af køn” (Bilag 7:47).

Der kan således siges, at der eksisterer et træningsfællesskab blandt de kvinder, der dyrker parkour, og mellem alle aktive medlemmer i foreningen på tværs af køn. Liva har en lignende opfattelse, men mener også, at hun er en del af fællesskabet, selvom hun det sidste år har haft meget travlt med studie og arbejde og derfor har trænet mest alene. Liva siger:

”... når vi mødes ... så kan jeg mærke [fællesskabsfølelsen]. Det er ikke altid, at jeg tænker det, når jeg står og træner alene, [for] der handler [det] bare om at bevæge mig med mig selv og min krop. Men når vi så mødes i fællesskabet, så er jeg helt klart med i det” (Bilag 6:30).

Liva kan således siges at have en følelse af at høre til fællesskabet, selvom hun ikke deltager i de faste træninger og oftest træner alene. Fællesskabet er dermed ikke begrænset til et bestemt hold, men er et mere løst organiseret fællesskab, der ikke stiller konkrete krav til, hvor og hvornår der deltages. Dette bliver af Gilchrist & Wheaton (2011) fremhævet som én af gadeidrættens styrker, idet mange forskellige former for deltagelse accepteres, hvilket gør fællesskabet favnende og bredt. Selvom Parkour DK er en forening, kan det således siges at være gadeidrættens værdier, der afgør, hvorvidt en person er en del af fællesskabet eller ej. For Stine betyder det, at hun både føler sig som en del af det københavnske fællesskab og et mere generelt parkourfællesskab, selvom hun træner mere og mere selvorganiseret med sine veninder (Bilag 9:53). Det fællesskab, som kvinderne i parkour oplever, kan således siges at basere sig på en bred definition af deltagelse, idet det ikke er et

specifikt hold eller træning et bestemt antal gange om ugen, der afgør, om den enkelte er med eller ej. Det er derimod lysten til at engagere sig i fællesskabet, når de mødes, der har en betydning.

4.1.4 Kvindernes motivation for at dyrke parkour

Ifølge Deci & Ryan (2007) er det individuelt, hvad der motiverer et individ til at engagere sig i en given aktivitet. Det er dog afgørende for den enkeltes motivation, at de tre basale psykologiske behov for autonomi, kompetence og tilhørsforhold er opfyldt i større eller mindre grad, hvilket der er mulighed for for en kvinde i parkour jævnfør de foregående analyseafsnit. Opfyldelsen af de psykologiske behov har betydning for, om den enkelte er drevet af inde- eller udefrakommende motivation (Deci & Ryan, 2002). I de kommende analyseafsnit vil det blive analyseret og diskuteret hvorvidt det kan siges at være inde- eller udefrakommende motivation der driver de kvindelige parkourudøvere. Dette ville blive gjort ud fra de motivationstyper der fremgår af Figur 1 og som er beskrevet i afsnit 2.1.4.

Parkour som sjovt og for glædens skyld

For flere af dette speciales respondenter begrundes deres engagement i parkour med, at de synes det er sjovt. Især Liva kan siges at vægte dette højt, idet hun beskriver sit formål med at dyrke parkour således:

”... jeg bevæger mig for at have det sjovt. Jeg bevæger mig ikke for at blive bedre, jeg bevæger mig ikke for at blive stærkere... jeg bevæger mig for at mærke min krop og for at have det sjovt. For at føle den glæde det giver til mig at få lov til at bevæge mig ... jeg er egentlig lidt ligeglad med hvad jeg kan i parkour ... det er [nok] fordi jeg er meget tilfreds med det, jeg kan og bare synes, det er sjovt” (Bilag 6:29).

Dermed kan Liva siges at være drevet af indefrakommende motivation, idet hun udelukkende bevæger sig for at have det sjovt, og fordi hun føler glæde, når hun dyrker parkour. Liva er samtidig den af respondenterne, der træner mest alene, hvilket kan siges at være et udtryk for, at hun er tryk ved at bevæge sig og føler sig kompetent nok til at gøre det uden andres input. Dermed kan behovene for autonomi og kompetence siges at være opfyldt, og da Liva, som tidligere nævnt, føler sig som en del af det samlede parkourfællesskab, kan behovet for tilhørsforhold ligeledes siges at være dækket. Liva er den af respondenterne, der har dyrket parkour i længst tid, og i interviewet beretter

hun om, hvordan hun har udviklet sig som udøver. Dermed kan hendes motivation for at dyrke parkour også siges at have ændret sig i løbet af årene, idet hun fortæller:

”Jeg startede med at dyrke parkour, fordi det var interessant, og så fandt jeg ud af, [at] jeg faktisk [var] lidt god til det, så derfra handlede det om at dygtiggøre mig og blive bedre, men på et eller andet tidspunkt fandt jeg ud af, at det jo var derfor jeg stoppede med at danse og med at lave gymnastik. Det var jo fordi, at jeg egentlig ikke havde lyst til at det skulle handle om at blive bedre ... det skulle være sjovt, det skulle være hyggeligt og det skulle være fordi det var fedt” (Bilag 6:30).

I den første tid Liva var aktiv i parkour, kan hendes motivation herfor dermed siges at være drevet af en udefrakommende motivation, af typen identified regulation, fordi det i denne periode handlede om at udvikle sig og blive bedre. Gennem refleksion over sig selv og sin praksis, har Liva siden bevæget sig væk fra et mestringsfokus og over mod at fokusere på glæde, sjov og sammenhold, hvilket kan siges at være et udtryk for, at hendes motivation for at dyrke parkour er mere indefrakommende. Motivation er således en dynamisk størrelse, der kan ændre sig fra kontekst til kontekst og, som i Livas tilfælde, kan ændre sig som et resultat af individets egen refleksion over, hvad en given aktivitet er og skal være for vedkommende. Det er dog ikke sikkert, at Liva ville have oplevet parkour som en sjov bevægelsesdisciplin, hvis ikke hun i starten ikke havde haft fokus på at lære at mestre nogle basale øvelser og bevægelser, eller hvis hun ikke havde været ret god, da den indefrakommende motivation kræver, at den enkelte føler en vis grad af kompetence og autonomi. I de forgående analyseafsnit fremgår det eksempelvis, at Stine først føler sig parat til at dyrke selvorganiseret parkour efter at have gået på et foreningshold, og at Petra og Ronja anser det som nødvendigt, at en underviser sætter nogle rammer op omkring deres praksis, før de kan henholdsvis udvikle og fordybe sig. Dermed kan den indefrakommende motivation siges at være forbeholdt de mere erfarne udøvere, især hvis der er tale om teknisk svære øvelser, fordi en nybegynder kan have svært ved at opfylde det basale psykologiske behov for kompetence. Stine underbygger denne pointe, idet hun om sin oplevelse med at begynde til parkour siger:

”... jeg havde forholdsvis nemt ved det [i starten], så jeg oplevede ret hurtigt en ret stejl [udviklings]kurve og fandt ud af, at ”det her har jeg faktisk forholdsvis nemt ved”, og derfor så syntes jeg også, at det var sjovt” (Bilag 9:51).

Stine oplever således, at et vist færdighedsniveau er nødvendigt, hvis en aktivitet som parkour skal være drevet af indefrakommende motivation, hvilket betyder, at tilegnelsen af kompetencer kan siges at gå forud for involvering i parkour for glædens og fornøjelsens skyld.

Fysisk aktivitet, udfordringer og anerkendelse i parkour

I de udefrakommende motivationsformer integrated regulation og identified regulation kan individet siges at have integreret eksterne værdier og målsætninger for en given aktivitet i sin egen praksis. Individet er derfor påvirket af eksterne faktorer, selvom det ikke opleves som sådan af vedkommende. Stine beskriver eksempelvis parkour som følgende:

”Det er en sjov motionsform. Det er leg for mig, samtidig med at jeg bliver stærk” (Bilag 9:52).

Dermed kan Stine siges, at vægte det sjove og legende element i parkour, hvilket kan ses som et tegn på, at hendes motivation for at dyrke parkour sker i overensstemmelse med hendes egne værdier og idealer. Hendes involvering i parkour kan dog samtidig siges at være påvirket af samfundets syn på, at sundhed og fysisk aktivitet er væsentligt og bør prioriteres af den enkelte (Otto, 2009), idet hun fremhæver det, at hun bliver stærk, som en positiv værdi. Det samme gør sig gældende hos Petra, der begrundet sin involvering i parkour således:

”... jeg [dyrker] det for sammenholdets skyld og fordi det er rigtig fed træning. Jeg har aldrig været så fit før og jeg har aldrig haft det så sjovt med noget træning før, som jeg har nu” (Bilag 7:32).

I denne udtalelse fremgår det, at Petra har erfaring med andre former for træning fra tidligere, men at det først er med parkour, at hun har formået at blive *fit* og have det sjovt samtidig. Dermed kan det samfundsmæssige sundhedsfokus også siges at have en betydning for hende, hvorfor hun kan siges at være præget af udefrakommende motivationsfaktorer. Petra og Stines udtalelser illustrerer ligeledes, at synet på kvindekroppen, har ændret sig, hvilket stemmer overens med Dworkin & Wachs' (2009) fund. Med deres udtalelser fremhæver Petra og Stine styrke og det at være *fit* som positive effekter af at dyrke parkour, hvilket stemmer overens med, at det kvindelige kropsideal er blevet mere atletisk og muskuløst (ibid.). Stagi (2015) beskriver dog, hvordan de kvindelige parkourudøvere, der medvirker i hendes studie, er bekymrede for at blive for muskuløse af at dyrke parkour, hvorfor de retter træningen til, så den baserer sig mere på teknisk formåen frem for styrke. Der kan på denne måde siges at eksistere en norm om, at kvinder skal være slanke og stærke, frem for store

og stærke, hvorfor normen for kvinder og fysisk aktivitet stadig kan siges at indeholde en definition af, hvordan det passer sig for en kvinde at se ud.

Ronja kan ligeledes siges at være påvirket af udefrakommende motivationsfaktorer, idet hun siger:

”... her [til parkourtræningen] er der jo bare fokus på at have det sjovt eller lave noget sjovt og udfordre sig selv på den måde, men det er ikke sådan, at der er et resultat du skal nå til... Det synes jeg er rart – at der ikke er det pres” (Bilag 8:42).

Ronja finder det således befriende, at der ikke er nogen form for ekstern regulering eller kontrol til stede, og at der er plads til at bevæge sig for bevægelsens skyld. Dermed kan hun siges at opleve, at aktiviteten stemmer overens med egne værdier og lysten til at lære nyt. Ronja beskriver parkour som udfordrende og tillægger dette ord en positiv værdi (Bilag 8:40). Dette kan ligeledes siges at være en værdi, der eksisterer i samfundet generelt, idet elementer som eksempelvis selvrealisering og omstillingsparathed vægtes højt (Petersen, 2009). Det samme kan siges at gøre sig gældende for Katrine, der beskriver parkour således:

”Det er bevægelsesglæde, det er leg og det er sammenhold. Og det er at udfordre grænser. Det er et middel til at lære sin krop, og måske også sig selv, lidt bedre at kende” (Bilag 5:14).

Katrine beskriver parkour som både et mål i sig selv og et middel til at opnå noget andet, eksempelvis selverkendelse og selvindsigt (Bilag 5:14). Anne mener ligeledes, at hun udvikler sig ved at dyrke parkour, idet hun herigennem udfordres til at overvinde sine egne grænser for, hvad hun troede var muligt (Bilag 4:10-11). Dermed er der flere af specialets respondenter, der beskriver parkour som god træning, og som noget, der giver mulighed for at lære sig selv og sin krop bedre at kende, hvilket indikerer, at de er udefrakommende motiveret, selvom disse eksterne værdier opleves som en integreret del af deres eget værdisæt. Flere af kvinderne tager ligefrem afstand fra eksternt pres, konkurrence og håndgribelige belønninger, hvilket blandt andet kommer til udtryk i dette citat:

”Jeg synes ikke parkour er farligt – det synes jeg ikke. Men det kommer an på, hvem man er og hvad ens motivation er for at gøre det, fordi hvis man har en helt anden motivation end fordi det er fedt, så tænker jeg, at så kan det godt gå hen og være farligt, for så sætter man måske sig selv i situationer, hvor at man ikke er klar” (Bilag 5:20).

Katrine beskriver således, hvordan det at dyrke parkour, fordi det er sjovt og giver én glæde, er med til at gøre parkour til en mere sikker disciplin, idet fokus på konkurrence og mestring af bestemte teknikker kan få nogle udøvere til at udføre hasarderede handlinger, hvilket kan resultere i fald og skader. Dermed kan Katrine siges at være enig med Kidder (2013), idet han beskriver, hvordan progression og fokusering på egen udvikling giver mere status end hasarderede og risikofyldte spring og bevægelser. Fraværet af konkurrence er dermed en del af kvindernes motivation for at dyrke parkour, fordi de ved, at de selv er med til at bestemme, hvilke udfordringer de tager op og gennemfører. Liva beskriver dette i følgende citat:

”Jeg går jo ikke ud og træner for at leve op til de andres forventning til mig, eller mine egne tanker om deres forventninger til mig, vel... Jeg gider ikke leve op til noget, jeg tror, de andre forventer af mig” (Bilag 6:29).

Der er således flere af kvinderne, der finder det positivt, at de ikke bliver bedømt, belønnet eller skal leve op til krav, der stilles af en ekstern part. Kvinderne kan dog siges at modtage belønning fra hinanden gennem anerkendelse og ros, når de dyrker parkour sammen, idet der til Ollerup Women’s Jam blev observeret, hvordan de mundtligt bakker hinanden op og roser hinanden, når en udfordring overvindes. Det ses blandt andet i følgende observationsnotat:

”Når én lykkes med en, for personen, svær bevægelse bliver hun rost af de andre i nærheden: ”Ja, Stinne! Flot.” Der er forskel i sværhedsgrad i de ting, som pigerne laver, men de hjælper hinanden uanset niveau” (Bilag 10:65).

Til kvindetræningen under Parkour DK blev det ligeledes observeret, hvordan underviserne anerkendte kvinderne for at tage initiativ, og at kvinderne roste hinanden, når en bevægelse lykkedes, eller støttede hinanden, når den ikke gjorde. Det ses eksempelvis i dette observationsnotat:

”Der var en af kvinderne, der havde problemer med at hoppe langt nok til at hun kunne lande på den lille kant i øvelse 1. Hun fandt en flise, der lå ovenpå jorden og flyttede den selv hen så hun kunne lande på den i stedet. Dette initiativ anerkendtes af underviseren. En anden af kvinderne var tydeligt mere nybegynder end de andre. Underviseren lod hende eksperimentere lidt med hoppet over trappen, inden han gik hen og gav hende nogle forslag til, hvordan hun kunne gøre det anderledes – disse forslag indledtes alle med ”Kan du prøve...”, ”Prøv i stedet for om du kan...”, ”Se

om du kan...” ... Da [hun] efter mange forsøg endelig kommer over, udbrød de andre i gruppen ”Ja da – fucking nice!”” (Bilag 10:59-60).

Ifølge Cameron & Pierce (1996) kan anerkendelse og ros betragtes som en belønning, der kan øge eller bevare den indefrakommende motivation, såfremt det gives, når der er belæg for det. Kvinderne kan dermed siges at belønne og bekræfte hinanden, når de træner sammen, hvilket kan siges at være en ekstern påvirkning, der har positiv betydning for deres motivation for at dyrke parkour. Ifølge Ryan & Deci (1996) kan det dog ikke være den indefrakommende motivation, der driver kvinderne, men derimod en udefrakommende motivation af typen integrated regulation eller identified regulation, idet kvinderne kan siges at blive motiveret af ros, anerkendelse og andre eksterne faktorer samtidig med, de føler, at det er egen vilje og lyst, der er afgørende for, hvorfor de dyrker parkour.

4.1.5 Delkonklusion

Respondenterne beskriver parkourmiljøet som åbent, idet udøvere uanset færdighedsniveau kan bidrage til opgaveløsning, øvelsesforslag og indhold, også selvom træningen er organiseret af en instruktør. Dette skaber rum for, at udøverne kan handle på baggrund af egne interesser og integrerede værdier, hvilket vil fremme udøvernes følelse af autonomi (Deci & Ryan, 2002). Muligheden for at påvirke praksis og justere den efter færdighedsniveau og behov kan ligeledes fremme følelsen af kompetence, idet alle deltagere har mulighed for at føle, at de mestrer noget (ibid.). Kvinderne i nærværende speciale beskriver alle fællesskabet som særligt og stærkt, selv Liva, der midlertidigt spiller en perifer rolle og kun sjældent deltager i de fælles træninger. Følelsen af tilhørsforhold kan således siges at være til stede, da kvinderne oplever en følelse af tryghed og tilknytning samt at være en accepteret og integreret del af fællesskabet (ibid.). Dermed kan der siges at være tegn på, at de tre basale psykologiske behov for autonomi, kompetence og tilhørsforhold opfyldes i dyrkelsen af parkour, hvilket betyder, at kvinderne har mulighed for at være drevet af enten indefrakommende motivation eller en udefrakommende motivation, der kommer af selvkontrollerede beslutninger. Specialets respondenter fremhæver alle, at de finder parkour sjovt at dyrke. Dermed kan det siges, at den indefrakommende motivation har en betydning for deres involvering i parkour. Kvinderne i nærværende studie fremhæver ligeledes, at de bliver stærke og kommer i god form af at dyrke parkour, og at de lærer at overkomme udfordringer. Dermed kan kvinderne siges at have internaliseret nogle af de værdier, der værdsættes i det omkringliggende samfund i deres praksis, hvilket er et

tegn på, at de også er påvirket af udefrakommende motivationsfaktorer (ibid.). Dette gør sig ligeledes gældende for deres praksis med at rose og anerkende hinanden under træningerne, hvilket kan være fremmende for deres motivation for at dyrke parkour.

4.2 At være kvinde og dyrke parkour

I dette analyseafsnit analyseres respondenternes udtalelser om at være kvindelig parkourudøver og relevante observationer, der øger og understøtter forståelsen for det sagte. Dette gøres ud fra Bourdieus teori om den maskuline dominans, der bruges som udgangspunkt for at forstå kvindernes oplevelser med at dyrke parkour. Dette afsnit består af fire underafsnit. Det første afsnit beskæftiger sig med køn og kroppens fysik, idet flere af kvinderne italesætter tanker om den biologiske krops betydning for deres deltagelse i parkour. I andet afsnit analyseres respondenternes erfaringer med henholdsvis kønsopdelt træning og kønsblandet træning for at forstå, hvordan kvinderne oplever den konkrete praksis. Tredje afsnit beskæftiger sig med respondenternes omgivelser, og hvordan reaktionen fra disse kan siges at påvirke kvindernes parkourpraksis. I det fjerde afsnit fremdrages pointer fra de foregående tre afsnit i en delkonklusion.

4.2.1 Køn som en fysisk forskel

Specialets respondenter svarer alle, at de ikke oplever deres køn som en hindring for at dyrke parkour. Anne siger eksempelvis:

”... jeg tror ikke, at jeg ser nogen specielle udfordringer ved at være kvinde. Jeg tror, at vi er bygget fysiologisk [anderledes], og det kan godt være, at der er nogen ting, der giver mere mening for en dreng end for en pige i forhold til vores kropsbygning, men generelt set synes jeg ikke, at det er et problem. Og det er heller ikke fordi, at man ikke bliver anerkendt i miljøet bare fordi man er pige ... det er måske nærmere omvendt – at de synes det er fedt, at der også er nogle piger” (Bilag 4:8).

Anne mener således ikke, at hun oplever særlige udfordringer på baggrund af sit køn nærmest tværtimod, hvilket understøtter de tidligere nævnte pointer om, at parkour er en inkluderende praksis med plads til forskellige deltagergrupper. Petra siger ligeledes:

”Jeg synes ikke, at jeg møder barrierer... Der er kun åbne arme. Jeg har altid syntes, at det var et miljø, hvor man gerne ville lære fra sig, uanset om man er kvinde eller mand” (Bilag 7:35).

Dermed er Anne ikke den eneste af respondenterne, der føler sig inviteret til at dyrke parkour. Parkour kan på den måde siges at adskille sig fra både snowboarding og skateboarding, hvor kvinder ifølge Sisjord (2009) og Kelly et al. (2005) har oplevet direkte modstand mod deres deltagelse

fra de mandlige udøvere. I interviewene er der ligefrem flere af respondenterne, der fremhæver fordele ved at være kvindelig parkourudøver. Liva, Petra og Ronja fortæller eksempelvis, at de som kvinder har nemt ved at få mændene til at hjælpe dem, når de træner, hvilket Liva omtaler som ”... *at spille pigekortet ...*” for at få mere opmærksomhed (Bilag 6:28; Bilag 7:35; Bilag 8:42). Derudover mener Katrine, at kvinderne i parkour generelt bevæger sig mere kreativt og har et bredere bevægelsesrepertoire, hvilket hun ser som en fordel (Bilag 5:17). Anne mener ligeledes, at kvinder typisk er mere smidige end mænd, hvilket hun ser som en fysisk fordel, da denne smidighed i visse tilfælde kan kompensere for manglende styrke (Bilag 4:8). Derudover mener Ronja, at de særlige kvindeevents er en fordel i sig selv, fordi de i hendes optik skaber et godt sammenhold kvinderne imellem (Bilag 8:44). At kvinderne italesætter dette som fordele, kan skyldes det æstetiske element, som parkour ifølge Gilchrist & Wheaton (2011) også rummer, der kan siges at knytte an til det feminine,

Alle seks respondenter har en opfattelse af, at mænd generelt er fysisk stærkere end kvinder, og de er alle bevidste om denne forskel. Det er dog forskelligt, hvordan forskellen italesættes af kvinderne. Stine og Anne kan siges at opleve den fysiske forskel som et vilkår, de ikke kan ændre på, og som de derfor har accepteret, idet Stine blandt andet udtrykker sig som følgende:

”Jeg oplever store forskelle på drenge og piger i forhold til fysisk styrke, men jeg ser det ikke som en begrænsning. Selvefølgelig kan man ikke hoppe lige så langt og eksplosivt, men det er på ingen måder en begrænsning [for at dyrke parkour]” (Bilag 9:55).

Ronja og Katrine kan siges at have en mere negativ opfattelse af de fysiske forskelle, idet de oplever den manglende styrke som frustrerende og som en hindring, når de dyrker parkour. Ronja udtaler eksempelvis, at kvinder er mindre fysisk stærke end mænd og at manglen på *power* er hendes største svaghed (Bilag 8:44), og Katrine beskriver, hvordan hun, især i starten, oplevede det som frustrerende at være kvinde:

”... jeg synes det var nederen, at jeg ikke selv var en dreng, fordi drenge lærer [parkour] så meget hurtigere end piger... på det tidspunkt ville jeg bare gerne kunne det hele. Nu har man lidt accepteret, at det kommer man jo ikke til” (Bilag 5:16).

Kroppens fysik kan således siges at spille en rolle for kvinderne, idet de enten accepterer den som et vilkår eller lader sig frustrere over, at mændene er dem overlegne, når det kommer til fysisk styrke. Dermed gør kvinderne selv brug af opfattelsen af, at kvinder er svagere end mænd, selvom de, som følge af deres træning, er i god fysisk form. Anne italesætter dette direkte, idet hun siger, at:

”... der er et eller andet ubevidst om, at jeg tit føler, at drenge er bedre – at de har et højere niveau”
(Bilag 4:7).

Ifølge Bourdieu (1999) betyder den maskuline dominans netop, at forestillingen om, at mænd er kvinder overlegne går forud for tanke og handling, og derfor opfattes som naturligt. Det kan betyde, at kvinderne i deres accept af, at de ikke kan hoppe ligeså langt og højt som mændene kommer til at positionere sig som andenrangs udøvere, fordi de bedømmer sig selv på baggrund af bevægelser og standarder, der er skabt af og til mænd. Kvinderne er som nævnt opmærksomme på, at de er gode til eksempelvis at arbejde kreativt, men i stedet for at gøre det til en standard, de måler sig i forhold til, accepterer de, at det er de store og lange hop, der giver særlig høj status. Dette kan, ud fra Bourdieus terminologi, ses som et udtryk for symbolsk vold, idet de bevægelser, som tillægges særlig værdi, er de bevægelser, hvor mændene har en styrkefordel. Dermed bliver det mændene, der kommer til at definere, hvad praksis er og bør være, hvilket ifølge Sisjord (2009) kan være et resultat af, at mænd har nemmere ved at påtage sig rollen som eksperter end kvinder. Denne ekspertrolle kan siges at tilfalde mændene, fordi flere af kvinderne, som tidligere nævnt, oplever det som en fordel, at drengene gerne vil træde til og hjælpe dem. Dermed inviteres mændene til at agere eksperter, hvorfor kvinderne selv kan siges at være med til at producere og opretholde forståelsen af, hvad der giver status og ikke gør det. At der er mænd, der underviser på kvindeholdet, kan ligeledes ses som et udtryk herfor, da det er trænerne på holdet, der definerer, hvad deltagerne bør øve sig i, hvilket kan betyde, at det er de mandlige trænere, som definerer, hvilke bevægelser, der giver status at kunne udføre. Dermed risikerer kvinderne at skulle leve op til mændenes standarder, hvilket kan gøre det sværere for kvinderne at opleve sig selv som kompetente, hvilket, som tidligere beskrevet, har en betydning for kvindernes motivation. Til kvindetræningen under Parkour DK i København observerede specialegruppen dog, at de mandlige trænere stillede meget åbne opgaver og roste kvinderne, når de kom med input til nye måder at udføre bevægelserne på (Bilag 10:58-59). Det kan ses som et udtryk for, at kvinderne selv er med til at definere, hvad parkour er i den konkrete daglige praksis, selvom det er mænd, der sætter de overordnede rammer og standarder for, hvad parkour er,

og hvordan det opfattes af udefrakommende. Dette sidstnævnte perspektiv vil blive uddybet i afsnit 4.2.3.

Under empiriindsamling til nærværende speciale observerede specialegruppen til både Ollerup Women's Jam og kvindetræningen under Parkour DK, hvordan de kvindelige deltagere ikke prøvede at skjule deres kroppe eller kvindelighed bag eksempelvis store bluser, som det eksempelvis gør sig gældende for nogle kvinder i skateboarding, der klæder sig kønsneutralt i et forsøg på at blive accepteret af den maskuline kultur (Kelly et al., 2005). Mange af de observerede kvinder i denne undersøgelse bar træningsbukser i kombination med tætsiddende bluser, smykker og make-up (Bilag 10:58,62). Dermed kan det ifølge MacKay & Dallaire (2014) siges, at kvinderne ikke internaliserer det maskuline miljø, de er en del af, men i stedet forsøger at skabe rum for både at kunne være kvinde og samtidig dyrke parkour. Til Ollerup Women's Jam under *picture time* observeres der et tydeligt eksempel på dette, da den mandlige fotograf, før et fællesbillede skal tages, kalder deltagerne til sig med ordene ”guys, get over here”, hvortil en af de kvindelige parkourdeltagere svarer ”we aren't guys, we're girls!” (Bilag 10:63). Dermed kan kvinderne siges at forsvare deres ret til at være feminine og dyrke parkour ved at demonstrere, at de to ting ikke står i modsætning til hinanden.

4.2.2 Kønsopdelt træning

I det forgående afsnit beskrives det, hvordan specialets respondenter ikke føler sig begrænsede af deres køn, selvom de anerkender, at der eksisterer fysiske forskelle mellem kønne, og selvom de accepterer, at denne forskel har betydning for, hvad de kan og ikke kan, når de dyrker parkour. I dette afsnit analyseres den konkrete træningspraksis, respondenterne beretter om i interviewene og de træninger, specialegruppen har observeret. Dette analyseafsnit har fokus på respondenternes oplevelser med at deltage i parkourtræninger, hvor kønnene er enten blandet eller adskilt, da det kan øge forståelsen for, om og i så fald hvordan den mandlige dominans spiller en rolle for kvinders deltagelse i parkour.

Alle seks respondenter går eller har gået på Parkour DK's kvindehold. Derudover har de alle erfaringer med at træne i fora, hvor begge køn er til stede, enten som elever på Gerlev Idrætshøjskole eller på Parkour DK's mixhold, voksenhold eller til åbne træninger, jams og events som Street Movement arrangerer, eller gennem en mere selvorganiseret praksis (Bilag 4-9). Om den kønsopdelte træning udtaler henholdsvis Ronja og Stine:

”Det er lidt mere roligt kun med kvinderne... energien er ikke altid lige 150 %” (Bilag 8:42).

”[Med kvinder] er der mere tid til at lege med nogle ting... mere tid til at fordybe sig og mere tid til at nørde med nogle små ting, små flows, små sjove bevægelser, som folk finder på” (Bilag 9:55).

Det lavere tempo italesættes ikke som et problem, men mere som en mulighed for at have tid til at fokusere på teknik og fordybe sig i detaljerne ved forskellige bevægelser. Petra udtaler eksempelvis:

”Jeg tror, at mange kvinder har behov for lige at få den ekstra lille detalje på og sige ”hvad er det jeg skal gøre?” i stedet for bare at springe ud i det” (Bilag 7:38).

Der er særligt ét element ved den kønsopdelte træning, der beskrives som særligt godt, og det er muligheden for at spejle sig i hinanden, hvilket også blev uddybet i afsnit 4.1.2. Anne siger om dette:

”... jeg tror, at man bedre kan spejle sig selv i andre kvinder og derfor er den måde man bliver udfordret af en pige, som er dygtigere end en selv, anderledes, end den måde, man bliver udfordret af en dreng, der er dygtigere end en selv” (Bilag 4:5).

Med denne udtalelse italesættes konsekvenserne af den fysiske styrkeforskel, som er behandlet i det forgående afsnit, idet Anne her udtrykker, at når bevægelserne udføres af en fra hendes eget køn, kan hun lettere se sig selv udføre bevægelsen, end når det er en fra det modsatte køn der gør det. Dermed kan den biologiske krop siges at spille en rolle for, hvilke bevægelser Anne ser som mulige og umulige at udføre.

Kvinderne kan, jævnfør de overstående citater, siges at opfatte den kønsopdelte træning som et særligt rum med plads til, at der skrues ned for tempoet, og hvor der fokuseres på mestring af de forskellige bevægelser, hvilket de alle beskriver som positivt og som noget kvinder generelt har brug for. De opfatter det dermed som naturligt, at der er forskel på kvinder og mænd, hvilket ifølge Bourdieu (1999) er et tegn på, at de har internaliseret forståelsen af, at manden er kvinden overlegen, hvorfor kvinder har behov for mere ro og tid til at lære at mestre, fordi de som udgangspunkt opfattes som mindre kompetente. Det kommer ligeledes til udtryk ved, at alle kvinderne beskriver deltagerne på kvindeholdet som gode til at tage sig af hinanden, og at der eksisterer et særligt godt fællesskab mellem dem. Jævnfør Bourdieu (1999) kan det dermed siges, at de overfører de kvindelige

dyder til deres parkourtræning, hvilket ifølge Bourdieu (1999) kan være for at sikre sig, at de fortsat bliver opfattet som kvinder af det omkringliggende samfund og ikke risikerer at miste deres kvindelighed ved at engagere sig i en mandsdomineret bevægelsespraksis. De kønsopdelte træninger kan ligeledes ses i lyset af det forgående afsnits argumentation for, at kvinderne ønsker at gøre det muligt både at være feminine og dyrke parkour, hvilket fællesskabet muligvis kan være en mediator for. Det skyldes ifølge Sisjord (2009) at der kan skabes et særligt rum for udvikling til træninger, hvor der kun er kvinder, idet kvinderne så kan sætte deres egne standarder. Anne giver også udtryk for dette, idet hun siger:

”... jeg er ikke sikker på, at alle de piger, der går på kvindeholdet, var startet, hvis der ikke havde været et kvindehold. Jeg tror, at der bliver skabt en helt anden tryghed omkring det, hvis det bare er et pigehold” (Bilag 4:12).

Anne siger derudover, at kønsopdelte træninger er nødvendige, hvis flere kvinder skal motiveres til at dyrke parkour (Bilag 4:11). Stine og Katrine deler dette perspektiv, idet de mener, at kvindetrueninger skaber tryggere rammer for deltagelse og kan øge bevidstheden om, at kvinder også kan dyrke parkour (Bilag 5:17; Bilag 9:55). Sættes dette i relation til Bourdieus (1999) syn på de sociale strukturer som et resultat af konkrete handlinger, kan Annes, Stines og Katrines aktive involvering i parkour medføre, at det bliver mere naturligt at se kvinder dyrke parkour. Det kan betyde, at der vil være flere kvinder, der ønsker at deltage aktivt, fordi deres syn på, hvad parkour er ændres.

Anne og Katrine fortæller i interviewene om et projekt, de er ved at igangsætte, der netop har til formål at gøre kvinder i parkour mere synlige for derigennem at gøre det mere tilgængeligt for kvinder at deltage i aktiviteten (Bilag 4:11; Bilag 5:17). Dermed kan kvinderne siges at være bevidste om, at de kan være med til at flytte nogle grænser for det mulighedsrum, der knytter sig til kvindekønnet. Katrine pointerer dog, at det er vigtigt, at kvinderne ikke isolerer sig fra mændene i et rent kvindemiljø, da hun ser fordele og ulemper ved både kvinde- og mixtræninger (Bilag 5:17). Liva reflekterer ligeledes over fordele og ulemper ved kvindetrueninger, hvilket kommer til udtryk i følgende citat:

”... hvis man får bygget det rigtige sociale samvær op mellem piger, så styrker og løfter piger hinanden. Og så er piger utroligt gode til at hjælpe hinanden med at overkomme udfordringer eller prøve nye bevægelser. Ulempen er lidt, at vi er meget tryghedssøgende som piger... Vi går ikke bare

hen til en struktur og begynder at bevæge os... Vi skal ligesom lige være sikre på, at de andre synes det er okay... og det er lidt tilbageholdende, for får man så gjort det, man kan? Det er jeg ikke sikker på, at man gør, når man er samlet en masse piger. Så er man bange for at blive dømt som den, der skal vise sig frem” (Bilag 6:27).

Respondenterne giver dermed udtryk for en klar mening om, hvad der tiltaler kvinder ved parkour, og hvordan kvinder agerer, når de er sammen. Det kan jævnfør Bourdieu (1999) beskrives som, at der knytter sig specifikke handle- og præferenceskemaer til femininitet. Kvinder beskrives eksempelvis som tilbageholdende, forsigtige og tryghedsøgende, hvilket stemmer overens med de værdier, der, ifølge Bourdieu (1999), knytter an til kvindekroppen generelt i samfundet som et resultat af den maskuline dominans. På samme måde kan respondenterne i nærværende speciale siges at have en forståelse for hvilke handle- og præferenceskemaer, der knytter an til det maskuline, idet de eksempelvis beskriver deres oplevelser med at dyrke parkour sammen med mænd som følgende:

”Der er mere fart på, når jeg træner med drengene. Væsentligt mere fart på, og jeg bliver presset på at gøre tingene lige med det samme og på nogle længder” (Bilag 9:54).

”For det meste så udvikler drengene sig bare lidt hurtigere – de er lidt mere frygtløse, synes jeg det virker som om” (Bilag 4:5).

”Drengene, de kan godt lide store ting. De kan godt lide ting, hvor de ser store og stærke ud, og hvor de løber stærkt. Det kan jeg ikke lide” (Bilag 6:27).

Disse citater illustrere, at der knytter sig elementer som høj energi, styrke og frygtløshed til de mænd, der dyrker parkour, hvilket stemmer overens med de værdier, der ifølge Bourdieu (1999) tillægges det maskuline køn. Samfundets opfattelse af køn kan således siges at afspejle sig i den måde, der dyrkes parkour på, idet de forskelle mellem kønnes praksis, der italesættes af respondenterne, stemmer overens med de handleskemaer, som jævnfør Bourdieu (1999) tillægges de to køn generelt. Kvinders parkourpraksis kan dermed siges at være påvirket af kønsstrukturerne i samfundet, hvilket Larsen (2015) ligeledes er inde på i sit studie, idet hun beskriver, hvordan træneren omtaler kvinderne på det pågældende hold som hæmmede af en kulturel påpeget forsigtighed, når de dyrker parkour. Parkourkvinderne kan dog samtidig opfattes som individer der forsøger at bryde med disse strukturer, idet de, gennem deres parkourtræning, foretager potentielt farlige spring. Spe-

cialegruppen observerede eksempelvis, hvordan Stine til Ollerup Women's Jam sprang gentagne gange mellem to smalle afsatser i knap tre meters højde (Bilag 10:66). Denne handling er kun mulig, fordi Stine besidder styrke og ikke lader sig styre af frygt, hvilket kan siges at basere sig på de førnævnte maskuline værdier. Alligevel mener Stine, at der er en grundlæggende forskel på den måde, som kvinder og mænd praktiserer parkour på, og at denne forskel ikke må ses som en begrænsning, selvom forskellen forhindrer hende i at komme op på samme færdighedsniveau som de bedste mandlige udøvere (Bilag 9:55). Dette kan ligeledes siges at være et udtryk for, at kvinderne måler sig i forhold til standarder skabt til og af mænd som nævnt i afsnit 4.2.1, hvilket potentielt kan medføre, at de underkender deres egen praksis og undervurderer dem selv.

Respondenterne i nærværende speciale fortæller, at de ofte føler sig pressede til at udføre nogle bevægelser hurtigere, end de ellers ville have gjort, når de træner sammen med mænd, hvilket de både ser som en fordel og en ulempe. Både Ronja, Petra, Katrine og Stine mener, at det kan være godt nogle gange at blive udfordret til at ”... *slå hjernen fra ...*” og kaste sig ud i noget, de ellers ikke ville have gjort. Katrine og Stine siger ligeledes, at de udfordrer sig selv mere, når de træner sammen med mænd, og Petra fremhæver at hun tit får god feedback på sine bevægelser fra mændene. Omvendt siger Katrine, at hun nogle gange føler, at hun skal leve op til mere, når der er mænd til stede, og Ronja oplever det som mere risikofyldt, når hastigheden sættes op. Derudover fremgår det af interviewene, at mixtræningerne typisk bliver på mændenes præmisser, hvilket virker til at blive opfattet som naturligt af kvinderne (Bilag 5:16-17; Bilag 7:35; Bilag 8:41-42; Bilag 9:54-55). Dette illustreres i de følgende citater fra henholdsvis Liva og Katrine:

”Det er oftest mændene der fylder meget. De skal oftest bruge rigtig mange redskaber og rigtig meget plads, fordi de skal lave det her kæmpe store løb. Piger, de optager oftest ikke så meget plads og de tager en lille ting” (Bilag 6:26).

”... hvis der er drenge og bare nogle få piger [så] forsvinder man lidt ... tager et hjørne eller sådan noget. Så leger man lidt i det hjørne, fordi drengene fylder meget. De hopper bare længere og laver store ting” (Bilag 5:16).

Da Katrine spørges nærmere ind til dette siger hun, at hun ikke opfatter det videre negativt eller som om, de bliver begrænset til det hjørne, da de sagtens kan få noget ud af at arbejde kreativt på det pågældende sted (Bilag 5:16). Det kan være et udtryk for, at mændenes dominans opleves som natur-

lig eller selvfølgelig, da mændenes lyst og evne til at udføre store spring opfattes af alle som en acceptabel grund til at optage det meste af pladsen. Det kan derfor betragtes som, at kvinderne begrænses fra at bruge visse faciliteter i sådanne sammenhænge. Kvindernes egen opfattelse af, at de ikke bliver begrænset, kan dog også ses i lyset af den filosofi, der knytter sig til parkour, hvilket eksempelvis betyder, at kvinderne fokuserer på muligheder frem for begrænsninger. Det betyder eksempelvis, at de undersøger og udnytter de potentialer, de finder i periferien af træningsspottet frem for at lade sig begrænse af, at mændene bruger de fleste mure, vægge eller gelændere. Dermed kan kvinderne, selvom de trækker sig tilbage og ikke udfører de mest spektakulære bevægelser, siges at være kompetente udøvere, idet deres praksis knytter an til eksempelvis progression og *commitment*, der ifølge Kidder (2013) værdsættes højt i parkour. Specialegruppen observerede flere eksempler på dette til Ollerup Women's Jam, hvor flere af deltagerne arbejdede sig hen mod at *break* forskellige spring ved at hoppe samme distance i en lavere højde eller ved at være dybt koncentrerede og fokuserede inden udførelsen (Bilag 10:64,65,67). Til kvindetræningen i Parkour DK blev vigtigheden af *commitment* ligeledes italesat af den ene træner, og der var tænkt progressionsmuligheder ind i stort set alle øvelser (Bilag 10:58-60). Det indikerer, at både progression og *commitment* har en betydning i det undersøgte parkourmiljø, hvorfor kvinder bør kunne opfattes som kompetente internt i miljøet, selvom det ikke er dem, der springer længst eller højest. Respondenterne påpeger dog selv, at deres måde at dyrke parkour på ikke fylder så meget som mændenes, hvorfor Petra eksempelvis beretter om at skulle forsvare sin ret til at være til stede ved at sige ”*hey, nu er det altså min tur*” (Bilag 7:35), hvilket indikerer, at mændene i parkourmiljøet kan komme til at overse kvinderne. Det kan ifølge Sisjord (2009) skyldes, at det er mere naturligt at opfatte kvinder som passive end aktive, hvilke betyder, at kvinder skal kæmpe for at få lov til at optage plads på bekostning af mænd. Dermed kan det siges, at respondenterne i nærværende speciale oplever udfordringer qua køn, selvom de samtidig føler sig inviteret ind i parkourmiljøet og selvom de formår at leve op til den filosofi og praksis der er i parkour.

4.2.3 Parkours udtryk udadtil - fordomme og begrænsninger

Ifølge Larsen (2015) har der siden parkours oprindelse været en tendens til, at det kun er de mest spektakulære bevægelser, der filmes og videreformidles. Det har medført en generel opfattelse af parkour som grænseoverskridende, risikofyldt og en næsten overmenneskelig praksis udelukkende for de få. For respondenterne i denne undersøgelse betyder dette, at der er stor forskel på den

parkour de dyrker i praksis og den parkour, der videreformidles til omverdenen gennem eksempelvis sociale medier og internetsiden YouTube. Om dette siger Stine:

”De fleste YouTube-videoer er langt væk fra det jeg selv laver... Det er langt fra det, jeg forbinder med parkour, selvom det jo også er en del af det” (Bilag9:55).

Stine kan således ikke genkende sig selv i disse videoer, selvom hun har dyrket parkour i 4 år. Det kan skyldes, at det er maskuline udtryk og værdier, eksempelvis i form af monkey eller precision jumps på høje mure med lang afstand imellem, der oftest er i fokus i eksempelvis YouTube-videoer. Ifølge Larsen (2015) har langt de fleste af disse videoer meget dygtige mandlige udøvere i hovedrollen, hvilket som tidligere nævnt kan betyde, at undersøgelsens respondenter ikke føler, at de kan spejle sig i dem eller lade sig inspirere sig af dem på samme måde, som hvis det havde været kvinder. Overordnet kan disse videoer således siges at underbygge forståelsen af parkour som en maskulin bevægelsesdisciplin, hvilket blandt andet medfører, at Stine ikke kan identificere sig med udtrykket heri. Det har samtidig den betydning, at personer uden kendskab til parkour kommer til at opfatte parkour som en ekstrem og grænseoverskridende aktivitet, hvilket påvirker specialets respondenter, idet Anne eksempelvis siger:

”Når man er pige og fortæller folk, at man dyrker parkour, så stiller de altid sådan lidt spørgsmålstegn ved det, fordi de har en eller anden forestilling om, at parkour er farligt, eller at det i hvert fald ikke er for piger” (Bilag 4:6).

Herved oplever Anne en skepsis fra de personer i hendes omgivelser der ikke selv kommer fra parkourmiljøet, når hun fortæller, at hun dyrker parkour, fordi der er en uoverensstemmelse mellem Annes og de andre personers forståelse af, hvad aktiviteten går ud på. Ronja fortæller om hendes erfaringer med samme uoverensstemmelse i følgende citat:

”Det er det store, det er det vilde, det er James Bond og jagt gennem byen på hustage som folk tror det er. Jeg kan rigtig godt lide at lege med rails og være helt nede i de små bevægelser og så er [reaktionen] bare sådan ”nå, er det bare det”” (Bilag 8:45).

Ronja kan således siges at blive mødt af et sæt af forventninger til, hvad hun kan, når hun fortæller, at hun dyrker parkour. Disse forventninger stemmer ikke overens med hendes konkrete praksis, hvorfor hun bliver nødt til at forklare og retfærdiggøre sin måde at dyrke parkour på, fordi personer-

ne omkring hende nærmest bliver skuffede over, at hun ikke kan udføre de spektakulære bevægelser, de kender fra eksempelvis YouTube-videoer. Ronja beskriver, hvordan hun ofte føler sig nødsaget til at forklare og retfærdiggøre sin praksis overfor den del af hendes omgangskreds der ikke selv har erfaringer med parkour (Bilag 8:45). Det indikerer, at Ronjas praksis til dels underkendes af hendes omgivelser, hvilket presser hende ud i at skulle forsvare sig selv. Petra og Liva fortæller om lignende oplevelser med at skulle forklare, hvad parkour betyder og er i praksis for dem, hvorfor dette kan siges at være en tendens, der gør sig gældende for flere af respondenterne. Liva mener ligeledes, at forskellen mellem parkour udadtil og parkour i praksis har betydning for, hvor mange der dyrker parkour, idet hun siger:

”Jeg tror der er noget ekskluderende i den måde parkour bliver solgt til omverdenen på med vilde videoer og buff fyre. Jeg tror, at der er nogen, der simpelthen ikke kan overskue at begynde på parkour, selvom de synes, at det er interessantm, på grund af det image, som parkour [har]”

(Bilag 6:23).

Liva mener således, at det image, der knytter sig til parkour, kan være en begrænsende faktor for nogle mennesker. Hun italesætter derfor et paradoks, idet hun anser den måde, parkour fremstilles på som ekskluderende samtidig med, at den konkrete praksis beskrives som inkluderende, hvilket stemmer overens med Gilchrist & Wheaton (2011) og Jørgensen & Jensen (2006). Der kan således siges at eksistere en barriere i forhold til at starte med at dyrke parkour på grund af denne forskel mellem, hvad parkour er internt i kulturen, og hvad det sælges som at være for udeforstående. Denne barriere for deltagelse kan måske især siges at gøre sig gældende for kvinder, da end ikke erfaringer, kvindelige parkourudøvere bliver inspireret af eller kan genkende sig selv i denne form for parkour (Bilag 6:23; Bilag 8:45; Bilag 9:55). Derudover italesætter respondenterne vigtigheden af at kunne spejle sig i andre kvinder og være en del af et trygt fællesskab, hvilket ikke er et tema i denne videreformidling, hvorfor kvinder generelt ikke vil opfatte parkour som en mulighed for dem. Flere af respondenterne startede først til parkour efter at have observeret den konkrete praksis, hvilket kan siges at understøtte denne tese, da der skulle et ikke-medieret forhåndskendskab til, før de så det som tilgængeligt for dem selv at involvere sig i (Bilag 4:4; Bilag 5:13; Bilag 7:32).

Det image, der knytter sig til parkour, kan dog også have en anden effekt, idet Katrine og Liva har oplevet, at blive mødt med stor respekt fra deres omgivelser som følge af deres involvering i

parkour. Katrine fortæller eksempelvis, at hendes studiekammerater opfatter det som *sejt* og *street*, at hun dyrker parkour (Bilag 5:20). Liva beretter derimod om negative erfaringer med den interesse, der er kommet af, at hun dyrker parkour, idet hun føler sig sat i bås som *parkourpige*, fordi hun har oplevet, at det var det eneste, hendes omgangskreds ville snakke med hende om. Hun siger eksempelvis:

”... det der med, at [parkour] ligesom skal være omdrejningspunktet for, hvem jeg er og hvilke samtaler, vi kan have, det synes jeg, er irriterende. Jeg er jo alt andet end parkour også, synes jeg” (Bilag 6:25).

At Liva har et behov for at distancere sig fra parkour, kan blandt andet skyldes, at hun oplever en stor kontrast mellem sin egen og den generelle opfattelse af, hvad parkour er, idet hun siger:

”For mig er parkour alt andet end ekstrem sport – det er ikke den del der inspirerer mig”
(Bilag 6:24).

Liva viser således et behov for at distancere sig fra parkour og fra det image, der knytter sig hertil, for at sikre, at hun bliver accepteret som den kvinde, hun også er. Det kan ifølge Bourdieu (1999) skyldes, at den maskuline dominans gør det svært for Livas omgivelser at opfatte hende som kompetent uden, det går ud over hendes femininitet. Det betyder, at hendes involvering i parkour kommer til at skubbe til omgivelsernes forståelse af hende som kvinde, hvorfor hun ikke kan slippe afsted med at snakke om eksempelvis følelser og tanker, som Liva selv fortæller, at hun hellere vil snakke om. At der på denne måde eksisterer en form for symbolsk indespærring af kvindekroppen, som Bourdieu (1999) benævner det, kan også siges at gøre sig gældende i forhold til den måde, hvorpå respondenterne i nærværende speciale dyrker parkour. Det kommer blandt andet til udtryk hos Stine, der mener, at hun er mindre kreativ, når hun træner alene, hvilket hun begrundes således:

”Fordi man på en eller anden måde er lidt hæmmet i forhold til at lege alene som pige. Jeg er ikke så vild med den opmærksomhed i det offentlige rum. Så skal det i hvert fald være et spot, hvor jeg ved [at der ikke kommer andre]. Eller på et spot, der er lavet til parkour. Jeg kan ikke bare gå ud på rails eller gelændere og hoppe rundt alene” (Bilag 9:54).

Katrine beskriver ligeledes, hvordan hun typisk ville vælge steder, hvor der ikke kommer så mange forbi for at undgå at blive forstyrret af at skulle forholde sig til andre (Bilag 5:15). Anne deler dette perspektiv og beskriver det at træne alene således:

”... hvis jeg står selv og skal finde på nogen ting, så tror jeg, at jeg bliver lidt begrænset af, at der er folk omkring mig, som kigger på mig” (Bilag 4:8).

Alle respondenterne deler opfattelsen af, at det er mere legitimt og nemmere at dyrke parkour, når de gør det i en gruppe, og Ronja siger i denne sammenhæng, at hun synes, at det er nemmere at ignorere de omkringværendes blikke, når de træner sammen som en gruppe (Bilag 8:47). Kvinderne udviser erfaringer med, at deres praksis ikke stemmer overens med de normer, der eksisterer for, hvordan kroppen bruges i det offentlige rum, hvilket især bliver tydeligt for dem, hvis de træner alene. Dette kan, i henhold til teorien om den maskuline dominans, siges at blive forstærket af, at de er kvinder, idet forventningerne til kvinder beskrives som, at kvinder ikke påkalder sig opmærksomhed eller udfordrer bybilledet. For kvinderne i nærværende speciale får det konsekvenser i form af, at de sjældent træner alene, og at de tager steder hen, hvor der er mindre sandsynlighed for at blive set. Stine mener dog, at det at lege og bevæge sig kreativt som voksen generelt er blevet legitimeret af, at få betegnelsen parkour sat på sig, idet omgivelserne så har en større forståelse for, hvad de ser. Dermed kan parkours udbredelse i Danmark også have en positiv betydning for kvinders involvering i parkour, da de forbipasserende forstår, at udøverne dyrker parkour og ikke er ude på at ødelægge eller vandalisere stedet.

4.2.4 Delkonklusion

Specialets respondenter fortæller, at de føler sig velkomne i parkourmiljøet og beskriver flere fordele ved at være kvindelig parkourudøver. Alligevel giver de også udtryk for, at der er et behov for kvindetræninger, hvis flere kvinder skal inviteres til at deltage, da mændene generelt fylder meget og opfattes som dominerende. At mændene dominerer rummet, kan blandt andet ses ved, at kvinderne accepterer, at det er de bevægelser, der knytter mest an til den mandlige fysik, der værdsættes som de mest statusgivende af alle. Det vil sige, at både mænd og kvinder tildeles respekt, når de hopper langt eller højt, hvorimod den træning, som mange af kvinderne fremhæver som deres favorit og force, opfattes som mindre respektabelt også af kvinderne selv. Der er dog intet i den filosofi-en bag parkour, der taler imod, at kvinderne skulle kunne deltage i parkour på lige fod med mændene.

ne, da der i princippet ingen regler eller konkurrence er. Derfor kan det konkluderes, at der i parkour også er plads til en mindre eksplosiv og mere kreativ bevægelsespraksis som den, specialets respondenter dyrker, selvom nogle af kvinderne føler sig begrænset af deres fysik. Det er derimod i det omkringliggende samfund, at kvinderne møder de største udfordringer. Det skyldes især det image, der knytter sig til parkour, da videreformidlingen heraf spiller på maskuline værdier så som styrke, fart og frygtløshed. Kvinderne forventes derfor at kunne udføre meget spektakulære bevægelser, når de fortæller, at de dyrker parkour, hvilket ikke stemmer overens med deres konkrete praksis eller deres ambitioner herfor. Derfor møder kvinderne skepsis eller stilles over for at skulle forklare og retfærdiggøre sig selv over for udefrakommende, hvilket medfører, at de risikerer at underkende sig selv. Derudover kan den generelle opfattelse af, hvad parkour er risikere at være en barriere for, at rekruttere nye kvindelige udøvere.

5 Konklusion

På baggrund af forgående analyse og diskussion præsenteres her undersøgelsens konklusion. Konklusionen er en besvarelse af specialets problemformulering, der, for læsevenlighedens skyld, præsenteres først, hvorefter besvarelsen følger.

Specialets problemformulering lyder som følger: *Hvad motiverer kvinder til at dyrke parkour, og hvordan spiller den mandlige dominans en rolle for kvindernes deltagelse?*

De kvindelige parkourudøvere motiveres til at dyrke parkour på flere måder. Først og fremmest virker fællesskabet til at spille en særlig rolle for de kvindelige parkourudøvere, da følelsen af tilhørsforhold er afgørende for deres fortsatte deltagelse i parkour. Parkourmiljøet beskrives som et åbent miljø, hvor udøverne, uanset færdighedsniveau, kan bidrage til opgaveløsning, øvelsesforslag og indhold, hvad enten træningen foregår organiseret eller uorganiseret. Det kan fremme udøvernes følelse af autonomi og kompetence, hvilket positivt påvirker motivationen for at engagere sig. Følelsen af kompetence styrkes ydermere af, at flere øvelser kan niveaudifferentieres, så udøverne kan udtrykke og udvikle egne evner. Det lader derfor til at være muligt for kvinderne at opfylde de tre basale psykologiske behov for autonomi, kompetence og tilhørsforhold gennem deltagelse i parkour. De kvindelige parkourudøvere kan siges at være drevne af indefrakommende motivation, da de samtidig fremhæver aktiviteten som sjov og lystbetonet. Deres motivation for at dyrke parkour kan dog også betragtes som en internalisering af samfundets positive syn på fysisk aktivitet og sundhed eller som påvirket af udefrakommende faktorer som den ros og anerkendelse, der er en central del af deres praksis. Kvinderne kan derfor også siges at være påvirket af udefrakommende motivationsfaktorer.

De kvindelige parkourudøvere beskriver et behov for organiserede træninger kun for kvinder med henblik på at rekruttere og fastholde medlemmer, da de kønsblandede træninger ofte kommer til at foregå på mændenes præmisser. Det forklares ved, at de mandlige udøvere ofte optager meget plads og holder et tempo og en energi, der for nogle af kvinderne bliver for overvældende. Dermed kan de mandlige udøvere siges at være dominerende, da det ligeledes er de bevægelser, som knytter an til den maskuline fysik, der er de mest anerkendte, hvorimod de bevægelser, som kvinderne generelt påskønner mest, opfattes som mindre respekterede. De kvindelige parkourudøvere føler sig dog vel-

komne i parkourmiljøet trods denne maskuline dominans og fortæller om flere fordele ved at være kvindelig udøver. Filosofien bag parkour er ligeledes, ifølge kvinderne selv, med til at motivere dem til at deltage, da den hverken indeholder nedskrevne regler, faste rammer eller et konkurrenceelement. De oplever således ikke de mandlige udøvers dominans som en egentlig udfordring, så længe de også har mulighed for at træne kønsadskilt. Den udfordring, kvinderne italesætter, kommer primært fra det omkringværende samfund, hvilket skyldes det image, som parkour har udadtil. Parkours image, der eksempelvis fremstilles af medierne og på internettet, fremhæver fart, styrke og frygtløshed, hvilket ikke er værdier, der synes vigtige for de kvindelige udøvere. Omgivelserne kan således siges at forvente, at kvinderne kan udføre spektakulære bevægelser, når de fortæller, at de dyrker parkour, hvilket ikke stemmer over ens med deres faktiske praksis. De mødes derfor ofte med skepsis og føler, at de skal forklare og retfærdiggøre sig selv, hvormed de risikerer at underminere deres parkourevner. Det image synes således ikke at være i overensstemmelse med udøvernes opfattelse af deres egen virkelighed og lader ydermere til at være en barriere for rekruttering af nye kvindelige udøvere.

6 Perspektivering

I dette kapitel belyses nye perspektiver, som kunne være interessante at arbejde videre med i fremtidige undersøgelser og forskning, og desuden hvordan undersøgelsens resultater kan bruges i en samfundsmæssig kontekst.

6.1 Fremtidige undersøgelser og forskning

Dette speciale har undersøgt erfarne kvindelige parkourudøveres motivation for og oplevelser med at dyrke parkour. I et eventuelt fremtidigt studie kunne det være interessant at undersøge, hvad der skal til for at rekruttere flere udøvere. Et sådant studie ville kunne øge forståelsen for, hvad der skal til for at motivere flere kvinder til at dyrke parkour, og ville kunne undersøge, hvorvidt der fortsat kan siges at eksistere en åben og imødekommende kultur i parkour. Et fokus i en fremtidig undersøgelse kunne ligeledes være at undersøge, hvordan idrætsuvante kvinder oplever det at dyrke parkour, idet denne gruppe, ifølge Østergaard (2011), har svært ved at blive integreret i det traditionelle foreningsliv. Dette kunne formentlig øge forståelsen for, hvad der skal til for at motivere denne gruppe til at være mere fysisk aktive.

Gadeidrætten indeholder et potentiale for at få flere børn og unge til at være aktive og blive en del af et socialt fællesskab (Gilchrist & Wheaton, 2011). Den traditionelle foreningsidræt kan siges at være blevet opmærksom på dette potentiale, idet DGI i foråret 2016 afholdt konferencen *New Moves*, der har haft til formål at invitere kommuner, foreninger, gadeidrætsudøvere og andre interessenter til en dialog om, hvad gadeidrætten kan, og hvordan dette potentiale bedst udnyttes²². En fremtidig undersøgelse af parkour i Danmark kunne derfor undersøge de muligheder og begrænsninger, der er ved at inddrage gadeidrætten i den traditionelle foreningsidræt. Et perspektiv på dette kunne være at undersøge, hvorvidt det traditionelle foreningsliv kan rumme gadeidrættens mere fleksible karakter eller undersøge, om den parkourundervisning, der tilbydes i DGI-regi, bygger på samme filosofi og bevægelsespraksis som parkour på gadeplan.

22 Lokaliseret d. 16-05-2016: <https://www.dgi.dk/om/samarbejd-med-dgi/projekter/gadeidraet/new-moves>

6.2 Potentiale til at engagere flere

Den 24. maj 2016 fremlagde Idrættens Analyseinstitut de første resultater fra den kommende udgave af *Danskernes motions- og sportsvaner 2016*. Her fremgår det, at der er en mindre, men dog signifikant tilbagegang i idrætsdeltagelsen hos både børn og voksne for første gang siden undersøgelsens start i 1960'erne. Denne tilbagegang er især at finde blandt de 16-49-årige, og hos de 16-39-årige finder undersøgelsen en forskydning mellem kønnene, hvilket vil sige, at mændenes idrætsdeltagelse er betydeligt højere end kvindernes (redaktionen, 2016). Dermed kan dette speciales fokus på, hvad der motiverer kvinder til at engagere sig i parkour siges at være relevant i forhold til folkesundheden, da det netop er denne gruppe af yngre kvinder, der her er i fokus. I *Danskernes motions- og sportsvaner 2016* fremgår det, at det blot er mellem 52-59 % af kvinderne mellem 16 og 39 år, der er idrætsaktive (ibid.). Det kan derfor siges at være relevant at prøve at motivere flere i denne gruppe til at engagere sig i fysisk aktivitet, da det kan have gavnlige effekter for deres sundhed. En måde at gøre dette på kunne være ved at gøre gadeidrætten mere tilgængelig for kvinder, så disse også kunne nyde godt af gadeidrættens fleksibilitet, fællesskab og de faciliteter, der etableres rundt omkring i landet. Specialets resultater kan muligvis bidrage til dette, da det heri beskrives, hvad der motiverer og udfordrer respondenterne ved parkour. Derudover kan specialets beskrivelse af den filosofi og praksis, der knytter sig til parkour og som fremhæves som motivationsfremmende af specialets respondenter, bruges som inspiration til at skabe idrætsmiljøer, der fokuserer på eksempelvis sammenhold frem for konkurrence, hvad enten der er tale om parkour eller andre idrætter.

7 Litteraturliste

Artikler

Ameel, L. & Tani, S. (2012a) Parkour: creating loose spaces? *Geografiska Annaler: Series B, Human Geography*, 94(1), side 17-30.

Ameel, L. & Tani, S. (2012b) Everyday aesthetics in action: Parkour Eyes and the beauty of concrete walls. *Emotions, Space and Society*, 5(3), side 164-173.

Anderson, K.L. (1999) Snowboarding. The construction of gender in an emerging sport. *Journal of Sport and Social Issues*, 23(1), side 55-79.

Atencio, M., Beal, B., & Wilson, C. (2009) The distinction of risk: Urban skateboarding, street habitus, and the construction of hierarchical gender relations. *Qualitative Research in Sport and Exercise*, 1(1), side 3-20.

Atkinson, M. (2009) Parkour, Anarcho-Environmentalism, and Poiesis. *Journal of Sport & Social Issues*, 33(2), side 169-194.

Bavinton, N. (2007) From Obstacle to Opportunity: Parkour, leisure and the reinterpretation of constraints. *Annals of Leisure Research*, 10(3/4), side 391-412.

Bourdieu, P. (2005) Med kritikken som våben. *Dansk sociologi*, 16(4), side 25-39.

Bäckström, Å. (2013) Gender Manoeuvring in Swedish Skateboarding: Negotiations of Femininities and the Hierarchical Gender Structure. *Young*, 21(1), side 29-53.

Cameron, J. & Pierce, W.D. (1994) Reinforcement, reward, and intrinsic motivation: A meta-analysis. *Review of Educational Research*. 64, side 363-423.

Cameron, J. & Pierce, W.D. (1996) The debate about rewards and intrinsic motivation: Protests and accusations do not alter results. *Review of Educational Research*. 66, side 39-51.

Clegg, J.L. & Butryn, T.M. (2012) An exsistential phenomenological examination of parkour and freerunning. *Qualitative Research in Sport, Exercise and Health*, 4(3), side 320-340.

- Curth, M. & Østergaard, L.D. (2012) Makker-feedback som et redskab til at øge elevernes motivation i idrætsundervisningen. *Idrottsforum.Org/articles/curth-ostergaard/curthostergaard120606.html*.
- Deichmann, M.M. (2007) På springtur gennem byen. *Politiken*, København.
- Frederick, C. & Ryan, R. (1993) Differences in motivation for sport and exercise and their relations with participation and mental health. *Journal of sport behaviour*, 16(3), side 124-146.
- Frederick, C. & Ryan, R. (1995) Self-determination in Sport: A Review Using Cognitive Evaluation Theory. *International Journal of Sport Psychology*, 26, side 5-23,
- Gilchrist, P. & Wheaton, B. (2011) Lifestyle Sport, public policy and youth engagement: Examining the emergence of parkour. *International Journal of Sport Policy and Politics*, 3(1), side 109-131.
- Grabowski, D. & Thomsen, S.D. (2014) Parkour as Health Promotion in Schools: A Qualitative Study Focusing on Aspects of Participation. *International Journal of Education*, 6(4), side 46-61.
- Hanghøj, N. (2006). Team JiYo skal undervise højskoleelever. *Fredericia Dagblad*.
- Hassandra, M. Goudas, M. & Chroni, S. (2003) Examining factors associated with intrinsic motivation in physical education: A qualitative approach. *Psychology of Sport and Exercise*. 4, side 211-223.
- Jørgensen, H.T. & Jensen, J. (2006) Le Parkour - A New Art of Movement: A New Art of Movement. *Focus - tidsskrift for idræt*, 30(4), side 20-23.
- Jørgensen, H.T. (2008) Parkour og urban tricking i gymnastiksalen. *Focus - tidsskrift for idræt*, 4, side 14-17.
- Kelly, D.M., Pomerantz, S. & Currie, D. (2005) Skater girlhood and emphasized femininity: 'you can't land an ollie properly in heels'. *Gender and Education*, 17(3), side 229-248.
- Kidder, J. (2013) Parkour, Masculinity, and the City. *Sociology of Sport Journal*, 30(1), side 1-23.

- Kinnafick, E., Thøgersen-Ntoumani, C. & Duda, J. (2014) Physical activity adoption to adherence, lapse, and dropout: A self-determination theory perspective. *Qualitative Health Research*. 24(5), side 706-718.
- Kohn, A. (1996) By all available means: Cameron and Pierce's defense of extrinsic motivators. *Review of Educational Research*. 66, side 1-4.
- Laurendeau, J. & Sharara, N. (2008) Women Could Be Every Bit As Good As Guys. *Journal of Sport & Social Issues*, 32(1), side 24-47.
- Lepper, M.R., Keavney, M. & Drake, M. (1996) Intrinsic motivation and extrinsic rewards: A commentary on Cameron and Pierce's meta-analysis. *Review of Educational Research*. 66, side 5-32.
- MacKay, S. & Dallaire, C. (2014) Skateboarding Women: Building Collective Identity in Cyberspace. *Journal of Sport and Social Issues*, 38(6), side 548-566.
- Matthiessen, J. (2016) Danske kvinder er blevet mindre fysisk aktive. *E-artikel fra DTU Fødevareinstituttet*, nr. 1.
- Meister, M. (2016). *Danske kvinder bevæger sig mindre*. DTU fødevareinstituttet. Lokaliseret d. 20-04-2016 på <http://www.food.dtu.dk/Nyheder/2016/01/Danske-kvinder-bevaeger-sig-mindre?id=414b3bce-c212-44af-aca8-bbd1b8a83c84>
- Mould, O. (2009) Parkour, the city, the event. *Environment and Planning: Society and Space*, 27, side 738-750.
- Munch, P. (2015) Tendens med muller: Kvinder vil hellere være stærke end slanke. *Politiken*, København.
- Ortuzar, J. (2009) Parkour or l'art du déplacement: A Kinetic Urban Utopia. *The Drama Review*, 53(3), side 54-66.
- Pedersen, D.M. (2002) Intrinsic-Extrinsic Factors in Sport Motivation. *Perceptual and Motor Skills*, 95(2), side 459-476.

Pfister, G. (2010) Women in sport – gender relations and future perspectives. *Sport in Society*, 13(2), side 234-248.

Præstegaard, A. (2006). Team JiYo underholder børn i sommerferien. *Fredericia Dagblad*.

Rinehart, R. (2005) “BABES” & BOARDS – Opportunities in New Millennium Sport? *Journal of Sport & Social Issues*, 29(3), side 232-255.

Redaktionen (2016). *Danskernes idrætsdeltagelse har toppet*, Idrættens Analyseinstitut. Lokaliseret d.25-05-2016 på http://www.idan.dk/nyhedsoversigt/nyheder/2016/a827_danskernes-idraetsdeltagelse-har-toppet/

Ryan, R. M. & Deci, E.L. (1996) When paradigms clash: Comments on Cameron and Pierce's claim that rewards do not undermine intrinsic motivation. *Review of Educational Research*. 66, side 33-38.

Ryan, R.M. & Deci, E.L. (2000) Self-determination theory and the facilitation of intrinsic motivation, social development, and well-being. *The American Psychologist*, 55(1), side 68-78.

Ryan, R.M., Frederick, C., Lepes, D., Rubio, N. & Sheldon, K. (1997) Intrinsic motivation and exercise adherence. *Int. J. Sport Psychol.* 28, side 335-354.

Saville, J.S. (2008) Playing with fear: parkour and the mobility of emotion. *Social & Cultural Geography*, 9(8), side 891-914.

Sebire, S.J., Standage, M., Gillison, F.B. & Vansteenkiste, M. (2013) ”Coveting thy neighbour’s legs”: A qualitative study of exercisers’ experiences of intrinsic and extrinsic goal pursuit. *Journal of Sport & Exercise Psychology*. 35, side 308-321.

Sharpe, S. (2013) The Aesthetics of Urban Movement: Habits, Mobility, and Resistance. *Geographical Research*, 51(2), side 166–172.

Sisjord, M.K. (2009) Fast-girls, babes and the invisible girls: gender relations in snowboarding. *Sport in Society*, 12, side 1299-1316.

Stagi, L. (2015) Crossing the symbolic boundaries: parkour, gender and urban spaces in Genoa, *Modern Italy*, 20(3), side 295-305.

Thing, L.F. (2002) Er kvinders boldspil en tavs sociak kritik? *Sociologisk tidsskrift*, 10, side 142-158.

Toft, D. (2016). *Mindre ændringer i idrætsorganisationernes medlemstal*. Idrættens Analyseinstitut, København.

Ukendt forfatter (2016). Parkour på pigernes præmisser. *Den Lille Avis*.

Wittig, A. R. (2015). *Ny platform for gadeidræt skal skabe mere idræt*. Idrættens Analyseinstitut, København. Lokaliseret d.22-03-2015 på: http://www.idan.dk/nyhedsoversigt/nyheder/2015/a641_ny-platform-for-gadeidraet-skal-skabe-mere-idraet/

Bøger

Andersen, I. (2006) *Dataindsamling og spørgeteknikker – I projektarbejde inden for samfundsvidenskaberne*. Forlaget Samfundslitteratur, Frederiksberg C.

Antoft, R., Jacobsen, M.H., Jørgensen, A. & Kristiansen, S. (2007) *Håndværk og horisonter: Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Syddansk Universitetsforlag, Odense, side 29-58.

Bourdieu, P. (1984) *Distinction*. Routledge.

Bourdieu, P. (1999) *Den maskuline dominans*. Tiderne Skifter.

Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2010) *Kvalitative metoder – en grundbog*. Hans Reitzels Forlag, København K.

Brinkmann, S. (2014) *Det kvalitative interview*. Hans Reitzels Forlag, København K.

Clifford, N., French, S. & Valentine, G. (2010) *Key methods in geography*. Sage.

Collin, F. (2013) Videnskabsteori. I: *Metoder i idrætsforskning*. Thing, L.F. & Ottesen, L. (red.) Munksgaard. side 22-37.

- Deci, E.L. & Ryan, R.M. (2002) Overview of self-determination theory. I: Deci, E. & Ryan, R. *Handbook of Self-Determination Research*, University of Rochester Press
- Deci, E.L. & Ryan, R.M. (2007) Active Human Nature: Self-determination Theory and the Promotion and Maintenance of Sport, Exercise and Health. I: *Intrinsic Motivation and Self-Determination in Exercise and Sport*. Hagger, M.S. & Chatzisarantis, N.L.D. (red.), Human Kinetics, side 1-19.
- Dworkin, S.L. & Wachs, F.L. (2009) *Body panic: gender, health, and the selling of fitness*. New York University Press.
- Fangen, K. (2010) *Deltagende observasjon*. Fagbokforlaget, Bergen.
- Gratton, C. & Jones, I. (2010) *Research methods for sports studies*. Routledge, Taylor & Francis group, London & New York.
- Halkier, B. (2009) *Fokusgrupper*. 2. udgave. Forlaget Samfundslitteratur, Frederiksberg.
- Järvinen, M. (2005) Pierre Bourdieu. I: *Klassiske og moderne samfundsteori*, Andersen, H. & Kaspersen, L.B. (red.), Hans Reitzels Forlag, København K, side 350-371.
- Kvale, S. & Brinkmann, S. (2009) *InterView*. Hans Reitzels Forlag, København K.
- Launsø, L., Olsen, L. & Rieper, O. (2011) *Forskning om og med mennesker - forskningstyper og forskningsmetoder i samfundsforskning*. 6. udgave. Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck, København.
- Mack, N., Woodsong, C., MacQueen, K.M., Guest, G. & Namey, E. (2005) *Participant observation (module 2)*. I: *Qualitative research methods: A data collector's fieldguide*. Family Health International, Durham.
- Otto, L. (2009) Sundhed i praksis. I: *Folkesundhed i et kritisk perspektiv*, Glasdam, S. (red.), Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck, side 31-53.
- Priour, A. & Sestoft, C. (2008) *Pierre Bourdieu – en introduktion*. Hans Reitzels Forlag, København K.

Petersen, A. (2009) Stress og selvrealisering. I: *Folkesundhed i et kritisk perspektiv*, Glasdam, S. (red.), Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck, side 289-304.

Ronglan, L.T. (2013) Idrætsforskerens engagement: Om hvordan man arbejder sig »ind og ud af feltet«. I: *Metoder i idrætsforskning*, Thing, L.F. & Ottesen, L. (red.). Munksgaard, side 38-55.

Thisted, J. (2010) *Forskningsmetode i praksis - projektorienteret videnskabsteori og forskningsmetodik*. Gyldendal Akademisk.

Trangbæk, E. (2005) *Kvindernes idræt – fra rødder til top*. Gyldendal, København.

Trost, J. & Jeremiassen, L. (2010) *Interview i praksis*. Hans Reitzels Forlag, København.

Vallgård, S. & Koch, L. (2008) *Forskningsmetoder i folkesundhedsvidenskab*, 3. udgave. Munksgaard Danmark, København.

Østergaard, C. (2011) Bourdieu – smag, distinktion og idrætten som et socialt felt. I: *Grundbog i idrætssociologi*, Thing, L.F. & Wagner, U. (red.). Munksgaard Danmark, København, side 50-66.

Rapporter og afhandlinger

Angel, J. (2011) *Ciné Parkour - a cinematic and theoretical contribution to the understanding of the practice of parkour*. London.

Kjøller, M., Juel, K. & Kamper-Jørgensen, F. (2007) *Folkesundhedsrapporten Danmark*. Statens Institut for Folkesundhed.

Larsen, S.H. (2015) *Parkour - Institutionaliserings af en ny bevægelseskultur i Danmark*. Ph.d., Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet, Syddansk Universitet, Odense.

Laub, T.B. (2013) *Danskernes motions- og sportsvaner 2011*. Idrættens Analyseinstitut, København.

Linde, J. (2011) *Parkour – fraktionering, kommercialisering og institutionalisering*. Syddansk Universitet, Odense.

Pilgaard, M. (2009) *Sport og motion i danskernes hverdag*. Idrættens Analyseinstitut, København.

Thing, L.F. (1999) *Sport – en emotionel affære. Kvinder, holdsport og aggression*. Sociologisk Institut, Københavns Universitet.

Østergaard, L.D. (2005) *Hvad har børns leg og naturvidenskabelige metoder med hinanden at gøre?* Ph.d.-afhandling, Danmarks Pædagogiske Universitet.

Internetsider

<http://gamedenmark.org/news/ny-undersogelse-et-flertal-af-danskerne-mener-at-gadeidraet-kan-faa-flere-boern-og-unge-til-at-vaere-aktive/>, lokaliseret d. 30-03-2016.

<http://gamedenmark.org/news/viborg-aalborg-faar-game-streetmekka/>, lokaliseret d. 20-03-2016

<http://gamedenmark.org/streetmekka>, lokaliseret d. 20-03-2016.

<http://ollerup.dk/?id=1452>, lokaliseret d. 20-04-2016.

<http://ollerup.dk/?id=1546>, lokaliseret d. 25-02-2016.

<http://parkour.dk/game-cph-flestrning-16>, lokaliseret d. 25-02-2016.

<http://parkour.dk/gamecph-women-kvinder-18>, lokaliseret d. 11-03-2016.

https://public.viggo.dk/ollerupgymnastikforening/cms/webfiles/images/denlilleavis2016_01_19%20pigeparkour-001%20kopi.jpg, lokaliseret d. 01-03-2016.

<https://www.dgi.dk/om/samarbejd-med-dgi/projekter/gadeidraet/new-moves>, lokaliseret d. 16-05-2016.

<https://www.facebook.com/groups/285152098237055/>, lokaliseret d. 05-02-2016.

Bilag 1 Interviewguide - København

<p>Indledende og generelle spørgsmål. Hvorfor startede de til parkour og hvorfor er de fortsat?</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Hvor gammel er du? • Hvor længe har du dyrket parkour? • Hvorfor startede du med at dyrke parkour? • Hvorfor dyrker du parkour? • Hvad har du dyrket af idræt tidligere? Hvordan er parkour anderledes? • Hvad betyder parkour for dig? Hvordan vil du beskrive de følelser du har, når du dyrker parkour?
<p>Hvilke muligheder og udfordringer er der ved at være kvindelig parkourudøver og hvordan opleves det at være kvinde i parkour? Hvordan opleves “women only” events og træninger?</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Træner du ofte alene? Hvorfor/hvorfor ikke? • Hvem træner du som regel med? (kvinder/mænd) • Synes du, at der er forskel på at træne med mænd eller kvinder? Hvilke? • Oplever du udfordringer ved at være en kvinde i parkour? Hvilke? • Oplever du muligheder ved at være en kvinde i parkour? Hvilke? • Hvordan er din generelle oplevelse med at træne parkour (på holdet her eksempelvis eller til eksempelvis sunday jam)?
<p>Autonomi (at individet handler på eget initiativ og på baggrund af egne interesser og værdier)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Har du mulighed for at påvirke træningen? Hvordan? • Hvordan kan du selv bestemme tid, sted, øvelser mm.? • Hvordan tager du initiativ til, hvilke bevægelser du/I laver når du træner?
<p>Kompetence (individets følelse af indflydelse og selvsikkerhed i anvendelse og udvikling af egne evner i en specifik kontekst)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Hvordan oplever du niveauet? • Hvordan har du det med det overskride og flytte grænser? Hvem tager initiativet når du gør dette? Føler du dig presset? • Føler du, at du har udviklet dig over den tid du har dyrket parkour? Hvordan?
<p>Tilhørsforhold (gensidig omsorg og individets følelse af tryghed og tilknytning til andre individer og det fælleskab, det indgår i)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Hvordan oplever du fællesskabet mellem parkourudøvere? Og mellem jer og træneren? • Føler du dig tryk når du dyrker parkour? Hvad bidrager til denne følelse?

Bilag 2 Interviewguide - Ollerup Women's Jam

<p>Indledende og generelle spørgsmål. Hvorfor startede de til parkour og hvorfor er de fortsat?</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Hvor gammel er du? • Hvor længe har du dyrket parkour? Hvorfor startede du med at dyrke parkour? Hvorfor er du fortsat med at dyrke parkour? • Prøv at beskriv for mig, hvad parkour er for dig. • Hvad har du dyrket af idræt tidligere? Hvordan er parkour anderledes? • Hvad betyder parkour for dig? Hvordan vil du beskrive de følelser du har, når du dyrker parkour? • Tror du, at du vil blive ved med at dyrke parkour fremover?
<p>Hvilke muligheder og udfordringer er der ved at være kvindelig parkourudøver og hvordan opleves det at være kvinde i parkour? Hvordan opleves "women only" events og træninger?</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Træner du ofte alene? Hvorfor/hvorfor ikke? • Hvem træner du som regel med? (kvinder/mænd) • Synes du, at der er forskel på at træne med mænd eller kvinder? Hvilke? • Hvordan oplever du et arrangement som Ollerup Women's Jam? Er der forskel på at deltage her og din sædvanlige træning? Hvordan? • Oplever du, at der er udfordringer ved at være en kvinde i parkour? Hvilke? • Oplever du muligheder ved at være en kvinde i parkour? Hvilke? • Hvad er tanken bag et arrangement kun for kvinder?
<p>Autonomi (at individet handler på eget initiativ og på baggrund af egne interesser og værdier)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Har du mulighed for at påvirke træningen? Hvordan? • Hvordan kan du selv bestemme tid, sted, øvelser mm.? • Hvordan tager du initiativ til, hvilke bevægelser du/I laver når du træner?
<p>Kompetence (individets følelse af indflydelse og selvsikkerhed i anvendelse og udvikling af egne evner i en specifik kontekst)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Hvordan oplever du niveauet? • Hvad betyder det for dig, at der er folk med forskelligt niveau tilstede? • Hvordan har du det med det overskride og flytte grænser? Hvem tager initiativet når du gør dette? Føler du dig presset? • Føler du, at du har udviklet dig over den tid du har dyrket parkour? Hvordan?
<p>Tilhørsforhold (gensidig omsorg og individets følelse af tryghed og tilknytning til andre individer og det fælleskab,</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Hvordan oplever du fællesskabet mellem parkourudøvere? Og mellem jer og træneren? • Føler du dig tryk når du dyrker parkour? Hvad bidrager til denne følelse?

det indgår i)	
---------------	--

Bilag 3 Observationsguide

Kategori	Inkluderer	Overvejelser der bør noteres
Udseende	Tøj, alder, køn, fysisk fremtræden.	Indikationer på ledere i gruppen, popularitet, social status og eksempelvis religion og etnicitet.
Verbal adfærd og interaktion	Hvem taler med hvem og hvor længe? Hvem initierer samtalerne? Sprog, dialekt, tonen i samtalen.	Køn, alder, etnicitet, profession af dem, der taler samt interaktionernes dynamikker.
Fysisk adfærd og gestikuleren	Hvad gør personerne, hvem gør hvad, hvem snakker med hvem, hvem snakker mest og hvem snakker ikke?	Deres sociale rang i gruppen, hvordan folk benytter kropssprog til at udtrykke sig, og hvordan dette påvirker andre.
Personligt rum	Hvor tæt er personerne på hinanden, hvem sidder/står tættest og hvem sidder/står alene?	Personernes præferencer for personligt rum, der siger noget om deres forhold til hinanden.
Tilstedeværelse	Hvem er der og hvem er ikke? Hvem er mest tilstede og hvem er mest væk?	Hvor og hvornår folk kommer og går, og hvem disse er (alder, køn og etnicitet). Om de kommer og går alene eller sammen med andre, og i hvilket antal.
Personer, der skiller sig ud	Hvem får meget opmærksomhed fra de andre?	Karakteristik af disse personer. Hvordan skiller de sig ud? Opsøger andre dem eller er det omvendt? Virker de fremmede eller velkendte for de andre?

Observationsguiden er inspireret af Mack et al. (2005:20)

Bourdieu: Maskulin dominans

Autonomi: At individet handler på eget initiativ og på baggrund af egne interesser og værdier

Kompetence: Individets følelse af indflydelse og selvsikkerhed i anvendelse og udvikling af egne evner i en specifik kontekst

Tilhørsforhold: Gensidig omsorg og individets følelse af tryghed og tilknytning til andre individer og det fælleskab, det indgår i.

Bilag 4 Anne - Transskribering

I: Til at starte med er der nogen indledende spørgsmål, og det første spørgsmål det er bare, hvor gammel er du?

R: Jeg er 27

I: Og hvor længe har du dyrke parkour?

R: Det har jeg i 4,5 år

I: Hvorfor startede du med at dyrke parkour?

R: Det gjorde jeg på Gerlev, på højskole. Jeg havde været på højskolen i et halvt år, hvor jeg havde set nogen, der dyrkede det og hvor jeg selv havde haft et andet speciale (fag). Så skulle jeg være der fire måneder mere og så havde jeg lyst til at prøve noget, der var anderledes. Og så var der parkour. Det havde bare set ud som om de havde haft det helt vildt sjovt, dem der var på det (fag), og de trænede meget udenfor. Der var nogen ting i deres træning, der tiltalte mig lidt.

I: Hvad var det for nogen ting?

R: Det jeg sagde, var det meget det med, at de var udenfor og så virkede det som om det var et virkelig godt fællesskab, men at man stadig fik virkelig hård træning og man pressede sig selv virkelig meget. Men jeg tror ikke helt jeg kunne definere det på det tidspunkt for jeg vidste egentlig ikke helt, hvad det indebar. Og så tror jeg, at jeg følte, at det havde nogen elementer fra springgymnastik, som jeg har lavet før og også noget rytme på en eller anden måde – i et eller andet flow man lavede, og det virkede bare meget spændende. Så jeg tror bare, jeg tænkte, at det var en god mulighed for at prøve noget helt andet.

I: Da du så startede, hvad var så din første oplevelse med det? Ikke lige den allerførste træning, men den første periode?

R: Det er svært at huske. Jeg tror netop det der med fællesskabet. Jeg kan huske vi blev delt ind i tre grupper, fordi vi var ret mange, og det fællesskab, som vi ligesom fik skabt på det speciale i den tredjedel af gruppen, vi var i, det tror jeg er noget jeg husker bedst fra det.

I: Var det en blandet gruppe – altså kønsmæssigt?

R: Ja, det var det faktisk der. Det var delt op efter niveau og der var gruppe 1, 2 og 3. Vi var så gruppe 2, og vi var tre piger tror jeg. Og så var der en pige, der blev skadet, og så var resten drenge – 7-8 drenge.

I: Hvorfor er du så fortsat efter højskolen?

R: Jeg stoppede faktisk lidt efter højskolen, fordi jeg flyttede til Århus. Jeg tror ikke rigtig, at jeg fandt noget der. Eller, jeg mistede ligesom det fællesskab, som jeg havde været en del af, og så skulle jeg opsøge noget nyt og så tror jeg ikke lige jeg fandt noget, der virkede tiltalende for mig så så startede jeg på noget andet i stedet for. Det var volley. Og så flyttede jeg til København igen efter et halvt år, og kom så lidt tilbage lidt til det her fællesskab og med mulighederne for at gå på et hold igen – gå på et kvindehold også. Det tror jeg også var lidt tiltalende. Og stadigvæk omringet af en masse af de mennesker fra Gerlev, som jeg kendte derfra. Jeg startede til nogen træninger der, og det virkede. Det var igen det der fællesskab omkring parkour, som var meget tiltalende.

I: Har du så gået på et foreningshold siden?

R: Ja, det har jeg faktisk. Jeg har gået det kvindehold der er inde i GAME, det gik jeg nok først på i nogle år, og så gik jeg lige på mix-holdet i nok et halvt år, og nu går jeg på kvindeholdet igen.

I: Ok. Hvad er forskellen på at træne på mix-holdet og på kvindeholdet?

R: Jeg tænker lige over, hvad der var forskellen til at starte med. Igen er det der fællesskaber, kvinder støtter op om hinanden – jeg ved ikke, om det er på en anden måde, og jeg tror ikke, det er bevidst, men vi udfordrer hinanden på en anden måde, end man udfordrer sig selv på et mix-hold eller sammen med drenge. For det meste så udvikler drengene sig bare lidt hurtigere – de er lidt mere frygtløse, synes jeg det virker som om. I hvert fald størstedelen. Og jeg tror, at man bedre kan spejle sig selv i andre kvinder og derfor er den måde man bliver udfordret af en pige, som er dygtigere end en selv, er anderledes end den måde, man bliver udfordret af en dreng, der er dygtigere end en selv. Det tror jeg har været meget derfor at jeg synes, at kvindeholdet er godt. Og det har været mange af de samme piger, der er fortsat og så er der hele tiden nogen, der er gået ud og nye der er kommet til, men vi har fået skabt et virkeligt godt sammenhold omkring at dyrke

parkour sammen med kvinder. Måske fordi det lidt er en niche, så holder man sig lidt sammen og det tror jeg er en stor del af det at dyrke sport for mig, at man er sammen om det – og at jeg kan gøre det for mig selv. Der er ikke nogen, der egentlig er afhængige af, at jeg kommer til træning, men når jeg er der, så føler jeg mig som en del af noget – det er ikke bare individuelt.

I: Hvad har du ellers dyrket af idræt? Nu sagde du volleyball – hvad har du ellers af baggrund?

R: Da jeg var lille spillede jeg håndbold og gik til gymnastik, og så fortsatte jeg mest med gymnastikken, da jeg blev ældre. Mest rytmisk gymnastik. Så det er nok primært min baggrund. Og så prøvede jeg så dans af på højskolen.

I: Synes du, at der er forskel på parkour og den idræt, fx gymnastik, du tidligere har dyrket?

R: Ja, der er helt sikkert forskel. Igen så er det der fællesskab jo i begge sportsgrene, men jeg tror, at jeg ligesom valgte rytmisk gymnastik på et eller andet tidspunkt og fravalgte springgymnastikken, fordi det virkede som om man blev nødt til at specialisere sig inden for et eller andet. Men jeg tror, jeg føler, at i parkour der får jeg både det der rytmiske, som jeg sagde, i et flow og at man bevæger sig lækkert, men man får også noget af det der mere udfordrende i det som der er fra springgymnastikken i springene eller i det at lave nye øvelser hen over ting eller med sin krop. Det er lidt mere ens elementer fra det end det egentlig er fra det rytmiske. Jeg tror helt sikkert, at det er de ting har gjort, at det ikke er boldspil eller et eller andet.

I: Hvad betyder det for dig at dyrke parkour?

R: Altså, hvordan folk ser mig eller hvordan jeg ser mig selv?

I: Begge dele.

R: Jeg tror, det er på en eller anden måde er en identitet. Når man er pige og fortæller folk, at man dyrker parkour, så stiller de altid sådan lidt spørgsmålstejn ved det, fordi det er lidt anderledes for dem fordi det har de ikke lige hørt om, og de har en eller anden forestilling om, at parkour er farligt eller at det i hvert fald ikke er for piger. Sådan føler jeg nogle gange, at det er, men det er ikke selv den opfattelse, jeg har.

I: Hvad er så din egen opfattelse?

R: Jeg tror ikke, at jeg har tænkt så meget over det. Jeg tror bare, at jeg er i det. Jeg har det bare sjovt, når jeg er der, og jeg bliver udfordret hver gang jeg er der og lærer næsten altid noget nyt. Det kan godt være, at man bare laver det samme spring, men på et andet sted eller at man lærer en helt ny bevægelse, men det behøver ikke at være noget helt vildt anderledes. Der er bare altid noget nyt. Prøv lige at sige spørgsmålet igen.

I: Ja, jamen hvilken betydning har det for dig selv? Og ikke så meget for andre.

R: Jeg tror også, hvis det er ”betydning” i forhold til den der udfordring, som man altid får, når man er til træning, at jeg også føler, at det er noget, jeg kan bruge andre steder i mit liv. For eksempel når man udfordrer sig selv i noget, man synes der virker lidt farligt, men kan man godt se, at man måske godt kan lave det der spring, hvis man lige tager sig sammen eller hvis man lige går op og kigger på det igen. Eller hvis det er noget der er højt oppe og man så lige prøver nede på jorden først. Man kæmper ligesom hen imod at nå et eller andet mål. Det kan godt bare være for en træning, men det kan også være over et halt år eller et eller andet. Og den udfordring af ens frygt eller noget af det, man tror, man ikke kan, det er også meget tiltalende. Også i forhold til det hårde element, eller styrketræning eller workouts, hvor man presser hinanden meget og at man også tit når mere end man tror man kan. Det tror jeg ikke, at jeg har fået i andre sportsgrene, jeg har dyrket. Jeg tror, jeg føler, at man giver lidt lettere op, eller, det har jeg i hvert fald gjort. Men det er på en anden måde her. Her presser jeg mig selv mere samtidig med, at jeg synes, det er sjovt.

I: Nu kommer jeg til at spørge lidt ind til selve praksis: Træner du mest alene eller sammen med andre?

R: Mest sammen med andre.

I: Og hvem er det som regel med? Er det på holdet?

R: Det er nok mest med holdet, fordi det ligesom er ugentligt, så jeg ved, at det er det jeg prioriterer først – at komme til træning sammen med de andre. Og ud over det er det hvis jeg mødes med nogen og træner sammen med dem.

I: Er det så mest kvinder eller mænd eller blandet?

R: Det er mest piger... eller kvinder.

I: Ok. Vi var lidt inde på at tale om forskellen på at træne med mænd og kvinder, men har du andre ting, end at mænd er lidt mere frygtløse nogen gange?

R: Jeg ved ikke, om der også bare er nogen helt gængse sociale elementer i det, så vi også tit bare vælger at være sammen med vores veninder. Jeg ved ikke, om det også bare lidt er noget af det samme. Når man bare selv tager ud og træner (kun med piger), så er der også et eller andet hyggeligt element i det, hvor man lige får snakket om nogen ting. Og så laver man noget, der er hårdt, og så snakker man lidt, laver lidt teknisk træning. Så jeg tror helt sikker, at det sociale element i det – det stræber jeg også efter at få med nogen drenge, men jeg tror der er en eller anden naturlighed i at man nogle gange bare vælger folk fra ens eget køn. Jeg ved ikke, om der er et eller andet ubevidst om, at jeg tit føler, at drenge er bedre – at de har et højere niveau. Altså de drenge, der har trænet lige så lang tid som mig, de har et højere niveau, end jeg har. Jeg vil gerne træne med nogen på mit eget niveau, og der er nogen piger på mit eget niveau, som presser mig godt, så derfor prioriterer jeg dem i stedet for drengevenner, som springer meget længere end jeg gør.

I: Hvorfor træner du mest sammen med andre? Har du prøvet at træne alene?

R: Ja, jeg har trænet lidt alene, men ikke særligt meget.

I: Hvorfor det?

R: Jeg bliver bare meget mere udfordret og motiveret af at være sammen med andre. Og det er let at være kreativ, når man er sammen med andre, synes jeg. Ja, jeg får meget mere ud af det, end jeg gør ved at være alene. Nogen gange får jeg lyst til selv at tage ud, men det er bare sværere, når man ikke lige har en aftale om at mødes et eller andet sted på et bestemt tidspunkt. Så prioriterer man måske lige at lave noget derhjemme.

I: Så du begrænser dig selv eller?

R: Nå jeg er i træningen, eller hvad? Ja, det tror jeg faktisk.

I: Du sagde også at det var sværere at komme afsted?

R: Ja, både det at komme afsted, men jeg tror også, at når jeg så er der, så står jeg lidt og tænker ”hvad skal jeg så lave”, og hvis jeg lige vil lave en eller anden workout ”ej, så behøver jeg ikke at

tage så mange gentagelser”. Det er lidt lettere at overbevise sig selv om, at man ikke skal gøre det så hårdt for sig selv, synes jeg, end hvis man er sammen med nogen andre. Og det gælder nok også det samme for nogle tekniske ting, man laver. Jeg tror, at hvis jeg praktiserede det mere, altså hvis jeg gjorde det bevidst og tænkte ”nu vil jeg have nogle måneder, hvor jeg træner selv”, så ville jeg ligesom lære at træne med mig selv, ligesom jeg har lært at træne med andre. Det har jeg bare ikke praktiseret.

I: Ja, tror du det er sværere for pigerne end for drengene at træne alene?

R: Jeg tror, det er en generalisering, hvis jeg siger, at piger går mere op i, hvad andre tænker om dem, og at drenge måske er lidt mere ligeglade. Det kunne godt være en generalisering, men hvis jeg selv går ud og træner eller træner med andre, så går jeg ud et eller andet sted i København og gør det og der vil der altid være nogle mennesker omkring mig, som kigger på, hvad jeg laver. Og hvis jeg står selv og skal finde på nogen ting, så tror jeg, at jeg bliver lidt begrænset af, at der er folk omkring mig, som kigger på mig. Og jeg ved ikke, om drenge bliver mindre (påvirket).

I: Ok. Oplever du udfordringer ved at være kvinde i parkour?

R: Nej, jeg tror, at alle har udfordringer og jeg tror ikke, at jeg ser nogen specielle udfordringer ved at være kvinde. Jeg tror, at vi er bygget fysiologisk (anderledes), og det kan godt være at der er nogen ting der giver mere mening, at der er en eller anden teknik, der giver mere mening for en dreng end for en pige i forhold til vores kropsbygning og at det så er undersøgt mere ved drenge, fordi der er flere drenge, der laver en eller anden øvelse. Men generelt set synes jeg ikke, at det er et problem. Og det er heller ikke fordi, at man ikke bliver anerkendt i miljøet bare fordi man er pige og at der ikke er særligt mange piger. Alle bliver budt velkommen. Så det er måske nærmere omvendt, at de synes det er fedt, at der også er nogle piger.

I: Ja. Oplever du så omvendt nogen fordele ved at være pige?

R: Nej, det synes jeg heller ikke. Måske tror jeg tit, at piger har været mere sådan smidige. Det tror jeg kan være en fordel fysiologisk. En kropslig fordel ved nogle øvelser. Det har i hvert fald været min egen (oplevelse), når der har manglet noget styrke, så har jeg måske været smidig. Det tror jeg. Ellers synes jeg ikke.

I: Så lidt mere i forhold til træningen på holdet. Når I er til træning, har du så selv mulighed for at påvirke det I laver eller er det mere underviseren, der dikterer hvad I skal lave.

R: Jeg synes mest, at det er underviserne, der dikterer det. Det er mest dem, der ligesom har sat en ramme for hvordan undervisningen skal være, og man er så kort tid på hver station. Eller de har planlagt en workout og de ved hvad vi skal lave til opvarmning, så synes jeg ikke, at man kan påvirke det så meget. Man kan godt gøre det med små tekniske elementer, men ikke strukturelt.

I: Hvis I så mødes og træner ud over træningen, så er det vel bare jer selv?

R: Ja, så sætter vi rammen for det selv.

I: Det er ikke sådan, at der altid bare er én, der styrer det?

R: Nej, det synes jeg ikke. Jeg synes netop, at det er et meget åbent miljø, hvor alle kan byde ind også selvom man kun har lavet det i et halvt år, mens andre har lavet det i fem år. Man har måske gået på forskellige hold eller man har fået inspiration fra forskellige steder, så man kan inspirere hinanden på forskellige måder. Eller at man kommer med en anden baggrund som giver nogle nye idéer. Det giver jo mening, at der er nogen, der netop har trænet i fem år, som kender nogen flere øvelser og som derfor sætter rammen mere end andre.

I: Du sagde før, at I havde mulighed for at lave små tekniske ting anderledes – prøv at give et eksempel.

R: Måske hvis man laver et eller andet flow og der er et eller andet, der ikke lige passer til den bevægelse man laver, eller at det ikke lige giver mening at man så prøver at gøre det på en anden måde, så synes jeg, at trænerne er gode til at sige ”det så fedt ud” eller ”det var en bedre idé, så det tager vi ind i stedet for”. Eller hvis man træner monkeys og man har brug for mere udfordring og så sætter et eller andet prec(ision jump) på – selvom det måske ikke lige var meningen, så kan man godt få lov til at få indflydelse på, hvordan man kan udfordre sig selv lidt mere.

I: Så selvom de har haft en plan, så er det ikke sådan, at den står helt fast?

R: Nej, det synes jeg ikke. Men jeg tror det afhænger lidt af hvilken underviser man har. Jeg synes for det meste ikke, at man har behov for det, fordi de er gode til at udfordre én på det niveau, man

er. Der er mange steder, hvor det er let nok at differentiere træningen, så selvom man laver den samme øvelse så ved de netop godt, at man bare kan sætte et prec(ision jump) på bagefter, eller et eller andet. Eller man kan gå hen til noget, der er lidt højere. Det synes jeg for det meste, vi har gjort.

I: Så niveauet på holdet, det føler du, at de er gode til at rette det efter jer der er der?

R: Ja, det synes jeg. Det har måske været lidt forskelligt, men også fordi der er forskel på, hvor mange nye der er og hvor mange der har været der i mange år. Så der kan være stor forskel på niveauet og nogle gange er det måske ikke helt muligt at differentiere, så alle føler sig udfordret. Og der kan man måske netop udfordre sig selv lidt mere. Jeg tror, at jeg nogle gange har gået hjem og tænkt, at ”i dag blev jeg ikke udfordret så meget som jeg kunne (være blevet), som hvis jeg havde været på et hold, hvor niveauet var lidt højere”, men der også er lige så mange træninger, hvor jeg føler, at jeg er blevet udfordret. Jeg tror det er små ting, der gør den forskel.

I: Hvordan har du det med at overskride grænser?

R: Det har jeg det ikke så godt med når jeg er i det, men jeg synes, at det er en af kvaliteterne i parkour og et af hovedformålene er også at overskride grænser og udfordre sig selv til at nå til noget, som man ikke lige havde forestillet sig man godt kunne nå. Jeg ved ikke, om det er at overskride grænser eller om det mere er at udfordre ens grænser eller at rykke ens grænser. Det er sådan jeg ser det. At man netop finder ud af, hvilket niveau man er på og hvad man kan, og så presser man den grænse.

I: Er du god til at presse den grænse? Eller er du bedre til at lade dig blive presset?

R: Jeg er bedre til at lade mig presse og bedre til, at nogen fortæller mig, at jeg skal gøre et eller andet, men jeg tror også, at jeg er meget bevidst om, at jeg skal prøve at presse mig selv. Jeg ved ikke, hvad det betyder at være god til at presse sig selv. Det afhænger vel også af, hvor meget man har behov for det. Nogle træninger har jeg ikke behov for at presse mig selv, hvis jeg har haft en virkelig nederen dag og har bare brug for lige at komme ud og lave noget, hvor jeg ikke skal overanstrenge mig.

I: Er der så plads til det? Er der plads til selv at bestemme? Fra træning til træning hvor meget...

R: For det meste, men nogle gange bliver man også meget presset, hvor man ikke lige havde behov for det og det kan også godt vise sig, at det så var den dag man skulle presses alligevel. Det er ikke sikkert, at man altid kender sig selv så godt, så jeg synes, at det er meget passende. Og ellers synes jeg også, at der er plads til at man kan sige ”det skal jeg bare ikke lave i dag” og at man beslutter sig for, at det ikke er lige nu jeg skal gøre det der. Men jeg synes, at det er vigtigt, at man også bliver presset, og det er også vigtigt, at man også lærer at presse sig selv.

I: Du snakkede lidt om det her fællesskab – hvad er det, der gør det til noget vigtigt?

R: Hvis det er fællesskabet omkring piger, er det nok at man lidt føler sig som en niche – der er ikke så mange piger i parkour. Og så tror jeg bare det er naturligt at man skaber et fællesskab omkring det, og generelt i parkour tror jeg bare jeg synes, at det er ret unikt, at man laver noget hver for sig og udfordrer sig selv personligt, men man bruger hinanden til det. Der behøver ikke være en træner, der presser én – det kan lige så godt være en anden, som har lavet noget, så man tænker ”så kan jeg også godt gøre det”. Ikke som en konkurrence, men mere som en måde at blive udfordret på, og det i fællesskabet synes jeg er virkelig vigtigt. Og så det vi snakkede om, at jeg bedst kan lide at træne når man er flere – motivationen i at være sammen om at træne med sin egen krop, og give kreativiteten videre til hinanden – det synes jeg også, er ret vigtigt og det er også en af de primære faktorer for mig i det.

I: Ok. Det at føle sig presset kan godt have en negativ betydning, men er du tryk, når du dyrker parkour? Er det på den positive måde du bliver presset?

R: Ja, det synes jeg. Ja, jeg føler mig tryk. Det er jo ikke fordi jeg falder ned og slår mig. Jo, nogen gange slår man sig fordi man støder sit knæ ind i en mur, men så går det over efter et par dage. Sådan noget synes jeg også er vigtigt at mærke. Jeg underviser også selv, og jeg synes det er vigtigt, at de drenge, jeg underviser, at de mærker, at selvom de slår et skinneben ind i væggen og måske får en lille hudafskrabning eller det bløder lidt, så dør man ikke af det. Vi passer lidt for meget på hinanden nogen gange. Det er fint nok, at man kan mærke, at man godt kan slå sig lidt uden at det er store skader – det er bare en del af livet, hvor man også slår sig. Det virke måske lidt åndssvagt overført, men jeg tror, at jeg har haft det godt af at slå mig lidt nogen gange. Men det er på en tryk måde, også fordi man selv vælger at gøre øvelsen, og man bliver presset til det, fordi der er én, der har en helt klar opfattelse af, at det her, det kan man godt. Så det med at se, hvor ens grænse er og

vide, at ”jeg ved godt jeg kan tage det her hop, hvis jeg koncentrerer mig om det”, og så gør man det og falder heller ikke, fordi man kan godt gøre det, når man ligesom har besluttet sig for det. Det er det der med at lære sig selv at kende og vide hvad man kan og hvad man ikke kan – det gør det også meget trygt. Det skaber en eller anden tryghed også, som man også udvikler hen ad vejen. Det kan godt være, at man slår sig lidt mere i starten end man gør efterhånden.

I: Lige her afslutningsvis, så vil gerne høre lidt mere om den tur i er ved at arrangere her til sommer – hvad er idéen bag den? Cykel-parkour-tour?

R: Ja, det er en cykeltur fra København til Århus, som måske lidt startede til ”IG” sidste år på Gerlev. Først var det egentlig bare tanken om at cykle en tur – jeg tror faktisk bare det startede med tanken om at cykle rundt i Danmark og bare være sammen.

I: Er det så bare pigerne fra holdet?

R: Ja, det var nogen af de piger, som var med på ... og også nogen af de samme piger, der har været tilknyttet det i København. Og så tror jeg bare, at det hen ad vejen udviklede sig til at være en tur, hvor vi kunne lave nogle workshops og arbejde for at få flere piger til at være en del af parkour. Og ligesom udbrede det ved at være piger også. Så nu har vi besluttet, at vi skal lave fire workshops og jams på Sorø, Odense, BGI og i Århus. Vi har søgt penge til det igennem gadeidrætsfonden, men dem har vi ikke fået – desværre, så nu skal vi måske lige re-tænke det lidt, men vi kører stadigvæk på med det.

I: Så tanken er, at man kan få flere piger til at dyrke parkour ved at vise, at det er muligt?

R: Ja, helt sikkert ved at vise, at der er piger, der gør det. Og også ved at give pigerne mulighed for at gøre det, fordi der måske ikke er skabt et rum. Sorø og BGI er efterskoler. Jeg havde først mest tænkt, at Århus og Odense var de steder, hvor der ikke var skabt et rum for at piger var en del af det ”community” som er skabt de steder – der er folk, der dyrker parkour i både Odense og Århus, og der er også hold, men der er bare ikke noget hold, der er decideret for piger. Jeg tror bare, at man skal føle sig ret velkommen for at starte som ny i den danske foreningskultur, og det gælder for alle idrætsgrene. Og det her er ligesom en måde, hvor man kan byde piger velkommen i sporten og give mulighed for at prøve det og så samtidig skabe en kontakt til det ”community”, der er i byen, så man lige skaber mødet mellem ”communitiet” og de piger, der kunne være interesseret i det. Og så

kan ”communitiet” også se, at ”ok, den her workshop kom der virkelig mange piger til, så det kunne godt være vi skulle overveje at arbejde mere med det”, eller omvendt at de her piger får lyst til at gå på et eller andet hold. Og måske er det også bare at skabe en opmærksomhed omkring det – ikke kun for de piger, men for alle mennesker, både folk der dyrker parkour og ikke dyrker parkour. Også i forhold til frygt-begrebet som vi snakkede om – at det er farligt at dyrke parkour. Men det er ikke så farligt og piger kan sagtens gøre det. Det er også vigtigt for piger at udfordre sig selv. Det er nok en del af det. Og for efterskolerne, der også udbyder parkour, men som... ja, jeg tror, at Sorø har haft én pige i løbet af seks år, eller et par piger i løbet af seks år eller sådan noget, så det er helt sikker også noget, de er interesserede i – at få flere piger, eller bare få flere elever. Så vi synes, at det er et godt projekt.

I: Tror du det giver noget, hvis der er et hold kun er for piger? Nu har jeg set, at Ollerup eksempelvis har oprettet et foreningshold kun for piger.

R: Ja, det tror jeg, at det gør. Jeg føler i hvert fald, at det er... jeg er ikke sikker på, at alle de piger, der går på kvindeholdet var startet, hvis det ikke havde været et kvindehold. Jeg havde lavet det i et halvt år før på højskolen, så jeg havde ligesom en eller anden forforståelse for, hvad det var og hvordan man var en del af det, og jeg havde trænet med drenge, så jeg havde måske stadig valgt at gå til det på et mixhold, men jeg tror, at dem der kommer og er helt grønne, de bliver mere draget af, at der er et eller andet... Jeg tror, at der bliver skabt en helt anden tryghed omkring det, hvis det bare er et pigehold. Og det at man bedre kan spejle sig i de andre piger, det er en måde at motivere sig selv på.

I: Kender du til andre piger rundt om i Danmark, der dyrker parkour? Udover i København.

R: Ikke rigtig. Nej. Jeg tror kun jeg kender nogle få piger, der har gået på Gerlev, som jeg har mødt til Gathering, som dyrker det, men jeg ved faktisk ikke, om de går på et hold eller bare selvtræner. Generelt tror jeg ikke jeg ved så meget om 'communitiet' der er andre steder. Jeg tror også der er én pige måske i Århus, som også nogle gange har lagt billeder op, så det er også en måde, hvorpå man viser sig selv på – noget som drenge gør lidt mere end piger. Det med at promovere sig selv, det er vi (piger) heller ikke så gode til, og det var måske også en måde at skabe mere fokus på det (parkour). Jeg tror, at jeg i alt det her har tænkt over, om der er et behov for at skabe mere fokus på piger i parkour og hvorfor det måske bare er fint nok, at det bare er som det er, men jeg tror, at jeg

føler, at jeg og de andre piger, som jeg træner med, har fået virkeligt meget ud af det, og når man brænder for det man selv er i gang med og synes, at det gør noget godt for én, så tror jeg også, at man har et eller andet behov for at der er andre der også kunne have det rigtig godt i det her sammenhold, vi har i det her fællesskab og som har et behov for at være en del af det, men som måske ikke tør eller måske bare ikke ved, at det findes.

I: Yes. Jeg tror, at det var det.

Bilag 5 Katrine - Transskribering

I: Til at starte med, så har vi nogle indledende spørgsmål og så kommer vi til at snakke lidt mere om hvad parkour er og hvordan du dyrker det og sådan noget. Til at starte med, så, hvor gammel er du?

R: Jeg er 22.

I: Og hvor længe har du dyrket parkour?

R: I godt og vel tre år.

I: Hvorfor startede du med at dyrke parkour?

R: Jeg synes det lød spændende. Jeg tror, jeg havde lidt brug for noget ny bevægelsesinspiration. Jeg har svømmet rigtig meget og klatret rigtig meget og kunne ikke rigtig blive ved med det, fordi jeg havde sådan en skulder. Og så så jeg bare, at Gerlev Idrætshøjskole udbød parkour og så tænkte jeg, så skal det da være det så, så er det det jeg prøver. Det var faktisk på grund af Gerlev.

I: Havde hørt om det og hvor?

R: Ja, det havde jeg faktisk. To af mine veninder havde faktisk gået lidt til det på ungdomsskolen inde på Østerbro hvor det faktisk har været nogle af dem der underviste i starten. Så vi lavede lidt sådan i 9.klasse, op og ned af nogle mure og sådan videre over nogle andre mure og sådan, men det døde så hen, og så begyndte jeg at klatre. Og så klatrede jeg i gymnasiet. Og så kom lysten, jeg havde lysten til at vide hvad det mere var, for jeg havde aldrig modtaget en undervisningstime før.

I: Havde du sådan set noget eller hvor tror du sådan...?

R: Nej, ikke rigtigt. Det var kun de der drenge vi så lidt op til i folkeskolen, de havde lavet lidt. De løb lidt på nogle tage, så det var sådan nok faktisk mest det.

I: Så startede du nede på Gerlev på parkourspecialet?

R: Ja.

I: Hvad så da du stoppede på Gerlev?

R: Så var jeg med til IG og så fandt jeg ud af at der var noget der hed et kvindehold i København og det synes jeg lød som noget for mig, og så er jeg ligesom blevet der. Og er blevet ved med at synes det var fedt.

I: Hvis du sådan tænker tilbage, kan du så huske, også på Gerlev, hvad var din første sådan umiddelbare oplevelse med at dyrke parkour? Ikke første gang, men i starten?

R: Jeg kan huske, at jeg lavede det der lille hop mellem de to, hvor den ene mur er skrå og den anden mur er lige, og gjorde det der tre gange, og jeg havde ondt i maven hver gang jeg gjorde det, men det var så fedt. Det der med at overkomme den der frygt og tro på, at man egentlig godt kan. Det var nok mest det, man begyndte sådan at stole på sig selv og stole på sin krop. Nå men, hvis jeg tror jeg godt kan det her, så kan jeg det. Det synes jeg var fedt. Og så den måde man var sammen med de andre på. Det var meget lege og der var rigtig god opbakning omkring hinanden og man greb hinandens ideer. I forhold til at ligge og svømme baner, så var der noget af det man også kan i klatring, hvor man også kan det.. bare endnu mere.

I: Hvorfor er du så fortsat, tror du?

R: Det har nok været meget det sociale også. Og min kæreste har også spillet en rolle, helt sikkert. Jeg tror bare, at jeg er blevet lidt forelsket i det. Det var sjovt og det var en ny måde at bevæge sig på. Det åbnede bare så mange muligheder. Jeg føler stadigvæk, at jeg lige er begyndt, fordi der stadigvæk er så mange muligheder. Indtil man har udforsket alle de muligheder, så har man jo ikke lyst til at stoppe. Og det kommer jeg jo nok aldrig til, fordi man kan jo ikke prøve alt. Og det synes jeg er fedt og er det der holder mig i gang.

I: Hvad betyder det for dig at dyrke parkour?

R: Ret meget. Det er blevet en lidt større del af mit liv end jeg troede, fordi jeg også underviser i det og tænker at jeg også skal blive ved med at undervise i det. Og selvom jeg også gerne vil ud og undervise i gymnasiet, så vil jeg også gerne køre noget parkour ved siden af. Det fylder nok lidt mere end jeg sådan havde regnet med, men det er fedt. Det er et tilvalg.

I: Hvis du skulle beskrive hvad parkour er, hvordan ville du så beskrive det?

R: Det er mange ting. Det er bevægelsesglæde, det er leg og det er sammenhold. Og det er at udfordre grænser. Det er et middel til at lære sin krop, og måske også sig selv, lidt bedre at kende. Så det er sjovt. Det er der sikkert også mange tennisspillere der siger – man kan spille en hel kamp, og så først opdage bagefter, høj, det var hårdt. Man kan lege og lege og lege og så lige pludselig finder man ud af, nu kan jeg ikke mere, nu er jeg færdig.

I: Udover svømning og klatring, har du så dyrket noget idræt tidligere?

R: 2 år til fodbold, 2 år til håndbold og 1 år til springgymnastik, lidt til ridning og lidt mere til klatring.

I: Adskiller parkour sig fra de her andre sportsgrene?

R: Ja, det gør det. Eller, ved nogen af dem kan man også drage paralleller.

I: Hvordan?

R: Det er individuelt, men det er super socialt. Men det er faktisk ikke så individuelt som man umiddelbart tænker det er. Og så er det en meget social sport. Hele det der med, at der ikke er konkurrenceelementet i det, som der var i svømning, det gør også at man får et helt andet fællesskab. Du tænker ikke dine holdkammerater som potentielle modstandere. Du tænker dem som en del af din træning. Sådan adskiller det sig i hvert fald markant fra svømning.

I: Så kommer vi lige til at spørge lidt ind til sådan dine træningsvaner. Træner du nogle gange alene eller?

R: Det er ret sjældent.

I: Hvorfor?

R: Fordi hvis jeg bare lige har lyst, så er der altid nogen der vil med.

I: Så hvis du har lyst til en træning, så skriver du det ud eller hvordan?

R: Ja, skriver det ud eller spørger min kæreste. Der var faktisk en periode hvor jeg trænede ret meget selv. Der var jeg ret meget fokus på at forbedre nogle specielle teknikker. Men jeg synes, man får så meget mere ved at være sammen med andre. For man får alle mulige inputs og sådan,

sådan kan man også gøre og 'ej, det havde jeg slet ikke selv tænkt på'. Derfor tror jeg at jeg gør det, mest i hvert fald.

I: Så du føler fokus er forskelligt? At det er forskelligt at træne alene og sammen med andre?

R: Ja, meget forskelligt. Der er også nogle gode ting ved at være alene. Så kan man for eksempel lave 60 climb ups, så har man lavet en workout mere end man har lavet en træning. Eller øve strides i en time, men man ser kun sine egne veje, og det er nogle gange fedt også at få andres øjne på det samme.

I: Er der forskel på din opmærksomhed mod omgivelserne hvis du træner alene?

R: Hvad tænker du, på folk omkring mig eller?

I: Ja, for eksempel.

R: Ja, det er der nok. Hvis jeg træner alene, så ville jeg nok vælge et af de steder hvor jeg ved at der ikke kommer så mange... Det tror jeg hænger sammen med, at jeg kan blive distraheret. Hvis der alt muligt omkring mig, så kan jeg ikke fokusere så meget på det jeg laver, hvorimod hvis der er omkring mig også fokuserer på det vi laver, så er det måske lidt nemmere at holde energien i det, i stedet for at komme til at lade den sive ud.

I: Når du ikke træner alene, hvem træner du så med?

R: Anne og Stine, rigtig meget. Og mange af pigerne fra kvindeholdet. Min kæreste. Dem der kommer til de samme events som mig. Det er en gruppe på måske 30-40 mennesker. Så det er stort set den gruppe mennesker.

I: Er det sådan noget som sunday jam.

R: Ja, og exploring the city.

I: Synes du, at der er forskel på at træne med kvinder og træne med mænd?

R: Ja, det synes jeg.

I: Hvad ligger den i?

R: Den ligger nok i, at jeg synes, at det er nemmere at spejle mig i for eksempel Anne og Stine og dig, i stedet for at spejle mig i dem... eller bare fokuserer på noget helt andet end det vi gør. Og så synes jeg for eksempel at sådan en session som her til morgen, hvor vi lavede add-on med alle mulige andre, det er sådan meget typisk pigetræning som er mega fed og man får bare kørt og kørt og kørt. Og der er kommet så mange ideer og sådan. Hvorimod nogen gange hvis der er drenge og bare nogle få piger. Man forsvinder lidt.. tager et hjørne eller sådan noget. Så leger man lidt i det hjørne, fordi drengene også fylder meget. Og især de drenge som kommer i Streetmovement-miljøet fordi de er så sindssygt dygtige. Så fylder de bare meget. De hopper bare længere og laver store ting. Og der synes jeg også det måske er svært at decideret træne med dem, fordi man er så forskelligt ret niveaumæssigt.

I: Føler du I bliver begrænset til et hjørne eller?

R: Nej, overhovedet ikke. Nej, jeg tror man tænker, så finder vi bare på noget her og det er også fint. Og det er også meget forskelligt fordi, til sunday jam, så snart man bare er fire piger, så er det fint. Men jeg helt klart synes at det er nemmest at træne med piger.

I: I er sådan mere på samme niveau, eller hvad?

R: Ja. Og jeg kan også nogen gange blive sådan lidt.. Føle at jeg skal leve op til et eller andet hvis.. Og det bliver måske også nogle gange lidt mere en underviser situation hvis der er nogle af de dygtige drenge. Hvor man får nogle kommentarer, som jo egentlig er helt vildt godt at man får nogle tips og nogle ideer til hvordan man kan forbedre det. Men nogen gange så har jeg bare ikke lige lyst til at være i en undervisarsituation, så vil jeg godt bare lege. Det er meget forskelligt.

I: På Gerlev da du var dér, var i blandet dér? Og var det noget du tænkte over på Gerlev?

R: Jeg tror jeg tænkte over, at jeg synes det var nederen at jeg ikke selv var en dreng, fordi drenge lærer det så meget hurtigere end piger. Deres progression det er bare... Fordi på det tidspunkt ville jeg bare gerne kunne det hele. Nu har man lidt accepteret, at det kommer man jo ikke til. Man kan stadig blive dygtig til det man træner meget, men man træner jo ikke lige så meget fordi man også bruger sin tid på noget andet. Men det var også mine rigtig gode venner...

I: Føler du, at det er begrænsende at være en kvinde?

R: Nej, det synes jeg faktisk ikke det er. Jeg synes det åbner rigtig mange muligheder. Og måske bevæger vi os faktisk en lille smule bredere end drengene gør. Det er meget forskelligt, men det er som om at drenge de nørder lidt én bestemt teknik, swing eller hop meget langt, hvor jeg synes, at os piger vi er meget brede i hvad vi kan. Det synes jeg.

I: Oplever du det som en fordel at kvinder er lidt mere brede, eller?

R: ja, det gør i hvert fald nogle ting sjovere fordi der kommer så mange kreative ting. Men det kommer også an på hvem man træner med. Min kæreste kan også finde på alle mulige skøre ting. Det er meget forskelligt.

I: Hvad så med et arrangement som et women-only-arrangement som det her? Hvad tænker du om det?

R: Jeg synes, at det er et godt initiativ og jeg synes det skal være der og det skal have sin plads. For det kan måske tiltrække lidt flere piger. Og det er også det som Anne og mit projekt går ud på. Man behøver ikke lære, at man kun kan træne sammen med piger, men hvis man er en gruppe piger, så er man nemmere ved at komme flere til og der kommer mere opmærksomhed. Mennesker som ikke lige er i miljøet ved jo muligvis ikke at det kan man sagtens selvom man er en pige.

I: Så det mener du, at sådan nogen arrangementer kan være med til?

R: Ja, det tænker jeg. Både for at skabe lidt fokus og for at man kan møde andre kvinder rundt omkring i landet, som også træner og blive inspireret af det.

I: Så sagde du også, at du synes, at de skal lære ikke kun at træne med kvinder?

R: Jeg synes, at der er hel klart en fordel ved også at træne med drenge. Man kan nogen gange godt blive skubbet lidt mere af drenge og man kan udfordre sig selv lidt mere. Nogen gange skal man bare lige være i humør til det, så er det vildt fedt. Så jeg synes helt klart, at man skal kunne begge dele. Så det er ikke fordi man behøver at lave en decideret kvindeklub. Men fordi det er så mandsdomineret, så er det godt med fokus på, at det ikke kun behøver være mænd, det kan sagtens også...

I: Hvor tit vil du sådan sige at du træner parkour?

R: To til tre gange om ugen – i sommerhalvåret.

I: Ja, der er sæson?

R: Ja, jeg kan også mærke, at når vejret bliver sådan her, så kribler det i mig..

I: Er det så både på hold og selvorganiseret?

R: Ja.

I: Føler du sådan generelt at du kan påvirke det i laver, altså at du kan være med til selv at bestemme?

R: På holdet eller?

I: Ja for eksempel. Eller bare sådan i det hele taget.

R: Jeg synes der er god kommunikation mellem både alle os deltagere, os der træner, og underviserne. De lytter på hvad man godt kunne tænke sig og nogle gange gør de noget helt andet og nogen gange gør de det.

I: Hvad så på holdet, der er sådan lidt forskellige folk – der er nogle, der har trænet længe og der er nogen der ikke har trænet så længe. Hvordan oplever du det, at der er folk med forskelligt niveau?

R: Det synes jeg faktisk er parkours største sådan styrke. Og helt klart også noget jeg bruger (?) når jeg underviser. At det kan være så niveauintegrerende, fordi man netop kan lære så meget af hinanden. Både ved at lære fra sig, men også ved at lære noget konkret af hinanden. Og selvom man har med børn at gøre, kan man se, at dem som skal lære noget fra sig tager et ansvar på sig og ligesom bliver bevidste om, hvad er det overhovedet jeg gør her. På vores kvindehold er det præcis det samme, at vi kan alle samme lære noget af hinanden. Selvfølgelig er der nogen der kan lære lidt mere, fordi de er lidt mere uerfarne og som måske skal have lidt mere hjælp, men det ødelægger slet ikke dynamikken på et hold. Der er altid nogen der kan udfordre én og der er altid nogen der kan give én en mulighed for at reflektere over, hvad er det jeg gør – hvordan kan det være, at jeg kan gøre det og du ikke kan gøre det.

I: Så selvom du måske er lidt mere erfaren end nogle af de andre, så føler du stadig at du kan blive udfordret også?

R: Ja. Og også udfordret i at tænke over, hvad det er, der får det til at fungere.

I: Du gav et eksempel med at hoppe fra de der mure, hvor det sådan kriblede i maven. Hvordan har du sådan det med at flytte grænser?

R: Det er noget jeg skal holde ved lige på en eller anden måde. Jeg skal holde mig lidt til ilden ved det, fordi, hvis jeg kommer lidt ud af det, så bliver det mere ubehageligt. Mere ubehageligt end det bliver godt ubehageligt. Jeg har i hvert fald kunnet mærke i dag, at det er lang tid siden at jeg har placeret mig selv i situationer hvor at jeg faktisk synes, at det her, det ved jeg godt at jeg kan, men det er sygt ubehageligt. Det tror jeg, at det skal jeg i hvert fald holde ved lige, for man kan godt blive bedre til at tackle de der situationer.

I: Er det noget du synes er en vigtig del af parkour eller er det en mindre del for dig?

R: Jeg synes det faktisk er ret vigtigt. Også fordi det var noget af det der ligesom tændte gnisten i det hele for mig, det der med at man, altså sådan, man sætter sig selv i en situation som man faktisk ikke er behagelig og så finder man en vej ud af den alligevel. Og så er man jo bedre, eller gladere, på den anden side – eller hvad det nu hedder. Så det kan godt være jeg lige skulle blive lidt bedre til det igen... at blive lidt presset.

I: Er det dig selv eller andre der tager initiativet?

R: Det er meget forskelligt hvad man synes der er udfordrende, ikke? Lige for tiden tager jeg i hvert fald ikke vildt meget initiativ til det.. jo, måske.. ikke måske dem der er ude i kanten af den gule zone, men mere dem der er på grænsen mellem den grønne og den gule. Hvis jeg skal lidt længere ud, så er det bedst, at der også er andre, som kommer med ideer eller noget.

I: Synes du, at du har udviklet dig over den tid du har dyrket parkour?

R: Ja, det synes jeg. Sådan både kropsligt og mentalt. Jeg kan huske, lige da jeg startede på Gerlev, sådan noget med at tænke konsekvenser, hvad sker der hvis jeg... Det foregik hele tiden på en eller anden måde. Hvor at gennem parkour, der accepterede man også lidt nogle gange, at måske jeg bare

skal stole på, at jeg godt kan, i stedet for hele tiden at tænke på, at hvad nu hvis jeg lige pludselig lukker jeg øjnene eller sådan noget fuldstændigt irrationelt, som man godt kan stå et tænke imens man står oppe på det der rail.

I: Om du havde udviklet dig?

R: Ja, så sådan noget med ikke at overanalysere og tænke helt vildt mange konsekvenser ind i billedet. Det er sådan det mest mentale. Men også sådan rent kropsligt. Jeg er blevet stærkere og har fundet mere ud af hvordan og er blevet bedre til teknikkerne. Det langsomt, men det går ”steady”. Rent teknisk er det ikke sådan fordi jeg haster igennem alt muligt, for det er ligeså meget den mentale proces. Så det kunne godt være at jeg lige skulle til at udfordre mig selv lidt mere igen.

I: Oplever du, at der er sådan et fællesskab i parkour?

R: Helt klart.

I: Er det stort eller er det lille?

R: Når man er inde i det, så synes jeg egentlig det virker ret stort. Men hvis man prøver at stille sig lidt tilbage og kigge på det, så er det jo egentlig ikke specielt stort. Jeg er den eneste på hele min årgang på idræt.

I: Hvad har du mødt af reaktioner fra dem når du siger, at du dyrker parkour?

R: Det er sejt! Eller sådan, folk synes det er sejt og det er lidt street, de tror også det er lidt farligt – der er mange der tror det.

I: Synes du det er farligt?

R: Jeg synes ikke det er farligt. Jeg tror jeg er mere nervøs når jeg underviser i svømning end i parkour. Der er alligevel vand, det kan jeg ikke kontrollere og nogle af børnene kan heller ikke kontrollere det. De fleste mennesker kender ligesom godt deres egne grænser – og børn skal måske lige lære dem at kende, men alle har en eller anden for eksempel respekt for højder, en frygt for højder. Så der er bare nogle ting de ikke gør. De sætter ikke sig selv i mega farlige situationer. Og nogle situationer, som for eksempel at svinge, der skal man måske bare, som underviser, være opmærksom på, at hjælpe dem. Jeg synes ikke parkour er farligt, det synes jeg ikke. Men det

kommer sikkert an på hvem man er og hvad ens motivation er for at gøre det, fordi hvis man har en helt anden motivation end fordi det er fedt, så tænker jeg, så kan det godt gå hen og være farligt, for så sætter man måske sig selv i situationer hvor at man ikke er klar.

I: Så du føler dig ret tryk?

R: Både når jeg træner og når jeg underviser, ja. Fordi jeg ved godt, at hvis jeg ikke synes, at jeg skal lave det her fordi jeg ikke er helt klar, så gør jeg det ikke. Og det gælder også mine elever på skolen. Det er tydeligt at se på dem, at det kan de godt mærke, at det har de ikke lyst til og så siger man bare, at det er helt okay at gå ned igen.

I: Så det er ikke en tabersag?

R: Ja.

I: Oplever du, at fællesskabet er knyttet til København eller oplever du..

R: Ja, det er ret knyttet til København. Du er nok den eneste der kommer fra Jylland for at træne med os i København eller sådan. Og det er sjældent at jeg er andre steder. Jeg har været lidt i Odense, men i hvert fald det parkourfællesskab jeg er i, det er meget knyttet til København.

I: Hvorfor tror du, at det er det?

R: Det er nok fordi det er der de store kræfter ligger. Det er der folk bor, dem der underviser. Og der skal være nogle undervisere for at lave nogle hold. Og det er også et begrænset hvor stort et sammenhold et miljø kan bære. For eksempel dem på Frederiksberg, dem kender jeg ikke. Det er jo ikke engang fordi man kender hele København, derfor kan man jo heller ikke kende hele Danmark. Det er jo meget sådan noget med sådan nogle fællesskaber, det bliver på en eller anden måde nødt til at være lidt geografisk.

I: Så man kan mødes?

R: Ja, så man kan mødes. Så det kan blive en hverdagsting. Eller en ting der kan foregå jævnligt. Hvis det skal være et sammen – eller sådan et fællesskab. Der er sikkert også nogen der har nogle andre meninger og som er meget mere...

I: Jeg er ved at være igennem. Er der andre ting?

I2: Nej.

R: Det er nogle gode spørgsmål. Man får virkelig lige reflekteret over, hvad man laver.

Bilag 6 Liva - Transskribering

I: Til at starte med... Hvor gammel er du?

R: Jeg er lige fyldt 32 år gammel.

I: Og hvor længe har du dyrket parkour?

R: Det er et svært spørgsmål, men jeg tror.. altså første gang jeg blev introduceret for det var i 2006, men jeg har jo ikke dyrket det i 10 år, men jeg tror måske det er en 6 år.

I: Hvorfor startede du med at dyrke parkour?

R: Fordi det var udfordrende, noget andet og fordi jeg kunne bruge min styrke – den havde jeg ikke rigtigt kunnet bruge i min dans, men den kunne jeg ligesom bruge i parkour, det kunne jeg godt lide.

I: Hvem eller hvad introducerede dig til parkour? Hvordan så du at det fandtes?

R: Det gjorde jeg fordi jeg var på tur i Sydkorea med en performancegruppe hvor jeg var en del af danserne og så var der nogle parkourdrenge og nogle springere med. Og parkourdrene, de var ude at træne en dig og så fik jeg faktisk lov til at komme med. Og så synes jeg bare at det var vildt sjovt og jeg kunne godt lide deres livsfilosofi og deres bevægelsestilgang til livet, hvor de bare tog trapperne i stedet for elevatoren og drak vand i stedet for sodavand. Det var jeg faktisk meget fascineret af på det tidspunkt, det synes jeg da var dejligt.

I: Hvad var det der fascinerede dig, tror du?

R: Jeg tror det var, at hele det der sundhedsbegreb det simpelthen gennemsyrede alt, altså fordi jeg kom fra gymnastikverdenen hvor man nok trænede rigtig meget, men man spiste og rigtig meget McDonalds-mad og man gik rigtig meget i byen, så det var ikke sådan... Sundhedsbegrebet i de drenge som jeg mødte der, det var bare hele vejen igennem, hele deres livsstil. De tænkte over hvad de spiste, de tænkte over hvad de drak, de tænkte over hvilke transportmidler de benyttede, altså alt. Det handlede om bevægelse og det handlede om sundhed, og jeg tror, at jeg var et sted hvor jeg legede lidt med de der tanker, men jeg havde lidt svært ved at finde ud af hvordan jeg selv skulle gribe det an i mit eget liv. Og så var det bare ret fedt at blive mødt af nogen der levede

sundhedslivet, hvis man kan kalde det sådan. Det lyder grimt, nu er sundhed jo også et luderbegreb, men mn bestemmer det jo selv, men den gængse sundhedsbegrebs-ting. Giver det mening?

I: Du sagde du havde dyrket gymnastik. Hvad har du sådan ellers dyrket af idræt?

R: Jeg har lavet gymnastik i 20 år, så dansede jeg i 5-6 år og så startede jeg med at lave parkour mere eller mindre. Og nu laver jeg lidt af det hele – ikke så meget gymnastik, men jeg laver de andre ting.

I: Du var lidt inde på hvordan parkour adskilte sig fra gymnastikken ved også at rumme mere end træning, men hvis du nu skulle beskrive hvordan parkour er anderledes end både gymnastik og dans, hvordan ville du så sige det?

R: Gymnastikken gik jeg fra fordi alle var, altså, man havde de samme holdninger, vi kom fra den samme baggrund. Vi var meget ens alle sammen, og det tror jeg, at jeg synes var lidt kedeligt. Så kom jeg på en højskole hvor der var en masse andre mennesker som lavede alle mulige ting, og så fandt jeg ligesom ud af, okay, der er andre mennesker end gymnastikmennesker og der er faktisk nogle mennesker der udfordrer min måde at se verden på og min måde at tænke på og så videre. Så der voksede jeg ligesom ved mødet med andre mennesker, hvilket gjorde at jeg gik over i dansen. Og hvad der så skete i dansen, fordi dansken ligesom rummer mange flere personligheder...men dansens verden handler også meget om at sælge sig selv hele tiden, at blive set og være noget, man prøver på at være én, som er sej til at danse og det gør bare, at der er ikke noget sammenhold i dansens verden, det er konkurrence det hele og det var ligesom det der fik mig til at splitte fra dansens verden. Det var det dér konkurrenceelement der gennemsyrede alting. Det var noget jeg fandt i parkour, det var mere noget...der var sammenhold. Vi var én stor gruppe. Det var ligegyldigt om man var god eller dårlig eller man var ung eller gammel, det var egentlig ligegyldigt for vi trænede alle sammen sammen. Og det var det jeg tror der inspirerede mig mest og som er det der adskiller sig fra de to andre verdener jeg har mødt. Det er meget det der med, at alle er velkomne. Mangfoldigheden egentlig. Og så kan man så diskutere, er det så mangfoldigt stadigvæk. Det ved jeg egentlig ikke om det er, men det var det i hvert fald dengang det startede..eller dengang jeg startede. Da jeg startede synes jeg, at det var meget mangfoldigt og jeg følte mig meget velkommen, jeg følte mig meget ønsket. Det gør jeg også stadigvæk.

I: Tror du det har forandret sig? Eller hvordan tænker du?

R: Det ved jeg ikke. Jeg tror det er lidt svært at sætte sig ind i, men jeg synes... Jeg tror min oplevelse er, at det måske er blevet et lidt mindre inkluderende fællesskab. Jeg synes vi ekskluderer nogen typer..eller i hvert fald tager afstand fra noget. For eksempel at vi tager afstand fra dem der dyrker konkurrence med Red Bull og sådan nogen ting. Så det fællesskab som jeg oplevede som enormt inkluderende da jeg startede i parkour, det er jeg lidt i tvivl om..det er stadig inkluderende, men der er også noget ekskluderende. Men det er der jo i ethvert fællesskab.

I: Er det internt i miljøet du tænker der er noget?

R: Ja. Ja, det tror jeg. Men jeg tror også noget ekskluderende i den måde parkour bliver solgt til omverdenen på med vilde videoer og buff fyre og den måde tror jeg også er ekskluderende for nogen. Jeg tror, at der er nogen der simpelthen ikke kan overskue at begynde på parkour, selvom de egentlig synes, at det er interessant på grund af det image som parkour er. Det tænker jeg også er ekskluderende på en eller anden måde.

I: Hvis du skulle beskrive hvad parkour er, hvad ville du så sige?

R: For mig? Eller generelt?

I: Ja, for dig.

R: For mig, der er parkour bevægelsesfrihed. For mig er parkour mangfoldighed (med begrænsninger, bevægelsesfrihed og så er parkour bevægelsesglæde, leg og sammenhold, tror jeg.

I: Hvad ville du sige, hvis du så skulle beskrive det generelt?

R: Ja, hvad er parkour generelt? Så popper der sådan nogle ord op som 'fear factor', 'ekstrem sport'..

I: Er det så mere fordi du tænker på videoerne, eller?

R: Ja, som hvordan parkour bliver anskuet udefra. Når jeg møder fordomme omkring parkour, så er det meget de fordomme jeg møder.

I: Altså, hvis du fortæller en eller anden...

R: Ja, 'jeg laver parkour'. Så siger de, ”ej, det er det der med at hoppe rundt på tage og sådan noget”, og så siger jeg, ”ej, det er det i hvert fald ikke.” Men det er meget den version man får hele tiden, så jeg tænker, parkour generelt bliver jo også betegnet som en ekstrem sport også i forsikringspolicer og alle mulige andre ting og for mig er parkour alt andet end ekstrem sport. Måske også fordi jeg ikke så meget dyrker den del af parkouren, fordi det er ikke den del der inspirerer mig.

I: Den del, er det så de store hop eller hvad?

R: De store ting, ja. Jeg havde faktisk lige en snak med Shirley om det lige før om 'face your fears' og det var meget.. Det er en stor del af parkour for nogen, men for mig er det faktisk en del af parkour jeg ikke arbejder så meget med og som jeg egentlig heller ikke har lyst til at arbejde med. Det er ikke det jeg synes der er interessant ved parkour. Det er ikke det jeg synes der er sjovt. Jeg har ikke behov for, at få det adrenalinrus som en masse andre synes der er fedt, det har jeg egentlig aldrig synes. Så selve det ekstreme delen af parkour, den kan jeg ikke nikke genkendende til i min form for parkour. Min form..den type af parkour jeg laver (griner).

I: Hvad betyder det for dig?

R: Parkour?

I: Ja.

R: Lige nu betyder parkour ikke så meget, fordi jeg har en uddannelse og et arbejde der fylder alt lige nu. Men for et år siden betød parkour rigtig meget. Det var en stor del af min indtjeningskilde, det var en stor del af min identitet egentlig også det var parkour. At det så også nogen gange synes det er problematisk at blive identificeret med 'hende der laver parkour', det synes jeg også der er lidt irriterende nogen gange, for det er jo ikke kun det jeg er, jeg er jo også en masse andre ting. Men det fyldte ret meget for et år siden. Det fylder ikke så meget nu. Men det betyder stadigvæk...det er noget der er associeret med enormt meget glæde for mig, for det er en masse gode oplevelser. Det er dejligt at få lov til. Jeg savner det faktisk.

I: Hvorfor er det irriterende at blive set som 'hende der dyrker parkour'?

R: Det er fordi jeg får sådan et kæmpe stort klistermærke i panden hvor der står parkour og så er det som om det er det eneste jeg kan snakke om. Og i virkeligheden synes jeg ikke det er interessant at

snakke om parkour, for helvede, det kan man jo gøre 100% af sin dagligdag, men det gider jeg egentlig ikke. Jeg vil hellere snakke om hvordan man har det eller hvad der sker i ens liv eller hvad man går rundt og tænker på. Og hvis det så er parkour, så er det interessant, men det der med at det ligesom skal være omdrejningspunktet for hvem jeg er og hvilke samtaler vi kan have, det synes jeg er irriterende. Jeg er jo alt andet end parkour også, synes jeg selv. Det kan godt være der ikke er andre der synes det..og i virkeligheden kan jeg jo være ligeglad med hvordan andre mennesker opfatter mig, egentlig, men jeg tror, at det er fordi det bliver indgangsvinklen til meget.

I: Fra folk der ikke selv er i parkourmiljøet eller hvad?

R: Ja, det synes jeg.

I: Tror du, at du bliver ved med at dyrke parkour.

R: Ja, det tror jeg. Det bliver på min egen måde, ligesom parkour skal være for alle. Det skal være på deres egen måde. Men det bliver med mit behov for bevægelsesfrihed, men ja, bestemt. For mig er parkour bare fri bevægelse... sådan gør jeg det bare.

I: Nu kommer jeg til at spørge lidt mere ind til dine træningsvaner. Træner du nogengange alene?

R: Ja, det gør jeg.

I: Træner du oftest alene, eller?

R: Lige for tiden træner jeg oftest alene, for det er det der kan passe ind i mit skema. Fordi jeg har en rimelig presset hverdag, så bliver jeg nødt til at udnytte de huller jeg kan finde til at træne, og det kan være svært nogengange...hvis jeg skal nå at arrangere at mødes med andre, så bliver det besværligt og det bliver nødt til at være meget nemt for mig. Men normalt, så nyder jeg faktisk mest at træne med andre. Men det er fordi det ligesom er det der passer ind i min hverdag nu.

I: Hvor træner du så henne? Er det faste steder eller?

R: Nej, det kommer an på hvordan jeg lige har det på dagen. Og hvad jeg lige har lyst til. Og det kommer an på om jeg kommer forbi noget på min vej som jeg synes der er interessant. Der er nogle 'go-to-steder' jeg tit tager hen, men det er ikke noget jeg har planlagt i forvejen. Det kommer an på hvordan jeg har det på dagen. Hvad det er jeg har lyst til.

I: Og så opsøger du de steder der rummer potentiale for at gøre det?

R: Ja.

I: Hvis du træner sammen med andre, er det så oftest kvinder eller oftest mænd eller er det meget blandet?

R: Det er meget blandet, synes jeg. I visse perioder er det meget kvinder og i visse perioder er det meget mænd. Og nogle gange er det lidt blandet. Det kommer an på hvad det er for en træningsvane man lige er inde i og hvem det er man lige har trænet meget med. Så er det tit dem man aftaler at mødes med igen, fordi det er det nemmeste.

I: Hvordan kommer de aftaler sådan i stand?

R: Det er sms, mundtlige aftaler...det er alt. Det kommer også igen an på hvem det er man aftaler med.

I: Synes du, at der er forskel på at træne med kvinder og på at træne med mænd?

R: Nej, ikke så længe det er folk jeg kender godt. Hvis det ikke er folk jeg kender, så er der stor forskel, men hvis det er folk jeg kender, så er der ikke.

I: Hvis det er folk du ikke kender, hvordan møder du så dem?

R: Jamen, så møder man for eksempel dem til jams eller andre arrangementer. Eller de er med til en undervisning hvor man selv er med på. Der er også engang imellem når man står og træner et sted nogen der spørger ind til hvad man laver og om de måske må prøve lidt hvad det er man har gang i.

I: Og hvad er forskellen så?

R: Forskellen er, at hvis det er folk jeg kender, så gør jeg bare... så gør jeg bare mit eget, hvis det ikke lige passer med det de andre de vil, eller også så gør vi en masse sammen hvor vi hele tiden følger hinanden. Men hvis det er folk jeg ikke kender, så, jeg bliver lidt mere tilbageholdende for det første, og for det andet, så prøver jeg lige at overskue situationen og hvad det er for faktorer der er i spil og hvem det er der godt kan lide bare at bevæge sig rigtig rigtig meget og hvem dergodt kan lide bare at nørde bevægelser. Og så opsøger jeg tit dem der godt kan lide at nørde bevægelser, fordi

det er faktisk det jeg også bedst selv kan lide. Og dem der ikke fylder så meget. Der er nogen der fylder meget i parkourmiljøet, og det er fedt, jeg gider bare ikke være i nærheden af dem (griner).

I: Du sagde før, at der er sådan lidt forskel på mænd og kvinder. Er det?

R: Mændene, det er oftest dem der fylder meget. De skal oftest bruge rigtig mange redskaber og rigtig meget plads fordi de skal lave det her kæmpe store løb. Piger, de optager oftest ikke så meget plads og de tager en lille ting. Og så er der også nogle drenge selvfølgelig med i denne her og der er også nogle piger på den modsatte gruppe, men generelt, så synes jeg meget det er på den her måde. Drengene, de kan godt lide store ting. De kan godt lide ting hvor de ser store og stærke ud, og hvor de løber stærkt og noget. Det kan jeg ikke lide. Piger kan godt lide at have kontrol over tingene og bygge det op lige så langsomt. Mændene gør det på en anden måde, de prøver, og hvis de så ikke kan finde ud af det, så bygger de det op for at lære det.

I: Hvad tænker du så om et 'women-only-arrangement' som det her? Har det nogen potentialer eller?

R: Ja, altså styrken er jo, at forhåbentligt, hvis man får bygget det rigtige sociale samvær op mellem piger, så styrker piger hinanden, så løfter de hinanden. Og så er piger utroligt gode til at hjælpe hinanden med at overkomme nogle udfordringer eller prøve nogle nye bevægelser. Generelt bare støtte hinanden. Ulempen er lidt, at vi også er meget tryghedssøgende som piger. Vi har brug for at være trygge i en gruppe inden vi bare kaster os ud i ting. Vi går ikke bare hen til en struktur og begynder at bevæge os helt åndssvagt og bare tonse rundt. Vi skal ligesom lige være sikker på at de andre synes det er okay at vi bare begynder at tonse rundt, og det er lidt tilbageholdende, for får man så gjort det man kan? Det er jeg ikke sikker på, at man gør når man er samlet en masse piger. Så er man bange for at blive dømt som den der skal vise sig frem eller noget i den retning.

I: Hvis nu det havde været et jam og ikke et womens-jam, tror du, at der havde været samme mængde piger og så en hel masse drenge, eller?

R: Jeg tror, at der er nogen piger der ikke ville komme hvis det var et mix-jam, men til gengæld ville der være nogle andre piger der så ville komme. Så jeg tror egentlig at antallet ville være det samme, men jeg tror, at sammensætningen af pigerne ville være en anden.

I: Forskellen på at være her og når du træner i København, altså, er der nogen forskel?

R: I København er det jo meget de samme piger man møder i miljøet. Det er et miljø der har vokset meget gennem de sidste mange år og der er mange meget trofaste parkourpiger som bliver ved med at komme igen og som yder et enormt stort socialt arbejde i forhold til at holde noget sammenhold, så det bliver jo meget de samme man træner sammen med og så kommer der nogen nye ind. Men det er selve kernen der bærer der. Og fordi jeg har kendt dem i så mange år, er det jo meget dem man søger. Og her, hvor man bliver udfordret lidt med nogen nye mennesker, og i kraft af den rolle jeg har, ved at være lidt coach, så opsøger jeg jo også de nye i miljøet eller dem der virker lidt usikre for at få dem til føle sig velkomne.

I: Er det noget du føler der generelt er fokus på? At man tager sig lidt af de nye? Eller er det lidt fra setting til setting?

R: Det ved jeg sku ikke. Det er jeg lidt i tvivl om. Jeg tror, nogengange, ej, det ved jeg sku ikke. Jeg tror kun, at jeg har oplevet situationer hvor man tager sig af de nye, men på den anden side har jeg aldrig oplevet at være ny og ikke blive taget mig af. Så det ved jeg faktisk ikke. Jeg tænker vi, i det københavnske parkourmiljø, har mistet nogle begyndere og det må jo være fordi de enten ikke har følt sig hjemme eller ikke har følt sig taget af, så der tænker jeg, at de jo netop må have haft oplevelsen af, ikke at blive taget af. Men jeg ved det faktisk ikke...måske vi også er lidt ekskluderende i miljøet, det er vi sku nok, egentlig. Det er vi nok i kraft af, at vi har kendt hinanden i så lang tid. Det må være lidt svært at komme ind faktisk, som pige. Jeg håber ikke det er sådan, men det må det jo...jeg ved det ikke.

I: Oplever du egentlig, at der er en begrænsning ved at være en kvinde når man dyrker parkour?

R: Nej. Der er din egen mentale begrænsning og så er der dem som man tror at samfundet sætter op for en, men det er jo ens egen livssyn. Og ens eget selvværd der skinner igennem hvis man tror der er. Det er min egen holdning. Så nej, det synes jeg sku egentlig ikke.

I: Er der omvendt nogle fordele?

R: Ikke flere fordele end der er ved at være pige generelt i livet. Man kan altid spille pigekortet ”vil du ikke lige hjælpe mig lidt”. Og drenge vil altid gerne hjælpe piger der pøver på at øve sig i noget. Så spiller man lidt dummere end man måske i virkeligheden er, og så får man lidt mere opmærksomhed. Sådan er det jo bare. Jeg tror det er de samme fordele som der er ved at være pige.

I: Du sagde at du træner mest alene, så jeg springer lige over sådan noget med om du selv kan påvirke tid og sted, for det synes jeg, at der ligger lidt i det.

R: Ja, det kan jeg.

I: Hvordan oplever du det, hvis der er folk med forskelligt niveau til stede?

R: Lige nu synes jeg at det er en gave. Der hvor jeg er nu og der hvor jeg er havnet nu i min udvikling synes jeg det er en gave. Det synes jeg også lige da jeg startede med parkour, og når man så bliver lidt bedre, eller da jeg blev lidt bedre, og mit fokus var på at dygtiggøre mig enormt meget, så synes jeg godt det kunne være hæmmende når der var mange niveauer til stede. Måske fordi jeg gerne ville blive bekræftet i det jeg var god til. Men som jeg har det nu og der hvor jeg er landet i parkourverdenen, der synes jeg kun, at det er en gave. Jeg synes ikke det er en hindring for at det ikke kan være svært nok, men jeg kan godt forstå hvis der er nogen der synes det.

I: Det du mente før, var det at du følte dig hæmmet af at der var nogen der var begyndere eller følte du dig hæmmet af, at der var nogen der var bedre end dig?

R: Begge dele, tror jeg. Jeg havde en periode med parkourliv hvor jeg følte jeg udviklede mig og var enormt fokuseret på min egen dygtiggørelse, og i den periode havde jeg brug for at træne sammen med mennesker der var cirka samme niveau som mig. Fordi, hvis der var nogen der var for gode, så følte jeg mig ikke særlig god og jeg følte mig presset, og så havde jeg svært ved at lave noget. Og hvis det var nogen der var dårligere end mig, så havde jeg lidt svært ved at synes at der var plads til mig, for så følte jeg at jeg skulle tage mig af dem og det synes jeg var lidt irriterende. Men det var kun fordi mit fokus var så meget på at blive bedre selv, så jeg ikke lige kunne rumme andre.

I: Og hvad er dit fokus så nu?

R: At have det sjovt. Jeg vil bare gerne bevæge mig, have det sjovt og grine og smile. Det er faktisk mest det jeg gerne vil.

I: Du snakkede om, at det der med at lave de store ting og 'face your fear' det ikke lige var dig. Arbejder du slet ikke med at flytte dine grænser?

R: Nej, det tror jeg sku ikke jeg gør.

I: Hvorfor tror du det er?

R: Jeg tror det er fordi jeg bevæger mig for at have det sjovt. Jeg bevæger mig ikke for at blive bedre, jeg bevæger mig ikke for at blive stærkere, jeg bevæger mig ikke for at..og alle de der ting. Selvfølgelig er der en eller anden grad af det, fordi det ligger i baghovedet, at okay hvis jeg lige gør det her lidt mere, så bliver jeg. Men basicly, så er det fordi, at jeg bevæger mig for at mærke min krop og for at have det sjovt. For at føle den glæde det giver til mig at få lov til at bevæge mig. Og jeg tror det er derfor at jeg ikke arbejder med eller udenfor zonen for nærmeste udviklingszone, fordi jeg er egentlig lidt ligeglad med hvad jeg kan i parkour. Det er sjovt nok at genbesøge nogle af de ting man har haft problemer med før og så se om ens mentale tilstand er den samme, men det er ikke en udfordring jeg arbejder på og så breake det og blive bedre eller. Det er et eller andet sted fordi jeg er meget tilfreds med det jeg kan og bare synes det er sjovt.

I: Hvis du træner sammen med andre, føler du dig så presset til at gøre noget andet end du vil?

R: Det kan jeg godt, men.. og i de situationer hvor jeg kommer dertil at jeg føler mig presset, der bliver jeg nødt til at reflektere lidt, fordi det er mig selv der ligger presset ovenpå mig selv og det er min egen forventninger om hvad det er de andre forventer af mig. Og hvis jeg er der, så ved jeg godt, at så bliver jeg nødt til lige at tænke mig om, for det er jo ikke det det handler om. Jeg går jo ikke ud og træner for at leve op til de andres forventning til mig, eller mine egne tanker om deres forventninger til mig, vel. Så det kan det godt, men i de situationer hvor det gør det, der plejer jeg at stoppe mig selv, fordi det er de situationer jeg ikke bryder mig om. Jeg gider ikke leve op til noget jeg tror de andre forventer af mig.

I: Hvad gør du så?

R: Så siger jeg stop dig selv, og så går jeg hen og gør noget helt andet. For mig er det så drevet af den forkerte følelse. Jeg skal have lyst til at gøre det, jeg skal ikke gøre det fordi jeg tror at de andre tror...

I: Hvis du sådan tænker over den tid hvor du har dyrket parkour, hvordan har du så udviklet dig?

R: Jeg er blevet mere bevidst om hvad jeg synes parkour er for mig, tror jeg. Og jeg tror, at jeg har udviklet mig på den måde at jeg, generelt som menneske, er jeg bare blevet meget mere bevidst om hvem jeg er og hvad jeg er og hvad jeg godt kan lide. Jeg tror jeg startede med at dyrke parkour fordi det var interessant, og så derfra fandt jeg ud af okay, måske er jeg faktisk lidt god til det, så derfra handlede det om at dygtiggøre mig selv og bare blive bedre og bedre og bedre, men på et eller andet tidspunkt fandt jeg ud af, at det jo var derfor jeg stoppede med at danse og med at lave gymnastik. Det var jo fordi, at jeg egentlig ikke havde lyst til at det skulle handle om at blive bedre. Og så var jeg inde i en udviklingsfase hvor jeg ligesom var kommet hertil hvor det skulle være sjovt, det skulle være hyggeligt og det skulle være fordi det var fedt. Ikke fordi det ikke var det før, never mind, videre.

I: Selvom du træner meget alene, føler du så stadig, at du er et del af fællesskabet?

R: Ja. Det gør jeg. Men det gør jeg når vi mødes til sådan nogle ting her. Så kan jeg mærke det. Men det er ikke altid at jeg tænker det når jeg står og træner alene. Der føler jeg mig egentlig ikke som en del af et fællesskab, men det er også fordi, at det ikke er det det handler om lige i det øjeblik. Det handler bare om at bevæge mig med mig selv og min krop. Men når vi så mødes i fællesskabet, så er jeg helt klart med i det.

I: Hvor tit træner du, sådan cirka?

R: Lige nu i de sidste to uger har jeg ikke gjort særlig meget, fordi jeg har en eksamen hængende over hovedet. Før det var jeg ude at træne hver anden dag. Men det er meget meget forskelligt fordi mit skema er meget vekslende og lige nu er der enormt mange arbejdsbyrder. Men i næste uge har jeg en forventning om at komme ud igen. Ret meget. Men det er svært at sætte noget sådan nummer på. Jeg tror, at hvis vi skal tage gennemsnittet over det her år siden august, så tror jeg, at jeg har været ude sådan 2-3 om ugen.

I: Jeg tror vi er ved at være igennem.

R: Er vi ved at være igennem? Det er bare fordi du har så mange papirer..

I: Det er fordi der står det samme på dem alle sammen.

R: Du har bare printet ekstra mange kopier?

I: Ja, det er fordi jeg har det med at krølle dem. Har du noget, Simon?

I2: Hvad er sådan det fedeste ved at dyrke parkour?

R: Det fedeste ved at dyrke parkour... Det fedeste er jo at bevæge sig, og det kan man jo gøre i enhver anden sportsgren. Så for mig tror jeg ikke det er parkourafhængigt for mig. ...og så er det lige tilfældigt at det er havnet ned på parkour, men i virkeligheden tror jeg ligeså godt at jeg kunne have cyklet mountainbike. Jeg tror ikke det er parkourafhængigt. Jeg ved det ikke. Måske det er det. Men for mig er det bare, at kunne bevæge sig..frit, uden regler. Det er jeg ikke så god til.

I: Yes. Men tak.

R: Det var så lidt.

Bilag 7 Petra - Transskribering

I: Til at starte med har jeg lige nogen indledende spørgsmål, og det første det er bare, hvor gammel du er?

R: Jeg er 28

I: Og hvor længe har du dyrket parkour?

R: Lad os nu se. Jeg stoppede på Gerlev i 2010 og så tror jeg måske, at jeg har gjort det siden 2011. Sommeren 2011. Så knap 5 år.

I: Yes. Og hvorfor startede du?

R: Blandt andet fordi jeg har gået på Gerlev og derfor kendte til det og kendte nogen, der gik der i forvejen. Og så synes jeg, at det var interessant at prøve. Jeg havde aldrig prøvet det før, selvom jeg dansede på Gerlev, så jeg var bare nysgerrig for det og havde set det udefra og tænkt, at det så fedt ud. Så det var den primære grund til det.

I: Ja, hvad var det du tænkte, der så fedt ud?

R: At det var ude(ndørs), og det at de lavede nogen ting, som jeg ikke havde prøvet før. Det var helt anderledes, end hvad jeg havde set før. Og så kunne jeg se, at det var god træning. Og sjov træning.

I: Hvor startede du så henne?

R: Jeg startede i StreetMekka – eller GAME. Og der har jeg gået siden.

I: På det her kvindehold?

R: Ja, på kvindeholdet. Jeg har kun været på kvindeholdet. Der var på et tidspunkt, hvor jeg også tog mixholdet der er om torsdagen. Det tog jeg også på et tidspunkt. Men mest har jeg bare været på kvindeholdet.

I: Hvorfor dyrker du parkour?

R: Nu gør jeg det for sammenholdets skyld og fordi det er rigtig fed træning. Jeg har aldrig været så fit før og jeg har aldrig haft det så sjovt med noget træning før som jeg har gjort nu.

I: Hvad tror du der gør det til god træning?

R: At vi bruger hele vores kroppe når vi træner, synes jeg. Der er én vej til at komme over, og det er ved at bruge sin styrke. Og det at det bliver legende. Så glemmer man også lidt, at det er hårdt samtidig med, at man også bruger en masse kræfter. Og så tror jeg, at det at vi er en flok kvinder, som kan afspejle sig i hinanden, gør, at ”hvis hun kan, så tager jeg også lige en ekstra, eller så kan jeg også”. Og det at det bliver et ubevidst pres for det er ikke et bevidst pres, men et ubevidst pres, som får man hjulpet hinanden op til at man bliver stærkere eller bedre.

I: Hvad har du dyrket af idræt tidligere?

R: Beachvolley. Jeg har spillet håndbold, da jeg var yngre. Og så på Gerlev har jeg danset og ellers har jeg løbet meget.

I: Hvordan adskiller parkour sig fra de ting?

R: Der er ikke nogen af de andre ting, hvor man sådan er fælles om det, og hvor man kan hjælpe hinanden på vej. Det synes jeg, at man kan i parkour – der adskiller det sig særligt. Plus at i de andre er der måske lidt mere...ikke kun én rigtig måde at gøre det på, mens jeg synes, at i parkour kan man lege noget mere med det. Og særligt det med, at man ikke behøver at være god til det hele før du kan være med i det. På et håndboldhold så skal du have et vist niveau for at spille på det hold som du gør, men her kan alle være med og nogen er skide dygtige til balance eller flow, og andre er gode til noget andet. Der skiller parkour sig særligt ud.

R: Hvis jeg spurgte dig, hvad parkour er, hvordan ville du så forklare det?

I: Jeg tror, at jeg plejer at forklare det med, at det selvfølgelig er noget med at komme over noget med sin egen hjælp, vil jeg sige. Og komme over det på en skæg og anderledes måde end den mest (oplagte), den måde man lige har forudset, men at man tænker over hvordan man lettest kan komme over og få det bedste flow. Og så vil jeg også klart sige, at det er legende. Det synes jeg er et godt og beskrivende ord for det. Med sin egen kropsvægt.

R: Skal du tit forklare det?

I: Ja, rigtig tit. Når man siger, at man går til parkour, så tror jeg, at de fleste siger ”uha, det lyder vildt”. Og det jeg så mest skal forklare det er, at det behøver det ikke at være. Alle har den der forestilling om, at man løber oppe på tagene eller hopper rundt og laver saltomortaler op da en væg. Og det må man sige, der er jeg langt fra. Og derfor kan man jo stadig godt være god til parkour, selvom man ikke kan gøre det på det der niveau. Så man må sige til dem, at det lige så meget handler om kropsbevidstheden og det at træne på mange andre måder. Nogen gange plejer jeg at sammenligne det med et Mariospil, hvor jeg siger, at det lidt er ligesom, at Mario han skal over nogle forhindringer og at det er på en sjov måde, at han på forskellige måder kan komme hen til bossen.

R: Hvad betyder det for dig at dyrke parkour?

I: Meget. Den her tirsdag er virkelig højt sat i kurs. Hvis jeg ikke kan komme til træning, så er det virkelig ærgerligt, synes jeg. Så jeg prioriterer virkelig det her om tirsdagen at komme til parkour. Plus at det virkelig er fedt pludselig at kunne se, at jeg er blevet stærkere og at jeg er blevet mere kropsbevidst, særligt det her med kropsbevidstheden, at jeg kan nogen ting. Det betyder meget. Før har jeg måske ikke været så sikker på, om jeg kunne ting eller ej, men nu ved jeg virkelig, hvad jeg kan med min krop og hvad jeg ikke kan endnu og det betyder helt vildt meget, synes jeg.

R: Ja. Når du er i det, når du dyrker parkour, hvad er det så af følelser, der (kommer)? Hvordan oplever du det?

I: Særligt noget jeg synes, der er vokset de sidste par år – og jeg ved ikke, om det er fordi jeg nu har gået til det i fem år og i starten var vi ikke lige så mange. I starten kunne vi sagtens være fire piger til en træning og så to trænere. Men det at vi næsten altid er en 10-15 stykker, hvilket jeg altid vil sige, at vi altid er, dét giver virkelig et godt sammenhold. Og så det, at man kan komme virkelig træt dertil, men jeg kommer altid hjem og er glad. Nu kan jeg ikke huske, hvad dit spørgsmål var, men det betyder i hvert fald rigtig meget. Det gør også, at jeg kommer afsted uanset hvor træt jeg er, når jeg lige kommer hjem om tirsdagen og har haft en lidt kedelig dag. Så er parkour bare højdepunktet at skulle ud til.

I: Træner du ofte alene? Har du prøvet at træne alene?

R: Nej. Jeg har faktisk aldrig trænet alene, og det er også rigtig sjældent, at jeg tager ud til de der jams. Det er faktisk rigtig sjældent, at jeg gør det, men jeg vil gerne blive bedre til det, fordi jeg ved, hvor meget jeg ville få ud af at træne to gange om ugen, og jeg ved jo, hvor sjovt jeg synes det er, når jeg er i gang. Jeg har bare ikke lige fået en vane ind med det. Og de der jams ligger fredag og søndag.

I: Hvad så når der er piger, der skriver inde på Facebook? Er du med der nogen gange?

R: Ja, det er jeg. Nogen gange. Særligt her om sommeren, så er jeg oftere med for så er der flere, der skriver og jeg kan også selv finde på at skrive, om der er nogen, der vil med. Og så synes jeg også, at vi er gode til, at hvis tirsdagstræningen er aflyst, så holder vi noget alligevel. Så mødes vi et sted. Det giver vildt godt også og det giver noget andet.

I: Det giver noget andet, at I mødes og gør det sammen eller hvad?

R: Ja, men også at det giver noget andet end træningen for typisk når man mødes, bare nogle piger, så har vi fokus på nogle bestemte ting, noget hvor man bare tænker ”oh, det gad jeg bare lige at kunne breake denne her”, og så øver man sig i det helt vildt meget og står og snakker om, hvad man kan gøre bedre. Og nogen kan det, nogen kan det ikke og sådan. Og så har man lige pludselig stået der i en time og så sidder den der! Hvor til træning der er det meget mere alsidigt det vi træner med.

I: Ja. Så når I mødes, så byder folk ind med forskellige ting og så finder I ud af det i fællesskab?

R: Ja.

I: Du træner mest på det her hold – træner du også mest med kvinder ud over?

R: Ja, det ville det være.

I: Har du trænet med blandet køn?

R: Ja, det har jeg. Som sagt gik jeg også til torsdagstræningen en gang imellem og det var netop blandet og det jeg tror, jeg ikke kunne lide ved det. Eller, jeg kunne godt lide det, men jeg prioriterede tirsdagstræningen med kvinderne mere. Det var nok fordi det med sammenholdet og fordi man kan spejle sig i hinanden. Og der var mange til torsdagstræningen og så var det på mange forskellige niveauer, hvor drengene måske lidt mere bragede igennem og man blev på en eller

anden måde skubbet lidt til side. Eller sådan blev rollerne lidt. Og det var nok også fordi, at det var i starten af min tid (som udøver) og var derfor heller ikke så god til at sige ”hey, nu er det altså min tur”. Ikke fordi det var så voldsomt, men jeg kan meget bedre lide kvindetræningen for der det lettere at afspejle sig i (de andre).

I: Tænker du generelt, at der er denne her forskel på mænd og kvinder?

R: Egentlig ikke. Jeg har også prøvet at træne med... Det, der var rigtig godt ved torsdagsholdet og de andre gange, hvor jeg har trænet med mænd, det er, at de er enormt dygtige til at – hvis de er bedre end en selv – det er faktisk det samme med kvinderne – man taler om, hvad man kunne gøre anderledes og hvad kunne man gøre bedre, og ”hvis du nu lige gør sådan her i stedet” eller ”prøv lige det her i stedet og så gør det andet bagefter”. De (mænd) tør som oftest lidt mere – de slår bare hjernen fra og så gør det, hvor jeg oplever, at mange kvinder er lidt mere eftertænksomme. Og derfor tror jeg også, at det er rigtig godt at træne med nogle drenge engang imellem, der lige kan slå hjernen fra og sige ”gør det nu bare”. Så man lige kan se det.

I: Tænker du, at der er nogen udfordringer ved at være kvinde i parkour?

R: Nej, det tænker jeg ikke. Jeg synes ikke, at jeg møder barrierer ved det. Der er kun åbne arme. Jeg har altid syntes, at det var et miljø, hvor man gerne ville lære fra sig, uanset om man er kvinde eller mand. Så jeg synes på ingen måder, at der er barrierer. Jeg føler mig ikke skræmt af dem.

I: Oplever du nogen fordele ved at være kvinde?

R: Måske lidt det der med, at de sikkert rigtig gerne vil hen og hjælpe, og jeg synes faktisk også, at jeg oplever, at dem, der har været trænere på vores hold – eller hvis nogen er kommet ind og suppleret – så går de altid derfra og siger, at det har været sindssygt fedt at træne os. Jeg tror, at vi måske... Jeg ved ikke, om vi har et bedre sammenhold, men jeg tror i hvert fald, at vi kan være rigtig godt støttende for hinanden, og det tænker jeg er en super god fordel.

I: Ja. Din generelle oplevelse med at dyrke og have dyrket parkour, hvad er det? Jeg ved godt, at det er noget, vi har været inde på før.

R: Jamen min generelle oplevelse er, at det er et meget anderledes træning end alt muligt andet, og at det er det, der gør at jeg fortsætter. Ikke for at være anderledes, men fordi jeg synes, at det giver

hele pakken på en eller anden måde, som jeg ikke har haft andre steder. Man bliver virkelig godt trænet og får god kropsbevidsthed og sammenholdet er der, så jeg ville anbefale det til alle. Jeg har virkelig prøvet at sige til mange af mine veninder ”lad jer ikke skræmme af det for det er virkelig sjovt”.

I: Har du haft nogen med så?

R: Ja, det har jeg. Den ene går her også nu og de andre tror jeg faktisk synes, at det var for dyrt. Jeg tror, at det er det, der har været... Jeg har haft en med, som har syntes, at det var rigtig fedt, men det var for dyrt.

I: Du har været lidt inde på, at niveauet blandt pigerne måske har været lidt mere ensartet, end hvis man blandede (kønnene). Hvordan oplever du niveauet til en almindelig træning? Også i forhold til dig selv. Kan du blive udfordret?

R: Ja, helt sikkert. Det tror jeg også er fordi... Jeg oplever også, at kvindeholdet er et meget varieret i niveau. Og også det med, at der er nogen, der kan noget rigtig godt, og så i en anden øvelse kan de lige pludselig ikke det (de så skal). Men jeg synes også altid, at trænerne er gode til at sige ”ok, nu kan du det der! Next step det er det her”. Så uanset hvor dygtig man egentlig er, så vil der altid være et nyt level, som man kan gå op i og gøre noget andet. Så jeg har i hvert fald ikke oplevet at jeg står og keder mig eller synes det er for nemt – aldrig.

I: Hvordan har du det med at flytte grænser?

R: Det er fedt, når man bryder den og vi har sådan noget med rail precisions, den har jeg virkelig en barriere for og det er virkelig en grænse, der bliver flyttet for mig, når vi træner det. Jeg får virkelig fået sådan en barriere ”uh, skal vi nu træne det igen?” Men det er jo rigtig fedt, når der så kommer ro på og man faktisk får flyttet sin grænse og får gjort det som jeg troede jeg ikke kunne til at starte med. Og det er jo også det der gør, at det er så sjovt. Jeg tror næsten, at til enhver træning har man gjort noget, som man troede, man ikke kunne gøre da man startede det. Det synes jeg er fedt!

I: Får du hjælp til at flytte dine grænser, eller er det mest dig selv der siger ”kom så”?

R: Jeg får klart hjælp ved at... Både det at jeg har gået der rimeligt længe, så oftest ved jeg, at det er noget, jeg måske har gjort før, og selvom det måske er tre år siden, så ved jeg, at ”ok, jeg har gjort det her før”. Det kan ligesom være min egen (hjælp) og der hvor jeg ligesom også selv kan gøre noget – lad os sige, at det er oppe i højderne, så kan jeg sige ”ok, lad os lige tage den ned på jorden og hvis jeg kan nede på jorden så kan jeg måske også godt oppe i højderne”. Eller hvis jeg kan på et niveau, der er lavere, så kan jeg godt komme højere op, men jeg tror allermost også, at det er de andre kvinder, der er der, som kan hjælpe hinanden på vej og så også det, at trænerne er sindssygt dygtige og faktisk ved mere om os, end vi lige går og tror, hvor de kommer hen (og siger) ”det der, det kan du godt! Det har jeg set dig gøre før og du skal bare tro på det”. Så det er en blanding tænker jeg. Men hvis det virkelig er en grænse, der skal brydes, så skal man virkelig også have sagt til sig selv at man godt kan – det er bare om at hoppe ud i det. Og det kan virke mega grænseoverskridende.

I: Tager det mest selv initiativet til at bryde nogen grænser eller det mest nogen andre?

R: Jeg synes faktisk, at det er meget forskelligt, også alt efter hvilken øvelse det er, men nogle gange handler det lige om at én skal gøre det og så kan man sammenligne sig med den (person) og tænke ”så kan jeg fanme også”. Og det er ikke den der konkurrence i det, men mere sådan en (tanke om) at det kan lade sig gøre, så må jeg også kunne på en eller anden måde. Så det er en blanding synes jeg. Det kan godt være, at underviserne kan det, men hvis der lige er en anden en, der også godt kan det, så bliver det lidt mere (tilgængeligt).

I: Føler du dig nogensinde presset på en negativ måde?

R: Nej, det har jeg aldrig følt, og jeg har også altid følt, at hvis der var noget, der virkelig var over grænsen, hvor man tænker ”det kan jeg ikke”, så behøver man ikke. Der har altid været en (opfattelse af) at ”du skal ikke gøre det, hvis du ikke bryder dig om det”. Så det har aldrig været negativt, synes jeg.

I: Føler du, at du har udviklet dig over den tid du har gået til parkour?

R: Ja, helt sikkert! Meget.

I: På hvilken måde?

R: Faktisk på alle måder tror jeg. Jeg gad godt at se en video af da jeg startede. Men måske selvtilliden omkring det er blevet bedre med årene idet jeg kan se, at jeg kan flere ting, og jeg kan huske tilbage på, at det her kunne jeg sidste gang, så kan jeg også i dag, så jeg har helt sikkert flyttet mig. Jeg er blevet stærkere i min krop og jeg kan også mærke, at så kan jeg mere. Det er lettere at komme over nogen ting, fordi jeg er stærkere. Og så det, at jeg har fået lidt parkour ind i kroppen. Man ved, at det er noget a la det her, man skal gøre. Jeg er ikke helt på udebane længere. Og så det her med, at huske på, at det behøver ikke at være sværere end det er, og selvom det godt kan se svært ud, så handler det bare lige om at få brudt den et par gange, og så kan man.

I: I forhold til træning, synes du så, at du har mulighed for at påvirke det i laver?

R: Ja, det synes jeg. Jeg synes, at de er meget gode til at lytte til os. Når sæsonen slutter, har vi altid en evaluering, hvor vi kan få sagt alle de ting, hvis der er noget, og det synes jeg, at de lytter til meget. Og jeg ville heller aldrig tro andet, end hvis jeg gik ind og sagde ”det her spot, skal vi ikke prøve det?” eller ”jeg vil virkelig gerne et eller andet”, så tror jeg de ville lytte til det. Måske ikke lige gangen efter, men jeg tror egentlig at de lytter meget til, hvad vi gerne vil.

I: Tager du selv nogen gange initiativ til at lave en bevægelse eller bliver de bevægelser, I skal lave, dikteret?

R: Jeg er sku nok lidt dårlig til lige at putte en ekstra lille detalje på. Og jeg kan faktisk godt lide nogen gange det med, at jeg bare kan følge (instruktioner) om at ”I skal bare gøre sådan og sådan”, og så bare gøre det og fokusere på det i stedet for at tænke over, hvad det er jeg eller selv kunne gøre, og det er jo typisk i træningssituationer hvor der er planlagt træning, hvor man kan det. Men der er også nogen gange, hvor vi skal finde på et flow selv og hvor man skal putte et ekstra på hver gang, og der synes jeg faktisk det er rigtig sjovt selv at finde på. At være i små grupper og sætte det sammen. Og så også de træninger udover, hvor vi træner selv. Men det sker mest, at jeg bare følger (instruktionerne).

I: Hvordan oplever du fællesskabet? Du har været lidt inde på det. Måske både det i har på holdet, men også lidt mere generelt eller lidt bredere?

R: Hele miljøet? Ja, jeg tror måske, at jeg synes, at jeg er en stor del af fællesskabet til kvindeparkour om tirsdagen, og hvis jeg kom mere til de åbne træninger, så ville jeg sikkert også

være meget mere i det (fællesskab), men jeg synes faktisk, at vi på tirsdagsholdet har et rigtig godt sammenhold som sagt og så mener jeg, at det udenfor også har det, men jeg synes ikke rigtig, at jeg er en del af (større fællesskab), men ikke fordi jeg ikke må være med. Det er nok mere et bevidst valg, at det har jeg ikke lige været en del af.

I: Hvad med mellem dig og træneren, eller mellem jer og træneren? Hvordan tænker du om forholdet er til dem der underviser?

R: Vi har både haft kvindelige trænere og nu har vi mænd. Vi har også haft et mix – én kvinde og én mand. Og jeg synes, at det var lige meget, om de var kvinder eller mænd, men det jeg tror jeg synes ved det vi har nu er måske, at de har givet en lidt anden dynamik til gruppen – at det har været to mandlige trænere. Plus at de har været enormt teknisk dygtige. Jeg tror, at mange kvinder har behov for lige at få den ekstra lille detalje på og sige ”hvad er det jeg skal gøre?” i stedet for bare at springe ud i det. De skal nok være mere beskrivende og det har de været vildt dygtige til synes jeg. Her de sidste par år. Så jeg ser det egentlig som en ret god dynamik, at de er der, selvom jeg synes, at det også var fedt, da det var to kvinder, for der var de ret meget med i træningerne og var med til at bryde nogen ting, hvis vi tænkte ”vi ved ikke, om det her kan lade sig gøre, men skal vi prøve, om vi kan få det til at lade sig gøre?” Og så gjorde vi det sammen. Det var egentlig også ret sjovt.

I: Føler du dig tryk, når du dyrker parkour? Du sagde også selv, at mange folk tænkte ”åh, det er sådan noget farligt noget.”

R: Ja, det gør jeg som oftest. Det gør jeg. Og igen tror jeg, at det er det med, som du spurgte ind til, om man kan blive påvirket negativt og om man føler sig presset til nogen ting, og det tror jeg netop, at der er en ret god stemning omkring, synes jeg i hvert fald. Man behøver ikke at presse sig ud i noget, man ikke føler sig tryk ved. Så er det bedre lige at tage et skridt til siden og tage den med ro. Og det kan også være, at det lige er en dag man rammer, som ikke lige er helt lige så god som andre dage. Så jeg føler mig ikke utryk, nej, det gør jeg ikke.

I: Jeg tror, at vi er ved at være igennem. Tak.

Bilag 8 Ronja - Transskribering

I: Til at starte med har jeg bare nogle indledende spørgsmål, og det første spørgsmål er bare, hvor gammel er du?

R: 23

I: 23. Og hvor længe har du dyrket parkour?

R: Siden 2012, så det må være fire år.

I: Fire år. Hvordan kom du i gang?

R: Jeg startede på Gerlev Idrætshøjskole. Som specialefag faktisk.

I: Var det noget du havde tilmeldt dig hjemmefra eller?

R: Ja, jeg havde læst, hvad de forskellige specialefag var og havde så tænkt at det lød som en udfordring og så tog jeg det.

I: Så det var fordi det var en udfordring. Var der andre ting?

R: Det lød sjovt og for at prøve noget nyt. Nu havde man set de der vilde ting i fjernsynet engang imellem. Der ikke var så meget dengang jo, men man havde hørt ordet og tænkte at det lyder vildt og farligt og sådan noget, så jeg tænkte: Lad mig prøve det. Jeg havde ikke andet end den lille smule fra medierne der var, hvilket ikke var meget. Jeg tror der var den der høvdingebold-turnering på DR på et tidspunkt, hvor Team JiYo var med – det tror jeg var det. Men det var jo bare sådan nogle vilde ting og sådan noget med at kaste en bold, så det var jo meget overdrevet.

I: Kan du så huske da du kom i gang på højskolen – altså ikke den første træning, men den første periode?

R: Det var meget fysisk krævende for mig. Jeg kom fra at have været ude at rejse i 10 uger og havde ikke lavet noget og generelt aldrig brugt min krop på anden måde end at spille fodbold, hvilket sådan er for kondien, men det der styrkeaspekt det var lige noget jeg skulle komme i gang med. Ellers var det også meget psykisk krævende at få at vide, at man skulle gøre nogle ting, som var

meget langt over ens grænse. Men så snart man lige prøvede det, så var det jo ikke så slemt. Det første vi skulle lave som bare var en lazy, så tænkte jeg, at det kommer aldrig nogensinde til at ske, men så snart man gjorde det, så kom benene jo alligevel med og kroppen kom med og sådan. Så i starten var der selvfølgelig en masse ting som man skulle ind i, men sådan er det jo med alt nyt. Man lige skal få en forståelse af, hvordan det er.

I: Du sagde du havde dyrket fodbold tidligere, er det den idræt du har dyrket?

R: Ja, jeg har spillet fodbold siden jeg var ni og stoppede først sidste år og jeg har også været træner. Så har jeg spillet tennis i en periode og jeg har også gået til svømning og jeg har også gået til udspring, men jeg har aldrig rigtig holdt fast i det og blevet med det.

I: Hvis du skulle beskrive hvad parkour er, hvad ville du så sige det var?

R: Udfordrende, sjovt og spændende. Det udfordrer mig stadigvæk både fysisk og psykisk. Men det er også bare det der med at det er en leg. Hvis man har svært ved et eller andet og så sætter det ind i nogle andre bevægelser og ikke tænker over det, så får man lige pludselig gjort det. Det legende er lidt mere det der er for mig end det der med bare at tage et kæmpe stort spring eller et kæmpe hop. Så hellere mange små, sjove, legende bevægelser det kan jeg rigtig godt lide. Så sjovt, hvis det bare skal være med ét ord – ej, eller nok mere udfordrende også.

I: Efter højskolen, hvorfor fortsatte du så med at dyrke parkour?

R: Fordi jeg synes, at der stadigvæk var mere jeg kunne få ud af det. Og det er der stadig, for man kan jo hele tiden udvikle sig. Og så havde jeg fået et godt sammenhold med de piger jeg havde gået på hold med som også havde tænkt sig at fortsætte, og vi havde været inde og blive introduceret til, at der var et hold man kunne træne på når vi kom hjem og så gav det bare mening at fortsætte herhjemme. Og efterfølgende så har der bare været et godt sammenhold, så det er rigtig hyggeligt at komme og træne.

I: Har du trænet primært i StreetMekka under foreningens hold, eller?

R: Ja, faktisk kun i Mekka. Det må være det.

I: Er det på kvindeholdet?

R: Ja. Ej, måske har jeg været tilmeldt mixholdet én sæson. Det ved jeg ikke.

I: Primært kvindeholdet?

R: Ja, primært kvindeholdet.

I: På højskolen der var I så blandede piger og drenge? Hvad tænker du om at træne blandet og om at træne kun med piger?

R: Jeg kan godt lide begge dele. Om torsdagen træner vi med mixholdet og young guns, så der er det jo blandet. Jeg kan godt lide begge dele, for der er fokus på to forskellige ting, synes jeg. Det er lidt mere roligt kun med kvinderne, hvorimod når der også er drengene med, så kan man godt blive presset på en anden måde fordi der godt kan være en meget høj energi, sådan ”vi kører det bare, vi kører det bare, vi kører det bare” og så lige pludselig får man gjort et eller andet, som man måske ikke havde gjort med kvinderne, ikke lige så hurtigt i hvert fald, fordi der hele tiden er en dreng i hælene på én, der bare skal afsted ud og bare køre det. Men i mit første lange træningsforløb der var det jo blandet, så det var ikke noget jeg tænkte over, at det kun skulle være kvinder. Der var også mange der var rigtig gode til at lære fra sig som havde meget erfaring og som sagde ”hey, hvis du lige prøver at gøre sådan her, så ville det være rigtig fedt eller så kunne det være at det kunne hjælpe dig på en eller anden måde”. Der tror jeg måske, at vi piger er lidt for ... vi vil ikke gå ind og sige ”hey, jeg er helt vildt god, så hvis du lige gør sådan her, så kunne det være at du blev bedre”. Vi er lidt mere....

I: Jantelovsagtige?

R: Ja... det er jo ikke for at de skal blære sig drengene, overhovedet, ved at hjælpe. Det er jo bare fordi de er søde og tænker, at hvis hun prøver at gøre det sådan her, så kan det være at det hjælper.

I: Hvad så på kvindeholdet? Du sagde, at det var lidt mere stille og roligt?

R: Ja, energien er ikke altid lige så 150 % og ”vi skal bare løbe og lave et eller andet vildt”. Vi kan godt mere stå og nørde noget rigtig meget, hvor man står og tænker ”nu har jeg denne her boks, den skal jeg over på denne her måde og hvad er der af forskellige fremgangsmetoder til at jeg kommer dertil”. Nu har jeg så ikke været på et mixhold, så jeg ved ikke hvordan deres normale træning er om tirsdagen. Jeg kan bare se, at når vi er der, så er det ikke det der med at stå to mennesker om en

boks og bare nørder noget i en halv time. Der er det mere noget med at smadre på i ti minutter og så laver vi en bane og så gør vi noget andet. Så det tekniske fokus er lidt mere nørdet, synes jeg, og det er også rart for det der med at man bare prøver én gang og så skal man videre. Man vil gerne lige prøve lidt mere, sådan at jeg kan få den helt. På den måde er det nok bare mere roligt da vi nørder det mere.

I: Så kunne jeg godt tænke mig at spørge ind til om parkour adskiller sig fra de andre idrætter du har dyrket? Og hvis, på hvilken måde?

R: I forhold til de andre idrætter jeg har dyrket, så har jeg der dyrket konkurrence, hvor man kunne vinde eller tabe, så på den måde er det helt anderledes for her er jo bare fokus på at have det sjovt eller lave noget sjovt og udfordre sig selv på den måde, men det er ikke sådan at der er et resultat du skal nå til. Du skal ikke kunne sparke til en bold på så mange forskellige måder og du scorer kun, hvis du skyder så hårdt eller whatever. Det synes jeg er rart, at der ikke er det pres. Det var også derfor at jeg stoppede til fodbold, det var fordi der begyndte at komme et pres på – nu skulle vi vinde rækken og så skulle vi videre og skulle vinde den række og så skulle vi videre. Det blev for meget fordi jeg spillede for sjov, jeg gad egentlig ikke spille kampene, men jeg var den eneste målmand, så derfor så skulle jeg jo med til alle kampene. Jeg synes bare at det var sjovt at komme til træning og have noget socialt med nogen andre, end dem jeg gik i skole med eller så til hverdag, så er det rart at komme ud og være sammen med nogle andre. På den måde adskiller det sig meget, men det er jo stadigvæk et socialt fællesskab og vi er for det meste de samme piger, der kommer til træning og så begynder man jo også at have nogle indbyrdes ting og vi har holdt julefrokoster og sådan. Så på den måde er det jo i en forening som så mange andre sportsaktiviteter er.

I: Hvad ville du sige at parkour betyder for dig?

R: Det ved jeg faktisk ikke rigtig. Det er rart at komme ud og bevæge sig og virkelig blive presset til grænsen. Det bliver jeg ikke andre steder i mit liv presset på den måde. Både fysisk og psykisk. Men hvad det betyder for mig følelsesmæssigt eller?

I: Ja, det kan godt være hvilke følelser du har, når du dyrker det?

R: Jeg har det bare godt, egentlig. Det der med at stå og være pisse ræd over et eller andet og så pludselig bare gøre det. Jeg lavede et drop i tirsdags må det være, hvor jeg var sygt overrasket, da

jeg havde gjort det og over at jeg havde gjort det. For jeg havde bare stået der og kigget i fem minutter og så lige pludselig flyttede min fødder sig bare og så var jeg ikke deroppe mere. Det var bare et kæmpe kick. Det var så fedt, men bagefter kan man godt tænke, at det måske ikke var det pæneste, men det var bare sådan rigtig rart at gøre det og bare overraskelsen over jeg havde gjort det, fordi det der med at man nogen gange ikke kan styre sin krop når man kommer op i højderne. Mine fødder, jeg kunne slet ikke finde ud af hvor de skulle være henne og så lige pludselig, så vidste de det godt. Det var et lidt underligt lag, at min krop bare lige pludselig gjorde noget, uden at jeg selv var med på det.

I: Nu sagde du, at det ikke var det kønneste. Betyder det noget hvordan det ser ud?

R: Nej, det var fordi jeg kunne mærke det i kroppen og i benene at det ikke havde været pænt. Og jeg havde også fået tykket rigtig hårdt sammen, og jeg kunne mærke det i hælene og i knæene fordi jeg åbenbart havde spændt rigtig meget op. Så det var ikke kønt for kroppen. Men man tænker da også når man ser nogen, der laver et eller andet super lækkert, så tænker man: ”Ser jeg også sådan ud når jeg gør det?” Nogen gange så føles det slet ikke som om man gør det sådan eller at det ser sådan ud, men det er jo svært at sige. Men det føles ikke som om at jeg ser sådan ud, fordi det kan man jo slet ikke mærke. Men man kan jo også mærke meget tydeligt på kroppen når man gør det rigtig – man kan bare mærke at det er bedre på en eller anden måde.

I: Træner du nogensinde alene?

R: Meget sjældent. Eller, nej. Jo, jeg øver monkey meget sjældent fordi det skal jeg, men så er det hjemme på stuegulvet. Så nej, jeg tager ikke ud selv.

I: Hvorfor tror du det er?

R: Det tror jeg bare ikke er noget for mig. Jeg tror der er meget af det sociale der har noget med det at gøre, generelt bare i alt idræt bortset fra løb, for det gider jeg ikke rigtig gøre med folk, for jeg løber for at løbe, tror jeg bare. Det er det sociale i det for mig, at man kommer ud og er sammen og har det sjovt, så jeg ville ikke tage ud alene.

I: Hvem træner du oftest med?

R: Det er nok piger fra holdet. Eller bare pigerne generelt i København, for der er også piger fra mixholdet som jeg træner med.

I: Så det er noget i aftaler?

R: Ja, vi har den der facebookside hvor man kan skrive eller også skriver vi bare til hinanden. Så aftaler vi et eller andet sted og så er det meget sjovt.

I: Oplever du, at der er udfordringer ved at være kvinde i parkour?

R: Ikke som sådan. Der er nogle rent fysiske ting, men de fleste kvinder gør det bare alligevel. Jeg kan godt mærke, at det svinger lidt, hvor meget jeg får trænet fra sæson til sæson. Jeg havde opbygget en rigtig god styrke og så havde jeg et halvt år hvor jeg ikke trænede og så er jeg bare tilbage på nul. Det synes jeg er rigtig frustrerende, det der med, at jeg ikke selv kan holde det vedlige derhjemme. Det er jo bare at få det gjort, men det er bare power der for mig er en svaghed. For eksempel i pull ups, det er noget jeg godt kunne tænke mig der var lidt mere styrke på.

I: Omvendt, synes du så, at der er nogle fordele ved at være en pige?

R: Jeg synes, og det har vi også tit fået at vide, at vi har et rigtig godt sammenhold os kvinder. Nu ved jeg selvfølgelig ikke hvordan det er blandt mændene, men bare det at vi har vores egen gathering, kvinde gathering, men det er jo også for at skabe en øjenåbner for, at kvinder godt kan dyrke parkour. Men det giver et rigtig godt sammenhold for os og vi får skabt kontakter til andre lande, fordi der kommer så mange internationale. Og så er man jo velkommen til at komme og træne med dem også, hvilket jo også er super sjovt. Det er meget spændende.

I: Hvis du skulle sige lidt om din generelle oplevelse, vi har været lidt inde på det, med at dyrke parkour?

R: Bare at det er super fedt og sjovt. Jeg synes det er rart at, altså at blive stillet en opgave det kan man jo ikke sige, men de ting vi skal arbejde med til de forskellige træninger som kan være rigtig frustrerende. Jeg har stadig problemer med monkey og har arbejdet med det i fire år. Sidst vi var på riget-spottet skulle vi arbejde med det hele træningen, og når man ikke kan det, så bliver det bare rigtig, rigtig, rigtig frustrerende, at skulle stå i over en time og arbejde med det, men lige den træning blev så ikke helt så frustrerende fordi jeg følte at der var fremskridt fordi vi fik nogle andre

fokuspunkter, end jeg var vant til. Fremskridt er rart, men det er også svært når underviserne nu ikke ved, hvad de skal stille op med mig. Underviseren kom en dag og var sådan ”hvad skal jeg gøre? Hvad har du brug for at vi gør for at du kommer videre i denne her proces?”. Og det er jo rart at de ser én på den måde og kan hjælpe én videre på den måde. Det var slet ikke det der var spørgsmålet?

I: Det er fint. Det var bare, hvad der var din generelle oplevelse. Jeg tænkte også på, hvis du fortæller nogen at du dyrker parkour?

R: Ja, så er det sådan, ”nå, så du springer fra tag til tag og løber op af en mur”

I: Er det meget den reaktion du får?

R: Meget. Jeg har en kæreste med to drenge som synes det er mega fedt at jeg dyrker parkour, men det er også det der med, at jeg hopper fra tag til tag og løber op ad vægge og sådan noget, og så er jeg sådan ”ja, det er så ikke så meget det jeg gør” og så spørger de hvad det så er jeg gør, og så siger jeg, at jeg ikke hopper fra tag til tag, men måske over en lille mur eller sådan noget. Det er det store, det er det vilde, det er James Bond og jagt gennem byen på hustage som folk tror at det er når de hører om det. Jeg kan rigtig godt lide at lege med rails og være helt dernede i de helt små bevægelser og så er det bare sådan, ”nå, er det bare det’ – ’jamen, det er så også meget sjovt, hvis du prøver det’. Folk har nogle noget anderledes forventninger til det end hvad jeg har. Det kan godt være, at der er nogen, der render rundt og hopper fra tag til tag... jeg er også pædagogmedhjælper på en byggelejeplads hvor børnene selv bygger huse og så er der også parkour og hoppe op på husene og det er ikke nogle særlig sikre huse, så det er sådan lidt ”det skal I måske lige lade være med for de kan godt falde sammen”. Det er meget, at løbe op ad huse, der er folks forventninger.

I: Sådan med sikkerhed og sådan noget, gør du noget særligt for at arbejde med det?

R: Bare det der med at lande rigtigt og sørge for, at kroppen reagerer på den rigtige måde, men at tage fra ordentligt. Som jeg også sagde før, at jeg tydeligt kunne mærke, at det ikke var godt og så kan man godt mærke, okay det var ikke sådan her jeg skulle gøre når jeg lander. Men der er ikke noget jeg gør, jeg har ikke en ulykkesforsikring, hvilket jeg har tænkt, at jeg måske burde have.

I: Jeg tænkte også mere når du dyrker det? Jeg tænker, der er jo et frygtelement..

R: Ja, jeg tænker, altså jeg lytter til mit hoved. Jeg kommer rigtig meget til skade på den sidste, nu tager vi lige en sidste omgang og så er det altid der jeg tænker, okay, nu skal jeg bare gøre det, og så er det at jeg kommer til skade. Nu er jeg blevet lidt bedre til at sige, okay det er den sidste, men du behøver ikke give den fuld spade, du skal bare gøre lige som du gjorde lige før og så kan vi arbejde videre med det ud fra det. Og der er også ting hvor jeg tænker, at det der, det skal jeg bare overhovedet ikke gøre. Så, man lytter til frygten i hjernen, men nogen gange får man også gjort noget, hvor man er overrasket over, at man ligesom krydsede den.

I: Er det så dig selv der synes du skal krydse eller flytte den grænse eller er det mere underviseren eller de andre piger eller?

R: Det er meget forskelligt. Nogen gange, så siger en underviser: ”*Navn*, du kan godt gøre det her” og så tænker jeg, ”Nej, det kan jeg ikke”, ”Jo, det kan du godt” og så får jeg det gjort og så er jeg sådan, nå okay, det kunne jeg godt. For hvis din underviser siger, at det kan du godt, så tror man på det. Men også det der med, at hvis man ser nogle andre piger gøre det, så tænker man, okay, så kan jeg måske også godt bare i hvert fald lige prøve at kigge på det, hvis det er. Så det hjælper rigtig meget, at man træner sammen på den måde og ser hinanden og vide hvilket niveau man er på i forhold til de andre. Hvis én jeg ville sige var på højere niveau end mig gjorde et eller andet, så ville jeg tænke, ”ej, det kan jeg måske ikke”, men på den anden side, så er det forskellige ting vi er gode til, så der er også folk på lavere niveau end mig, ej, det lyder lidt groft, som kan ting, jeg ikke kan – i forhold til monkey'en, så er det også frustrerende når der kommer én til første undervisning og det er sådan, ”okay, så nailede du bare den, den har jeg så brugt fire år på, det er også fint”. Man spejler sig bare generelt meget i dem man træner sammen med, synes jeg.

I: Sådan med niveauet, hvad tænker du, er I gode til at finde ud af, hvor hinanden er?

R: Ja, det tror jeg vi er. Man ved meget godt hvem man er på niveau med i forhold til forskellige ting. Vi bliver tit niveauinddelt i forhold til, sidst så var det i forhold til hvordan vi har det med swings, så hvis man havde det rigtig godt, så gik man i den gruppe og så var det forskellige fokuser der var i de forskellige grupper. Men selvom man går i den laveste niveaugruppe og man så fandt ud af, at det gik egentlig meget fint, så er underviseren ret god til at differentiere det, sådan individuelt og komme med forskellige fokuspunkter til forskellige personer, hvilket også er rart, sådan at man ikke skal være låst af at gå ind i en speciel gruppe.

I: Er det også fra ting til ting?

R: Ja, præcis.

I: Hvordan har du det generelt med at skulle overskride dine grænser?

R: Nogen gange har jeg det rigtig godt med det, og andre gange så har jeg det ikke. Altså højder, for eksempel, det at komme op i højder, det har jeg det faktisk ret godt med. Vi havde sådan en højde-ting sidst, hvor vi skulle op at stå på rails og op på muren også.

I: I Mekka?

R: Ja, udenfor, og det havde jeg det overraskende godt med. Men så er der andre ting, hvor det er bare et lille hop, men måske lidt større afstand eller murene er ikke lige høje, så skal der virkelig meget til for at jeg får det gjort og kommer over den grænse. Men så er det også at det hjælper at en underviser siger, at man godt kan eller at der er én af de andre, der gør det. Det er altid rart, når man får overskredet grænserne, for det meste. For det er jo en udvikling at overskride den grænse, kan man sige.

I: Så du får ikke overskredet dine grænser på en negativ måde?

R: Nej

I: Du får flyttet dem?

R: Ja, lige præcis.

I: Vil du sige, at du føler dig tryk når du dyrker parkour?

R: Ja, for der er kompetente mennesker til at tage sig af mig, hvis det skulle gå galt. Så ja, meget.

I: Og det er fordi, der er nogle andre?

R: Det er fordi der er nogle andre. Det er også derfor jeg aldrig ville gøre noget alene, tror jeg. Fordi så ligger jeg der, jeg skulle til at sige med åbent benbrud, men altså.

I: Hvordan oplever du fællesskabet? Det har vi været lidt inde på. Jeg tænker både mellem pigerne, men også er der et større fællesskab? Udover pigerne, altså.

R: Jeg tror generelt at der i Mekka, eller der hvor vi træner, i parkour.dk hedder det, der er et rigtig godt fællesskab. Folk man har trænet med, altså bare lige trænet med ikke sådan snakket sammen, de hilser på hinanden og smiler og kan også give krammere og sådan noget. Og når vi har de her Girls Gatherings, så kommer en masse af gutterne og lige ser på og bliver og griller om aftenen og hygger med, så jeg synes der er et rigtig godt fællesskab, også på tværs af køn. På den måde, det synes jeg vi er gode til. Vi tager også ud sammen, fordi drengene er lidt bedre til at tage initiativ til at komme ud.

I: Altså, til at komme ud i byen?

R: Ja. Og så er de jo gode til at hive os med helt generelt.

I: Har du haft nogle negative oplevelser ved at være ude i byen, egentlig?

R: Nej, det tror jeg ikke. Jo, eller ikke negative, men vi er blevet smidt væk inde på Carlsberg, hvor jeg var ude med to af mine børn fra min institution og træne på steder, hvor vi er vant til at træne.

I: Hvor? Ved railheaven?

R: Nej, det var lige ved siden af railheaven. Altså, railheaven er her, og så er der den der høje, høje mur hvor det kræver lidt at komme op og så lidt længere henne, så er der også nogle mure ved en café et eller andet sted og nogle rails. Så var vi først derhenne og lege, og så kom der en vagt og smed os væk, så gik vi derhen, så kom den samme vagt og smed os væk, og så var vi sådan, okay, så går vi bare herhen. Men det er sådan det eneste. Og jeg ved ikke om det er fordi de plejer at lave aftaler, når vi er der, sådan at de godt ved, at vi er der. Det kan jo godt være. Ellers ikke. Folk spørger tit, "hvad laver i?" Eller kigger underligt, men det tager man sig ikke sådan rigtig af, synes jeg.

I: Når du sådan er til træning, synes du så, at du har mulighed for at påvirke træningen? Altså hvis vi tager på holdet først, så kan vi altid tage når I bare mødes bagefter.

R: De har jo for det meste struktureret træningen. De mødes jo før og så planlægger de lige træningen, så på den måde ikke rigtig. Men vi får jo lov til at sige hvad vi godt kunne tænke os at arbejde med. Så det kan måske ikke være, at vi lige den dag får lov til at sige, kan vi ikke arbejde

med det her i dag, men man kan godt sige, at i løbet af sæsonen kunne det være rigtig fedt, at få lov til at arbejde med det her.

I: Du snakkede også om, at der var mulighed for at niveaudifferentiere?

R: Ja, det gør de også tit – og også at energiopdele i forhold til, hvis man har været i skole i otte timer, så kan det godt være, at energiniveauet er lidt lavere og så kan man lige ændre det ud fra det.

I: Hvad så når I mødes, når I bare lige har aftalt det?

R: Så er det jo sådan meget med at se, hvor man er. Hvad kan vi arbejde med her hvor vi er og så hvad forskellige har lyst til at arbejde med. Der er det jo meget frit hvad man har lyst til selv. Der kan jeg godt ofte være meget idéforladt, så der er jeg egentlig mest sådan, ”nå okay, det så meget fedt ud, lad mig arbejde lidt med det”. Så det er jo åbent, når man selv er ude.

I: Så byder folk ind med idéer?

R: Ja, og så arbejder man lidt med det, og så ser man på noget andet og så, ja.

I: Ja, og så går jeg ud fra at I selv bestemmer hvor, hvornår og sådan noget?

R: Ja.

I: Hvis du selv tager initiativ, hvad skyldes det så?

R: Jeg tog initiativ i sommer, fordi der var kommet den nye park ude på Amager, og den havde jeg været i en enkelt gang lige efter IG, hvor folk bare havde super meget energi og vi havde jo lige trænet i en uge, så vi skulle jo lige fortsætte med at træne lidt. Og så synes jeg, at der havde været super fedt derude og så ville jeg gerne tilbage igen og arbejde videre med nogle af de ting vi havde kigget på. Så det har nok noget at gøre med, at jeg er lige ved at nå et punkt i en eller andet ting, hvor jeg er lige ved at bryde det og så skal jeg bare køre det og ellers fordi det er et fedt sted jeg gerne vil hen og udforske det.

I: Er folk sådan, hvis man tager initiativ, føler du så, at man bliver hørt, eller er det nogen, der bestemmer?

R: Jeg vil sige, at man bliver hørt. Men nogen gange så er folk jo bare, hvis man skriver inde på Facebook for eksempel, og der ikke kommer nogen svar, så kan man godt være sådan lidt, man ved, at folk har set det, sådan ”nå okay, så det var folk ikke med på eller folk har ikke tid eller whatever”, men folk er altid friske. Men det er jo også tit man bare skriver ”er der nogen der skal med ud et eller andet sted og hvor skal det være” og så er det jo bare, hvad folk har lyst til. I starten der var folk, lige da de havde været på riget-spottet første gang, så var alle bare sådan, vi skal på riget-spottet, vi skal på riget-spottet. Så var jeg sådan, ”nå okay, vi skal på riget-spottet kan jeg høre på det hele”. Men det er folk fleksible overfor.

I: Prøv at beskriv hvad man laver, når man dyrker parkour.

R: En struktureret træning eller bare sådan generelt?

I: Prøv begge dele.

R: Det er også svært, for en struktureret træning, det er også meget forskelligt.

I: Ja, men bare sådan cirka. Bare for at få et indtryk.

R: Ja, men vi varmer lidt op, for at kroppen sådan ligesom er klar. Så har vi for det meste nogle tekniske stationer, hvor vi så nørder nogle forskellige bevægelser og så for det meste slutter vi af med noget conditioning af forskellig slags. Men det er jo meget forskelligt, for nogen gange vil de også gerne presse os på andre måder, sådan så vi starter ud med at have rigtig hård, fysisk træning og så skal vi ind og nørde noget teknisk, sådan at hovedet er lidt mere smadret og så er fokus lidt på noget andet og på, at min krop den er træt og mine ben er rigtig tunge, men så stadigvæk at kunne være der og arbejde i det.

I: Hvad er grunden til det? Ved du det?

R: Det tror jeg er for også at flytte nogle grænser. Så, hvis du kan gøre det, når du har det på denne her måde, så kan du selvfølgelig også godt gøre det på et andet tidspunkt. Men også det der med at tømme hjernen og sige, ”min hjerne den er her ikke lige nu, nu gør jeg bare, og så kan det være, at det går godt”. Vi havde en dag, hvor vi kørte fire tekniske ting, så kørte vi en halv time, hvor vi bare smadrede helt ud og så skulle vi køre de samme tekniske ting igen og se, hvad forskellen havde

været og tænke lidt over, at selvom jeg er så træt, så kunne jeg godt lige før, så burde jeg også kunne nu. Så det tror jeg er for at udfordre det mentale også.

I: Hvor meget vil du sige at den fysiske træning fylder?

R: Måske ikke helt 50 %, men 40 % eller sådan et eller andet. Men det er også forskelligt fra træning til træning. Men det er jo en vigtig del i forhold til at du kan de forskellige tekniske ting, at du har en fysik, der kan følge med. Så 40 %-agtigt.

I: Hvad så med ikke-undervisningstræning? Bare sådan cirka?

R: Jeg tror vi alle sammen bare er gode til at få varmet vores kroppe op, fordi det ikke er rart at komme i gang uden at være sådan bare en lille smule varme. Men så er det jo bare at vi kigger på området – det er jo så primært teknisk. Der er vi ikke så meget på det fysiske. Der er det bare at komme ud og lege lidt. Og prøve nogle sjove ting. Men der er også dage, hvor vi tager ud. Vi har været ude på Diamanten og lave noget trappetræning nogen af os på et tidspunkt, så der er jo også, hvor vi tager ud og så kun fokuserer på det fysiske på den måde. Men det er jo nok primært at tage ud for at lege med nogle tekniske ting. Og så er det sådan lidt, at folk kommer til og fra og så sidder man lige og kigger lidt, det er sådan meget stille og rolig chill-atmosfære, når vi er ude sådan.

I: Hvad med sådan, hvis du skulle snakke om fordybelse og sådan noget? Hvordan fungerer det?

R: I forhold til teknik?

I: Ja. Eller bare det der med at være i tingene. Synes du det lykkedes bedst i undervisningen eller når I er ude eller er det afhængig af dagen?

R: Ja, det er det nok også, men jeg tror, at jeg er bedre til at fordybe mig sådan rigtigt til undervisningen. Fordi der er det sådan, ”nu er vi her, nu er det det du skal”, hvor det er, når man er ude bare selv, så vil man måske bare gerne tusind forskellige ting – så skal vi lige prøve det her lidt, så skal vi lige prøve det her lidt, så skal vi lige prøve det her lidt. Men det er også fordi, at rammerne bliver sat for fordybelse mere.

I: Lige nu, der går du både tirsdag og torsdag?

R: Nej, jeg går kun tirsdag. Og det er tidligt. Jeg prøver på, at spille lidt fodbold igen og det er om torsdagen.

I: Okay, jeg tror det var det.

R: Super.

I: Medmindre du lige har et eller andet du synes du har glemt at sige om at dyrke parkour?

R: Nej, det har jeg ikke.

I: Cool.

Bilag 9 Stine - Transskribering

I: Til at starte med har jeg nogen indledende spørgsmål og det første er: Hvor gammel er du?

R: Det gider jeg simpelthen ikke svare på.

I: Ok, men du er over 18?

R: Ja.

I: Hvor længe har du dyrket parkour?

R: Fire eller fem år tror jeg.

I: Kan du huske, hvorfor du startede?

R: Ja, jeg startede fordi jeg havde set at to mænd jeg kendte fra tidligere havde en masse med parkour at gøre, det kunne jeg se via Facebook. Og så googlede jeg lidt om det og fandt et ugekursus på Gerlev – den der European Gathering, og så tænkte jeg ”det tror jeg lige er mig. Jeg trænger til noget nyt ovenpå capoeira”, som jeg var blevet ret træt af. Og så var jeg med der og synes, at det var meget sjovt, og så fortsatte jeg til noget træning inde i København efterfølgende.

I: Ja, hvad tror du fangede dig efter du prøvede det?

R: Det var, at der var en masse tekniske elementer, man skulle beherske. Det var meget tiltalende. Plus at jeg havde forholdsvis nemt ved det, så jeg oplevede ret hurtigt en ret stejl (udviklings)kurve og fandt ud af, at ”det her har jeg faktisk forholdsvis nemt ved”, og derfor så syntes jeg også, at det var sjovt.

I: Så startede du på et hold i København med undervisere?

R: Ja.

I: Var det primært på hold i starten?

R: Ja, det er forholdsvis svært at finde ud af, hvordan og hvorledes man skulle lave parkour, hvis det ikke var ret struktureret og med ret klare rammer til at starte med, og det tror jeg faktisk, at jeg

synes, at jeg havde brug for det første 1½ til 2 år – med klare rammer om træningen og at nogen sagde til mig ”du gør det her og det her og det er fint nok, men prøv at bygge det op så den her forøvelse er til den her øvelse, og så kommer det”. Når man så først har et godt basisudgangspunkt for bevægelserne, så bliver det pludselig nemmere at se muligheder. Nu er jeg noget mere selvkørende. Eller, nu er jeg selvkørende, og oplever som nu her, at det faktisk er ret nemt at lege med andre, der nogenlunde er på samme niveau. Det er ret sjovt. Og man kan også godt inspirere nogen, der er helt nye med ”prøv at gøre sådan her”.

I: Prøv at beskrive, hvad parkour er for dig.

R: Det er en sjov motionsform. Det er leg for mig, samtidig med at jeg bliver stærk.

I: Du sagde, at du havde dyrket capoeira – har du prøvet andre ting?

R: Ja, min primære bevægelsesbaggrund er springgymnastik, som jeg har lavet i rigtig mange år. Så gad jeg ikke det mere og skiftede til capoeira, som jeg også lavede i mange år. Så blev jeg træt af det og skiftede til parkour og er ikke blevet træt af det endnu.

I: Er parkour anderledes end de andre ting?

R: Ja, det er tre vidt forskellige kulturer. Gymnastikken er meget traditionel og regelret, hvor der er én måde at lave en araber-flikflak-salto på og også kun én måde at lære det på. Det håber jeg, for gymnastikkens verden, er blødt lidt op, men sådan var det i hvert fald på det tidspunkt. Capoeiraen var noget mere ”loose”, men mere alt-sigs-omgribende i forhold til kulturen – man skulle tale portugisisk, man skulle danse samba, rejse til Brasilien. Det blev bare en rigtig stor pakke, og jeg levede og åndede ikke for capoeira, som mange af dem i capoeira-verdenen gør. Så blev det sådan lidt for meget. Parkour bliver lavet på mange forskellige måde. Der er jo også nogen, der lever og ånder for parkour er jeg ret sikker på, men der er også bare nogen, der kommer og bruger det som en sjov bevægelsesform.

I: Ja. Hvad er det du synes er sjovt?

R: Jeg tror, at det er det med, at man mestrer noget teknisk og jeg oplever, at jeg bliver bedre til nogle tekniske elementer. Enten fordi jeg er blevet stærkere eller fordi jeg har nået et højere teknisk niveau. Det er helt klart det her med at mestre nogle bevægelser. Ikke bare at løbe og æde sig selv,

men at jeg rent faktisk skal kunne øve mig i et eller andet og blive bedre på den måde. Det tænder mig.

I: Føler du, at du kan blive ved med at blive udfordret? Også selvom du er blevet bedre?

R: Ja. Jeg har oplevet en ret stejl kurve fra da jeg startede og så flader det selvfølgelig altid lidt ud og nu synes jeg, at jeg kan mærke, at der er alle mulige ting, der lige pludselig er blevet meget nemmere. Nogen meget sværere ting, der lige pludselig er blevet meget nemmere. At jeg uden problemer kan gå op og hoppe en høj prec(ision), fordi der er noget basis, der efterhånden sidder der, så ved jeg, at det kan jeg, og så kan jeg også gå op og æde en eller anden frygt over et eller andet hop. Så jeg synes helt sikkert, at der er masser af udfordringer og jeg synes stadigvæk, at kurven stiger, ret meget.

I: Når du udvikler dig eller oplever, at der er nogen ting, der bliver lettere, er det så dig selv, der er rundt og kigge på det, eller er der andre, der er med til at påvirke det?

R: Der er helt sikkert andre, der er med til at påvirke det. Jeg tror ikke, at jeg nødvendigvis, hvis ikke det havde været fordi jeg havde set hende Natalia havde hoppet den, så er det ikke sikkert, at jeg havde tænkt, at jeg skulle hoppe den. Men fordi hun gik op og hoppede den, så tænkte jeg ”nå okay, hvis hun kan, så kan jeg vel også”. Så jeg tror faktisk, at det er vigtigt, at der er nogen, der gør det før én. Om det så er piger eller drenge betyder ikke altid noget. Hvis det er en super lang én, som en dreng tager, så er det ikke fordi jeg tænker, at det kan jeg også, men hvis det er en pige der tager en lang én, så har jeg selvfølgelig et lidt bedre sammenligningsgrundlag i forhold til styrke, så det betyder også noget, at det er en pige. Men andre gange, hvis det ikke er noget sådan kraftbetonet, så skal jeg bare kunne se nogen lave det og så tænker jeg, at det måske er meget sjovt at lege med. Hvis det giver mening?

I: Ja, helt sikkert. Tror du, at du bliver ved med at dyrke parkour?

R: Ja, det tror jeg faktisk. Nu ville jeg jo ikke lige svare på det med min alder, men det tænker jeg. Det er en meget fed træningsform, som samtidig gør mig ret stærk. Det kan godt være, at det ikke bliver på samme (niveau), men jo, det tror jeg faktisk jeg gør i et eller andet omfang, fordi det ændrer ens opfattelse af hvordan man kan og skal bevæge sig, og parkour er efterhånden ret mange ting, så det kan godt være, at jeg ikke går op og hopper høje hop eller sådan noget, men jeg tror alle

dage at jeg vil synes, at det er sjovt at lege med småting og kunne se, at sådan kan bevægelser og parkour også være. Det er som om man har fået et andet mind-set omkring det at bevæge sig faktisk med parkouren, som jeg tror man føre med sig i alle aldre.

I: Kan du prøve at beskrive det? Hvad går det ud på?

R: Sådan lidt mere en kreativ tilgang til at bevæge sig og væk fra gymnastikken som er lidt mere regelret. Det er okay, hvis man ser en masse træstammer, også som voksen, at tænke ”dem skal jeg da op og hoppe på eller et eller andet. Eller dem skal jeg da i hvert fald op at balancere på”. Og det kan godt være, at det kun er i forbindelse med en løbetur om 10 år, hvor jeg løbet og ser nogle træstammer og tænker ”hov”, så skal jeg selvfølgelig lige hen og lave strides på dem, for det har jeg alle dage gjort. Det gjorde jeg som barn og så blev det pludselig en del af noget mere struktureret parkour,” og så er det pludselig mere legalt at gøre det videre i voksenlivet, kan man sige. Så det kan godt være, at det ikke er struktureret parkourtræning, men der er hele den måde at bevæge sig på og se muligheder, for eksempel bare på en løbetur i byen, hvor der er nogen trapper, man kan hoppe på eller en kantsten, man kan balancere på.

I: Træner du oftest på hold? Eller træner du også alene?

R: Jeg træner på hold, men jeg synes, at det bliver mere og mere ustruktureret og uformelt med veninder eller andre piger, der dyrker det. På holdet er det drenge, jeg træner med, men jeg synes efterhånden, netop at det er blevet så nemt for os, det der med, at man ikke behøver de der faste rammer længere. Det bliver meget nemmere også at gå ud når det bare passe én og i ens hverdag og arbejde.

I: Går du også nogen gange ud alene?

R: Ja, men så bliver det mere conditioning-delen. Fordi man på en eller anden måde er lidt hæmmet i forhold til at ligge og lege alene som pige, der hopper ind over vægge og laver double-lazyer og øver tekniske ting. Jeg er ikke så vild med den opmærksomhed i det offentlige rum. Så skal det i hvert fald være et spot, hvor jeg ved, at (at der ikke kommer andre). Eller på et parkour spot, der er lavet til parkour. Jeg kan ikke bare gå ud på nogle rails eller gelændere og så bare hoppe rundt alene.

I: Når I så mødes (u)formelt, er det så noget I aftaler inden eller mødes i bare?

R: Nej, så aftaler vi via Facebook. Hvis der er nogen, der vil træne, så bliver det smidt ud i det forum og så byder dem ind, der kan, men jeg vil sige, at der helt sikkert er nogen, som jeg synes er sjovere at træne med end andre i forhold til at kunne inspirere hinanden. Men i den forbindelse gøres det mere legalt, så uanset, hvem det er, gøres det mere legalt at lave parkour, hvis man er flere.

I: Er I så rundt forskellige steder i København?

R: Ja.

I: Nu sagde du, at du træner sammen med drenge på holdet, men sammen med kvinder, når det er ustruktureret. Træner du aldrig sammen med drenge (ustruktureret)?

R: Ikke via aftaler på Facebook – det er faktisk meget sjældent. Så er det i hvert fald en del af en større gruppe. Jeg har ikke nogen træningskammerater, som jeg lige kan mødes med. Hvis det som sagt var nogen af drengene fra holdet, som skriver ud, så skal jeg ikke kunne afvise, at jeg også kunne dukke op der – det kunne jeg sagtens. Men vi har fået det der fine fællesskab med nogen, som jeg samtidig synes er ret hyggeligt.

I: Synes du der er forskel på at træne drenge eller piger?

R: Ja, det er der. Der er mere fart på, når jeg træner med drengene. Væsentligt mere fart på, og jeg bliver presset på at gøre tingene lige med det samme og på nogle længder. Jeg når ikke at tænke ”hey, det her er farligt”, for så har de andre allerede gjort det og så tænker jeg ”nå, ja okay...”. Med piger, der går det lige lidt langsommere og man når alle sammen at stå og tænke ”uha, det her kan potentielt set være farligt” og så er der allerede nogen, der har sænket tempoet, hvilket påvirker alle i en gruppe.

I: Er du den eneste, der er tilmeldt det hold der?

R: Det tror jeg faktisk jeg er i den her sæson er jeg den eneste pige på voksen-mixholdet.

I: Hvad gør du dig af tanker om det? Er du ligeglad?

R: Ja, det er jeg sådan set ligeglad med. Det har faktisk passet mig fint.

I: Hvad tænker du om et arrangement som ”women-only”?

R: Jeg synes, at det er rigtig fint. Det er hyggeligt og fint, og jeg synes netop, at der er noget fællesskab og nogle trygge rammer, særligt måske for nogle nyere parkour-piger, som måske kan synes, at det er overvældende med drenge, der kan hoppe rigtig langt og laver vilde precisions og laver noget ret vildt noget, hvor man tænker ”fuck, det her kan jeg jo slet ikke være med på og kommer aldrig til at kunne”. Så det er andre små ting, man nørder med og man tager sig lidt mere af hinanden. Ikke fordi, at drengene ikke også gør det, men det er ikke så tydeligt eller så ”nursende”. Jeg tror måske, at det er vigtigt i forhold til at få nogen flere og nogle nye kvinder med, så jeg synes, at det er rigtig fint og jeg kan også godt selv lide det.

I: Hvad er forskellen på et women’s jam og så den træning du laver (til daglig)?

R: Det er, at der er mere tid til at lege med nogen ting. Man har længere tid til at træne i og mere tid til at fordybe sig og mere tid til at nørde med nogle små ting, små flows, små sjove bevægelser, som folk finder på: ”Hey, vi prøver lige det her” og så leger man i et kvarter med det og så er der andre, der finder på noget andet, og så leger man et kvarter med det.

I: Oplever du, at der er begrænsninger ved at være kvinde?

R: Nej. Jeg oplever store forskelle på drenge og piger i forhold til fysisk styrke, men jeg ser det ikke som en begrænsning. Selvfølgelig kan man ikke hoppe lige så langt og eksplosivt, men det er på ingen måder en begrænsning.

I: Oplever du, at der er nogen fordele ved at være kvinde?

R: Nej, jeg ved ikke, hvad det skulle være.

I: Hvis der kom én, der slet ikke vidste, hvad parkour var, og du skulle beskrive det for vedkommende, hvad ville du så sige?

R: Så er det bare leg.

I: Hvad med i forhold til de parkourfilm man ser? Oplever du også, at det er en del af din hverdag?

R: Nej, det er faktisk langt fra. For det man tit ser, er nogle drenge, der hopper over vilde ting og spektakulære ting. De fleste YouTube videoer er langt væk fra det jeg selv laver, så det er ikke noget jeg ser særligt tit, medmindre jeg lige støder på det, men det er langt fra det jeg forbinder med parkour, selvom det jo også er en del af det.

I: Hvordan har du det med at skulle tage et spring hvor du tænker ”der er der lidt langt?”

R: Nu gjorde jeg det lige i dag. Et spring, hvor jeg til at starte med tænkte, at det nok var længere end jeg kunne hoppe, men så fandt jeg ud af, at det var det faktisk ikke – det var perfekt længde og i den grad inden for min helt almindelige ”comfort zone”. Det var på noget smalt, hvilket gjorde det lidt mere noieren, men jeg er meget rationel i forhold til at vide, om det er et hop jeg godt kan klare, når jeg først lige har fået målt med mine fødder. Så går jeg op og hopper ret hurtigt, og så er jeg heldigvis ikke så frygt styret, så derfor kunne jeg også i to meters højde. Men det var udelukkende fordi jeg vidste, at det var et ret ”safe” hop, og jeg havde mulighed for at øve det inden i en meter over jorden, inden jeg skulle op i to meter over jorden. Så hvis det er noget, jeg ved rationelt er en bevægelse, jeg godt kan og hvis jeg ved, at jeg på en måde kan skalere det så kan jeg godt arbejde med det inden jeg bliver for frygtstyret.

I: Hvad så når du tager sådan et hop?

R: Så er det super fedt! Så skal jeg skynde mig at gøre det et par gange og så bliver det pludselig rigtig nice. Så er jeg væk fra den der røde arbejdszone og falder mere ned i en grøn, hvor jeg faktisk synes, at det er inden for min ”comfort zone”. Det er faktisk ret fedt, at man har taget den udfordring.

I: Synes du selv, at du er god til at tage udfordringer op? Eller er der andre, der (presser på)?

R: Nej, det synes jeg faktisk, at jeg er rimelig god til. Det er noget, der er kommet i takt med, at jeg er blevet bedre til at se, at nu er det faktisk muligt for mig at lave en divekong igennem det vindue, selvom det er to meter over jorden og jeg skal over en halv meters ”gap”. Det havde jeg i hvert fald ikke tænkt for to år siden var muligt. Nu tænker jeg bare, at det tror jeg faktisk godt, at jeg kan. Selvom jeg tænker, at der vildt noieren. Og mange siger ”nej nej, det gør man ikke!”

I: Kan du godt blive ved med at finde nye udfordringer?

R: Ja, og jeg kan faktisk bedst lide, når jeg selv finder på dem for så er det tit nogen jeg godt kan.

I: I stedet for hvis andre finder på?

R: Ja, for så kan det godt være en bevægelse, der ligger godt til en anden, der tænker ”den her ligger godt til mig”, mens jeg tænker ”ej, ikke mig”.

I: Så der er forskel på folk?

R: Ja, både styrker og svagheder, men også hvad man lige ser og tænker kan lade sig gøre.

I: Når du er ude og træne, synes du så selv du er med til at bestemme, hvad I laver? Eller er der nogen, der tager lederskab?

R: Her har det været meget med, at én finder på nogle bevægelser og så ”joiner” man der. Og så har man også selv (en idé), og så er der andre, der ”joiner” der. Nogle gange laver man måske noget, som man måske kun selv synes er sjovt og så får man måske ikke rigtig nogen med der. Så gør man det lidt og tænker ”jeg må hellere gå med nogen et andet sted”. Det synes jeg i den grad, at jeg har.

I: Er det anderledes på det drengehold?

R: Ja, det er det faktisk. Det vil det i hvert fald som udgangspunkt være. Måske ikke på selve holdet for der kan man godt få stillet en åben opgave, hvor vi alle tænker ”hvordan løser vi det?” Men måske fordi jeg er lidt ældre end de andre på holdet, tør jeg godt melde mig på banen og sige ”hov, vi kan godt lige gøre sådan her”. Det er nok bare qua hvem man er. Men hvis det var et drengeforum frit, så tror jeg ikke, at jeg ville have så meget at byde ind med i forhold til at det er andre ting jeg laver fordi drengene tit kigger på nogle andre ting jeg ikke lige vil kunne være med på. Men hvor der er større sammenlignelighed i en ren pige gruppe så er det nok nemmere at byde ind der. Fordi der ellers er niveauforskel i styrke man kan klare. Men på et hold er der andre rammer, hvor det er nemmere for alle at byde ind.

I: Oplever du, at der er et fællesskab omkring parkour?

R: Ja. Ikke et samlet fællesskab i hele Danmark, men mange forskellige fællesskaber. Helt sikkert. Både store og mindre fællesskaber inden for fællesskaber.

I: Og føler du, at du er en del af det? Det københavnske?

R: Ja. Og også det generelle parkourfællesskab på en eller anden måde.

I: Jeg tror vi er ved at være igennem. Tak!

Bilag 10 Observation - noter

Observation 1 - Organiseret træning, Parkour DK

Mødested: Rigshospitalet i København. Krydset mellem Henrik Harpestrengs Vej og Frederik V's vej.

Antal: 14 kvindelige udøvere og 2 mandlige trænere

Påklædning: Benbeklædning var enten løse joggingbukser eller løbetights. Overdel var enten sweatshirts, uldundertrøjer eller softshelljakker. Flade kondisko. De fleste havde også en taske med. Alle taskerne blev lagt i en fælles bunke. Denne bunke virkede som 'mødested' når der skulle gives beskeder.

Dato: 5.4.2016 kl.17.00 til 19.00

Da der var 2 minutter til træningen skulle i gang, var der kun mødt 5 kvinder op. Blandt de tilstedeværende jokes der med, at der sikkert kommer en masse lige om lidt. ”Der er en kultur på kvindeholdet om at komme i sidste øjeblik” blev der sagt.

Da der var gået et par minutter, var der ganske rigtigt kommet 9 kvinder mere, og flokken bevægede sig i rask gang mod det 'spot' hvor selve træningen skulle finde sted. Mødestedet var valgt ud fra, at det skulle være let at finde. Der var 3 minutters gang. Kvinderne faldt hurtigt i snak med hinanden på vejen – det virkede til at være tilfældigt, hvem de lige kom til at gå ved siden af. Den ene af underviserne sagde til den anden på vejen op mod træningsspottet ”se, så gik der allerede 10 minutter” - det virkede til at være noget de havde snakket om i deres planlægning, men de virkede ikke til at være decideret sure over det, men at det bare var sådan det var. Da der skulle gives beskeder i starte, både om hvor gruppen skulle gå hen, at jeg var til stede og hvad temaet for dagens træning var, stillede kvinderne sig automatisk i rundkreds. Der var ingen der stod udenfor rundkredsen.

Da opvarmningen skulle i gang, fik kvinderne at vide, at de skulle stille sig op langs muren. Det virkede til at være tilfældigt, hvem man lige endte med at stå ved siden af. Foran dem var en handicap eller vare-sliske med gelændere langs. Dem skulle vi passere (2 i alt) frem og tilbage.

Hvordan måtte vi selv bestemme/finde ud af, men underviserne påpegede, at der skulle være progression – altså at vi skulle starte stille og roligt og så efterhånden ligge mere og mere energi i bevægelserne. Kvinderne greb opgaven med det samme og gik i gang. Ved at kigge ned langs rækken var det tydeligt, at der er nogle grundøvelser som kvinderne i begyndelsen gjorde mest brug af. Det var ligeledes tydeligt, at de lod sig inspirere af hinanden, idet nye bevægelser adopteredes af sidemanden og derigennem vandrede op gennem rækken. Der var forskel på hældning og højde af gelænderne alt efter hvor man stod, og i den ene ende var der et cykelstativ og i den anden et skilt, som integreredes i bevægelserne af de kvinder, der stod de forskellige steder. Underviserne gik rundt og vejledte de mindst erfarne, opfordrede til at bruge nye bevægelser, samt anerkendte de kvinder, der fandt på nye bevægelsesideer. Der var meget snak og grin undervejs. Snakken drejede sig om opgaven og om hvordan den kunne løses. Kvinderne lod sig inspirere af hvad hinanden gjorde og spurgte efterfølgende ind til hvordan. Der pågik således en konstant vidensdeling og evaluering over egen og andres praksis. Efter 10 minutter begyndte underviserne at stille krav til kvinderne, eksempelvis at de ikke måtte røre jorden mellem gelænderne, og at de, de næste tre gange frem og tilbage, skulle gøre brug af mindst fire forskellige bevægelser. Igen snakkede kvinderne indbyrdes om, hvordan opgaven skulle løses.

Opvarmningen sluttede med, at kvinderne blev delt i par. De skulle skiftes til at komme frem og tilbage over gelænderne. Denne gang med mere plads imellem sig (da der kun var halvt så mange i gang samtidig) og med mere intensitet. Parrene blev opdelt tilfældigt og der blev uddelt high-fives mellem de fleste af parrene. Igen virkede det til, at der ikke eksisterede nogen grupperinger inden for gruppen. Den sidste opgave bestod i at bevæge sig over de to gelænder med lukkede øjne. Alle kvinderne greb opgaven, men det var tydeligt, at der er nogen, der havde det bedre med det end andre. Alle fuldførte. Det blev italesat af underviserne, at det var en mental udfordring, og det virkede kvinderne til at være med på.

De gelænder der blev brugt til opvarmningen smittede af, så inden længe var alle kvindernes hænder farvet grå. Kvinderne viste hinanden deres hænder, grinede og snakkede om, at de sikkert ville have det i hele hovedet inden træningen var omme.

Efter opvarmning blev kvinderne delt i to grupper. Jeg fulgte med den ene, der gik 100 m hen til et andet sted, hvor der var et andet gelænder.

Underviseren satte gang i to forskellige øvelser. Den ene handlede om at hoppe over gelænderet og lande på en lille kant. Den anden om at hoppe over et gelænder, lande på en kant, hoppe over til en anden kant, under et gelænder og så springe over en trappe til en tredje kant. Kvinderne fordelte sig de to steder og gik i gang med øvelserne med det samme. Efter lidt tid byttede de to grupper plads. Underviseren sagde undskyldende til nogle af kvinderne, at deres tilløb var formindsket, da der var blevet parkeret en bil lige ved gelænderet – den var der ikke, da han var forbi 45 minutter tidligere for at tjekke stedet ud. Det virkede ikke til at bekymre kvinderne, der i stedet snakkede om, at gelænderet var lidt for højt til at de følte sig helt trygge ved at skulle passere det. Der bliver ytret sætninger som ”Du skal bare give det den perfekte kraft” og ”wow – new style”, hvis der var én der fraveg de øvelser, som underviseren havde igangsat, for at få det til at lykkes. Der var en af kvinderne, der havde problemer med at hoppe langt nok til at hun kunne lande på den lille kant i øvelse 1. Hun fandt en flise der lå ovenpå jorden og flyttede den selv hen så hun kunne lande på den i stedet. Dette initiativ anderkendtes af underviseren. En anden af kvinderne var tydeligt mere nybegynder end de andre. Underviseren lod hende eksperimentere lidt med hoppet over trappen, inden han gik hen og gav hende nogle forslag til hvordan hun kunne gøre det anderledes – disse forslag indledtes alle med ”Kan du prøve...”, ”Prøv i stedet for om du kan...”, ”Se om du kan...”. Til de mere øvede kom underviseren også med bud på, hvordan de kunne gøre øvelserne lidt mere udfordrende. Kvinderne kom også selv med idéer til ændringer. Efter lidt tid blev de to stationer sat sammen til et langt ”flow”. Kvinderne kørte det igennem, og det var tydeligt at de, når de ikke selv var i gang, kiggede på hinanden og lod sig inspirere af, hvad de gjorde. Især hvis der var en del af flowet, de ikke selv kunne få til at fungere, fokuserede de på netop det sted i de andres flow og spurgte ind til det. Der var ligeledes nogle af kvinderne, der afprøvede bevægelserne i flowet imens de ventede for at kunne gøre det bedre næste gang. Der var flere, der stillede spørgsmål til underviseren undervejs og han forklarede, foreviste og anderkendte deres ændringsforslag. Underviseren fortalte ligeledes, hvad den enkelte udøver kunne fokusere på for at gøre det bedre. Dem der selv spurgte ind og kom med ændringsforslag fik lidt mere opmærksomhed, end dem der ikke gjorde det.

Efter lidt tid byttede de to grupper plads, og den gruppe jeg fulgte bevægede sig tilbage til de gelænder, der blev brugt i opvarmningen. Her var første opgave at passere et gelænder med en ”lazy”, hvor gelænderet enten hældte opad eller hvor der var et cykelstativ, der også skal passeres

(mentalt mest). Der var flere af kvinderne, der lige skulle se øvelsen an ved at nærme sig raillet, tage fat i det og hoppe op ved siden af det – dog uden at passere det – som for at forberede sig på dets højde. Der var 3-4 kvinder ved hver station og de samarbejdede om at få alle over ved at komme med gode råd til hinanden. Der var ingen, der skyndte på hinanden og det virkede til at være helt okay at se tingene an, prøve uden at lykkes og tage sig god tid. Da der var én af kvinderne, der efter mange forsøg endelig kommer over, udrød de andre i gruppen ”Ja da – fucking nice!”.

Efter noget tid kom der en sikkerhedsvagt forbi, der spurgte underviseren ind til vores praksis. Han følte sig ikke helt overbevist om, at det var en god idé, at vi var der, fordi han mente, at det ikke var et fuldstændigt offentligt sted. Men underviseren mente derimod, at der ikke var tale om privat grund. De fik aftalt, at det var okay, at vi forstsatte. Sikkerhedsvagten kommer senere tilbage og sagde, at det var okay at være der, men at de ville sætte pris på, at vi næste gang sagde i receptionen at vi var der, så alle vidste det. Underviseren syntes, at sikkerhedsvagten var lidt et fjols og var sikker på, at de godt måtte træne på stedet, men erklærede sig enig i aftalen om at melde sin og gruppens ankomst, hvis det skulle blive relevant en anden gang.

Også her kom underviseren med råd og idéer til, hvordan den enkelte kunne udfordre sig selv mere eller mindre. Der kørte samtidig en joke om at snakke fransk, som det virkede til, at alle kvinderne var med på – selvom ingen reelt snakkede fransk.

Da alle havde fået nogenlunde styr på de to udfordringer introduceredes en ny, hvor der skulle sættes af på muren for at komme op til og over et af gelænderne. Flere af kvinderne bøvlede med at få det til at lykkes og gik forsigtigt til værks. Underviseren fortalte kvinderne, at de skulle tro på det og sige, at de i de sidste runder skulle 'comitte' sig 10-15 % mere til øvelsen. Det medvirkede, at alle kvinderne gav den lidt mere gas og de fleste lykkedes med øvelsen. Underviseren sluttede denne del af træningen af med at fortælle om 'commitment' og om, at mange øvelser tit bliver nemmere, hvis man tør kaste sig ud i dem.

De to grupper samledes igen, taskerne blev samlet op og hele gruppen bevægede sig over til et nærliggende parkeringshus i 10 etager. Øverst oppe blev taskerne igen placeret i en bunke, hvorefter kvinderne fik stillet til opgave at kravle forlæns hele vejen ned ad trapperne. Der var flere af kvinderne, der opfattede dette som en stor udfordring, men alle kastede sig ud i udfordringen. Der var nogen få der var bange for, at deres arme skal knække sammen så de ville slå hovedet ned i gulvet, men det skete ikke for nogen. Underviserne kravlede selv med ned. På vej op fik kvinderne

til opgave at kravle baglæns op ad fire etagers trapper. Det var meget fysisk udfordrende for nogen, men igen gennemførte alle. Under kravleturen fortsatte snakken med dem, der kravlede foran/bagved – dem der havde overskud snakkede om løst og fast, og dem der var pressede fik opbakning og hjælp fra dem der kravlede nærmest. Træningen blev sluttet af med en spurt op ad alle trapperne.

Afslutningsvis spurgte underviserne ind til, om kvinderne havde mulighed for at nå til Ørestaden til kl.17 næste mandag, da de gerne ville introducere dem til et spot derude. Der var nogle få der sagde, at de var pressede med hensyn til at nå derud efter arbejde, men de vil gerne se stedet, så det blev aftalt, at de nok kunne nå derud med en metro til tiden. Underviserne pointerede, hvad dagens træning havde af hovedpunkter (commitment, mentale udfordringer, passage, flow), og at de var meget glade for, at så mange havde forbedret sig.

Der var to af kvinderne, der valgte at blive efter træning for at løbe/hoppe mere på trapperne. Dette anderkendtes fuldt ud af trænerne.

Observation 2 - Jam, Ollerup Women's Jam

Sted: Træningen foregår i en renoveret foderhal. Der er ret køligt. Ca. 12 kvinder er i hallen og en mandlig instruktør, der dog ikke fungerer som instruktør under jammet.

Påklædning: De fleste har store sweatpants på mens overdelen både kan være en sweatshirt, t-shirt eller bluse med eller uden ærmer. Håret er sat i hestehale. Nogle bærer make-up og smykker.

Vi bliver begge spurgt (på trods af køn), om ikke vi har lyst til at være med. Marie siger ja, for at kunne komme tættere på deltagerne, mens Simon observerer fra den ene ende af hallen.

Der er flere grupperinger i hallen. To kvinder står og kigger på deres mobiltelefon. I hjørnet er der en sofagruppe, hvor der sidder tre piger – de er ikke klædt som de andre. En mandlig deltager er skadet (han er brasilianer og til dagligt elev på skolen) og snakker med nogen af de yngste kvinder og aktivitetsniveauet er svingende – han virker som en central person i den gruppe. Der er en lidt større gruppe, hvor aktivitetsniveauet er noget højere – der springes, svinges og balanceres, og der holdes en del snakkepauser også. Der er som sådan ikke nogen, der instruerer andre, men en gang i mellem er der én, der giver en anden nogle fif eller viser et nyt trick eller nogen, der prøver at efterligne en anden. Nogle gange fokuseres der på en bestemt bevægelse, som gentages flere gange, men andre gange går bevægelserne mere rundt omkring i området uden fokus på en bestemt bevægelse. Et par af kvinderne laver på et tidspunkt noget venskabeligt brydning med hinanden.

Der spilles musik i hallen – hip-hop/RnB. Der er også nogle engelsktalende kvinder og kinesisktalende kvinder. Sproget virker opdelende – de dansktalende kvinder er for sig.

Kvinderne roser hinanden: ”Fedt”. ”Ej, det ser sejt ud!”, hvorefter bevægelsen efterlignes.

På et tidspunkt går en af ”mobiltelefon-pigerne” hen til den lidt større gruppe for at kigge på/være med. Først kigger hun mest på, men bliver spurgt af en af pigerne, om hun har lyst til at prøve det spring, som de andre er i gang med. Hun slår afvisende med hånden og smiler. De smiler til hinanden og det virker legitimt at sige nej. En af pigerne lykkes ikke helt med sit spring og begynder at grine – nogle af de andre griner med og humøret er højt. ”Det er svært”, mens der grines og smiles.

I gruppen med de yngre piger og den brasilianske dreng er der en, der svinger sig i et rail, mens en af piger hepper på hende: "Go Drea, go Drea, go Drea", lyder det som.

I den større gruppe snakkes der meget, men der dyrkes også forskellige spring medmere engang imellem. Det er ikke nødvendigvis alle, der er aktive på samme tid og der bruges en del tid på at kigge på hinanden. Der grines meget og der er også tid til at "fjolle" lidt. Hvis en person ikke helt lykkes med sin bevægelse grines og smiler der til hinanden.

Det var ikke alle kvinderne der var til stede. De der var, var delt i tre grupper, som lavede noget hver for sig det første stykke tid.

Der var tidligt en 'add-on'-leg i gang. Det var nogle af kvinderne fra København, der arbejdede videre med den og inviterede andre til at deltage. Der foregik konstant snak om nye udfordringer, en bevægelse der lige fungerede godt med mere blandet ind mellem anden snak. Kvinderne var opmærksomme på at filme, når der var et flow, der fungerede godt. De sagde, at de bevidst var i gang med at gøre kvinder i parkour mere synlige og derfor øvede sig i at filme lidt mere, når de trænede.

Efter lidt tid gik et par af grupperne sammen om en udfordring om at komme over et rail fra hånd- eller hovedstand. Der var mange, der fandt bevægelsen skræmmende – hvilket ikke var noget tabu at sige. Der var opbakning til at prøve det fra dem der allerede kunne – samt accept hvis man ikke havde lyst.

Observation 3 - Picture time, Ollerup Women's Jam

Der skal tages et billede kl 13. Der går dog 20 min før der kommer én med et kamera. Det er en engelsktalende mand. Stemningen virker afslappet i de 20 minutters ventetid og der er en del gruppering. En person siger dog "det virker ret uprofessionelt" med henvisning til ventetiden og at der ikke rigtig er nogen, der tager et ansvar for slagets gang. Da billedet skal tages siger fotografen, der også er parkour mand "guys, get over here" hvortil en af kvinderne svarer "we aren't guys, we're girls!" Han rækker fuckfinger og de smiler til hinanden. Efter billedet hænger deltagerne igen ud, mens nogle bevæger sig rundt på det udendørs parkouranlæg, hvor også billedet blev taget. Der er igen en gruppering – de unge piger er sammen med den brasilianske dreng og de leger med hans krøllede hår. To grupper slapper af i solen og laver ikke så meget, mens en gruppe på 4-5 piger

prøver anlægget af med forskellige spring og bevægelser, mens de snakker om, hvordan anlæggets forskellige dele kan bruges. Enkelte andre går også rundt for sig selv og eksperimenterer stille og roligt. Der er en gruppe på tre personer (Calum og to piger), der leger med en kendama.

På et tidspunkt forsøger to piger at svinge sig rundt om en vertikal pæl. Den ene kan og viser og instruerer den anden. Da hun ikke helt kan komme rundt får hun et skub bagi og får ros: ”nice, nice, nice! You did it – that was perfect.” En af de andre kvinder viser en anderledes bevægelse ned på jorden foran en af drengene. Han bliver imponeret og siger på engelsk, at det er helt nyt og inspirerende – dét har han aldrig set før. Han siger, at det kunne han sikkert bruge på et tidspunkt, men de griner og smiler til hinanden. De to piger, som øvede en bevægelse omkring den vertikale stolpe får selskab af en tredje kvinde. De snakker lidt sammen og hun forklarer og viser en ny måde at komme omkring stolpen på. Der bliver lyttet og spurgt af pigen, der har svært ved bevægelsen. Hun prøver igen med de nye fif. Hende der gav råd bevæger sig over til en anden pige og giver også hende lidt råd om at svinge sig fra stolpe til stolpe. Hun fortæller om faremomenterne og om hvordan skuldrene skal gøre. Når hun ikke instruerer de andre har hun høretelefonerne i ørerne og hopper rundt for sig selv. Fotografen går rundt og tager billeder af kvinderne.

To af de danske kvinder begynder at lave en øvelse, hvor de er sammen. Den ene startede med at sidde og krydse ind mellem to rails og den anden spørger, om de ikke skal prøve at gøre det sammen. Det gør de. De morer sig men de hopper på kryds ind imellem hinanden: ”Årh, det er en god øvelse den her!”. Efter snakker de om, hvordan de kan lave et nyt hop. De snakker om, hvor de skal lave det. En siger, at hun helst vil hoppe op ad, mens en nytilkommen kvinde siger, at hun foretrækker at hoppe ned ad. De bliver siddende og balancerer mens de kigger efter et godt spot. Så snakker de om at lave en tillidsøvelse og går i gang med den – de prøver at få den tredje kvinde med, men det kan ikke helt lade sig gøre, og så griner de alle tre.

Vejret var godt, så de udendørs faciliteter blev taget i gang. Cirka halvdelen begyndte at bevæge sig lidt rundt på strukturen imens resten 'hang ud' i nærheden.

En arbejdede med at sætte af fra en smal kant og lande på en anden med begge fødder. Hun arbejdede med det i længere tid – nogen gange kom der en anden forbi og hoppede et par gange med hende, gav hende et par kommentarer og råd for derefter at bevæge sig videre. Da hun landede den første gang udbrød hun ”yes”, hvilket straks fik de omkringværende til at lykønske hende.

Andre bevægede sig rundt i mindre grupper og arbejdede med forskellige bevægelser. Nogle steder mere end andre steder. Hvis en gruppe fandt en udfordring, blev de der, indtil den var overvundet, eksempelvis den skæve monkey fra et plateau gennem et vindue. Der kom flere til, der gerne ville prøve den af, og de blev lukket ind i rækken nærmest automatisk. Der var også et par kvinder, der bevægede sig videre til andre ting, fordi de ikke havde lyst til at arbejde med den længere eller følte sig i stand til at bryde denne. Begge dele virkede til at blive opfattet som acceptabelt.

Det var en blanding af aktive og passive folk på pladsen, men det virkede ikke som om nogen af kvinderne tog sig af, at det var sådan det var.

Efter lidt tid blev der kaldt til gruppefoto. Der var flere, der med det samme klatrede op. Kvinderne opfordrede selv til også at tage et foto med et mere fjollet udtryk. Derefter gik de tilbage til deres tidligere aktiviteter.

Observation 4 - Workshop 1, Ollerup Women's Jam

Instruktøren, der også ellers er en af de kvindelige deltagere siger: "If anybody wants to join me, please come over here" hvortil en smilende udbryder "everybody wants to join!" Gruppen (16 piger og instruktøren) af kvinder samler sig langsomt og de stiller op i en cirkel. Instruktøren er en del af cirklen og hun forklarer lidt om hvad hun havde forestillet sig, at de skulle lave. De skal starte med en navne/ice breaker leg. De synes, at det er sjovt og der bliver grinet. Det er også en leg, hvor de skal huske hinandens personlige bevægelse, der siges sammen med deres navn. To piger er kommet for sent, men de bliver hurtigt inviteret med: "very nice". De kommer med i øvelsen. En af de nye piger fanger ikke helt konceptet i legen, men får det hurtigt forklaret og alle hepper på hende, da hun fanger den. Hver gang en af piger viser deres bevægelse skaber det glæde i gruppen. Efter øvelsen er de forpustede og smiler. Instruktøren fortæller, at hvis de undervejs har spørgsmål, skal de endelig bare spørge.

Den næste leg er en krammeleg, hvor den ene pige skal forsøge at kramme den anden, som prøver at undslippe uden at løbe væk. Instruktøren forklarer, at de ikke skal være for voldsomme med hinanden. Instruktøren parrer piger sammen to og to. Der bliver grinet højlydt i de fleste grupper, mens nogle virker lidt akavede med den nære kropskontakt. Instruktøren roser dem: "You are doing so well, ladies". Så bytter de roller, så den anden skal kramme og den første undslippe. Der grines fortsat, mens de hopper rundt på græsset efter hinanden. Da de er færdige skal de kramme hinanden en sidste gang og give highfive. Så skal de finde en ny makker og i den nye øvelse skal de holde om

hinanden, mens den anden skal prøve at slippe fri. De får at vide, at de skal være lidt mere voldsomme. En er ved at tabe bukserne og de grinet og hvinet højlydt: "Its so hard", udbryder en af pigerne. De bytter igen roller efter et par minutter. De to drenge og to engelsktalende piger er ikke med, men står på parkour konstruktionen og leger med deres kendama. Gruppen samler sig igen i cirklen mens nogle giver hinanden en ekstra krammer. Cirklen er blevet mindre, fordi de står tættere sammen.

Den tredje øvelse er en gemme og fangeleg, hvor den ene person må gemme sig og kravle op i konstruktionen. Bliver man fanget får man ti sekunder til at gemme sig igen. De griner og hviner, når de fanger hinanden. Stemningen er god. Efter 3-4 minutter bytter de fanger. De snakker om taktik: "Hvis man finder et rigtig godt gemmested skal man ikke løbe så meget". De bliver forpustede, men smiler at snakker med hinanden. "You did well", siger instruktøren da de er færdige med øvelsen.

Hun forklarer den fjerde øvelse. De stiller sig i en cirkel og drejer sig 90 grader. Nu skal man fange personen foran én, mens personen bagved skal fange en selv samtidig. Bliver man fanget skal man lave en fysisk øvelse: Armbøjninger eller squats. Hun forklarer, at man også bare kan lave en anden øvelse, hvis man fx ikke kan. Et par af pigerne bliver meget forpustede og sætter sig i stedet ned og sludrer med hinanden. Gruppen bliver senere kaldt sammen og de snakker en snakker om, hvor svært hun havde ved at fange sin makker fordi hun var hurtig. Kvinderne skal igen stå et nyt sted i cirklen, så de får en ny makker. Nu skal de lave øvelsen igen, men de må kun gå og gemme sig – gerne rundt i parkour strukturen.

I næste øvelse skal de lege kongensefterfølger i grupper af tre. Instruktøren har lavet grupperne og råber undervejs, at pigerne skal hjælpe hinanden, hvis der er en, der ikke kan følge med. En siger: "If you need a hand I can help you" med at gå balance, hvortil en svarer "yeah, I'll need one" og får så hjælp til at komme over. De hjælper hinanden meget ved at holde i hånd, men også ved at rose hinanden Der bliver talt engelsk i alle grupper.

De går sammen i gruppen og instruktøren spørger, om de prøvede noget undervejs, som de har lyst til at øve sig i. Både erfarne og uerfarne byder ind. Instruktøren forklarer, at de skal gå ud og prøve tingene af og at man kan gå rundt til hinanden og prøve de bevægelser, som andre eksperimenterer med. De går i gang. Nogen er alene og andre er sammen i større grupper. Når én lykkes med en (for

personen) svær bevægelse bliver hun rost af de andre i nærheden: ”Ja, Stine! Flot.” Der er forskel i sværhedsgrad i de ting, som pigerne laver, men de hjælper hinanden uanset niveau. Et par af pigerne snakker om frygt fordi de står på et sted højt oppe. En prøver springet og den anden følger efter – det lykkes. Der er en, der sætter noget musik i gang: Tysk rap, hvor samme person synger med. Denne aktivitet fortsætter med fri leg i en halv times tid.

Den ansvarlige begyndte at kalde til samling da klokken havde passeret det aftalte tidspunkt. Der gik lidt tid inden alle var samlet i en cirkel med hende. Den første aktivitet var en navneleg, hvor hver enkelt skulle finde på en bevægelse, der knyttede sig til hende, og hendes navn, hvorefter de andre skulle gentage både bevægelse og navn. Det var en udfordring for nogle at skulle være i centrum sådan (kunne læses i ansigter), men alle greb opgaven og enhver bevægelse blev forsøgt efterlignet af de resterende kvinder. Efterfølgende var der kramme-fangeleg. Her kom kvinderne også, selvom de ikke kendte hinanden, til at røre ved hinanden og tumle. Igen en potentielt grænseoverskridende aktivitet, men alle valgte at deltage.

Parfangeleg – lidt mere aktivitet og meget grin. Især da man skulle fange og blive fanget samtidig. Som deltager var det rart at få sat navn på nogle af de andre, at blive tvunget til at se hinanden i øjnene og grine sammen. I den sidste omgang fangeleg opfordrede underviseren os til at gøre brug af højden også, hvilket de fleste af kvinderne så gjorde.

Efterfølgende var der kongens efterfølger. Her blev der lagt vægt på, at man var sammen med nogen man ikke kendte. Der var et godt samarbejde med de piger jeg var sammen med – de mere erfarne hjalp de mindre erfarne med at finde en vej, give en hjælpende hold ved balance og ved at være opmærksomme på, at alle var med.

Som deltager i både fangelege og kongens efterfølger blev jeg tvunget til at bevæge mig op og rundt på stativet uden at tænke så meget over hver enkelt bevægelse, hvilket gjorde det lettere efterfølgende, da vi selv valgte, hvad vi ville arbejde med at finde hen eller tilbage til steder hvor vi tidligere havde været udfordret. Der var nogle af de mindre erfarne, der udtrykte et ønske om at prøve en 'cat' af, hvilket fik et par af de mere erfarne til frivilligt at melde sig til at hjælpe og spotte dem. Der var to af de mest erfarne kvinder, der ville arbejde med en høj precision, hvilket lykkedes for dem begge efter lidt forarbejde (tage samme afstand tættere ved jorden). Efter en del hop forsøgte den ene at vende den om, sådan at landingen skulle stå (det andet sted var der et plateau hun kunne hoppe videre ned på som sikkerhed). I arbejdet med dette bakkede andre kvinder hende

op ved at huske hende på alle de sikre hop, hun netop havde gennemført. Efter lidt tid valgte hun at hoppe, men gjorde det ikke så helhjertet som hoppene den anden vej, hvilket gjorde landingen noget mere usikker. De omkringstående reagerede på dette ved udbrud og ved at sige ”hvorfors gjorde du det?”, ”det var tosset – du kan jo godt” og lignende. Hun opfordres til at hoppe flere gange for ikke at blive bange for den.

Observation 5 - Workshop 2, Ollerup Women's Jam

E italiensk pige er nu underviser. Før var hun deltager. I første øvelse skal de løbe rundt mellem hinanden og når instruktøren siger til, skal de med deres kroppe i fællesskab danne et bogstav. De laver F og R og løber efterfølgende rundt på forskellige måder. Så skal de skrive ”OK” med deres kroppe i fællesskab. Instruktøren roser dem for at være hurtigere end før. Så skal de skrive ”Hello”. Der er to piger, som deltog tidligere, som ikke er med nu, formentlig grundet skader. Gruppen af kvinder skal så hoppe rundt på alle fire og så lave en ”blomst” med deres kroppe, da instruktøren siger til. Efterfølgende en ”båd”.

I anden øvelse skal de rende rundt i en cirkel og forskellige bogstaver en en lille øvelse. A er eksempelvis at hoppe, mens P er at røre gulvet. Instruktøren forklarer at det også er for at få gang i hjernen. Med disse bogstaver former de forskellige ord på baggrund af instruktørens Instruktioner, fx parkour eller awesome.

Undervisningen går indenfor. Pigerne instrueres i at finde en mur, som de skal prøve at hoppe over på forskellige måde. De skal komme til at føle sig sikre ved at bruge muren. Samtidig trænes der noget kreativitet. En af pigerne, der ikke var med til opvarmningen er med igen nu.

Efterfølgende skal de prøve af hoppe over to mure efterfølgende og sætte de to hop sammen. Hvis det bliver nemt skal de udfordre sig selv og prøve andre typer af spring på de to mure. Der bliver igen prøvet mange forskellige spring og de efterligner også hinanden til tider. Der er ikke så meget snak og pigerne virker koncentrerede. De bevæger sig rundt i det meste af området og det ender lidt med, at de kommer til at gå i en stor cirkel i området.

Efterfølgende skal de arbejde på at sætte flere hop sammen. De skal først finde de steder/strækninger, som de godt kan lide med de spring, som de nu foretrækker. Så skal de prøve ruten flere gange, og hvis der er noget de har lyst til at ændre kan de sagtens gøre det. Efter skal de finde en makker og sammen skal de øve hinandens ruter og spring. Mens de står i kø er der tid til at

de kan snakke med hinanden og give high fives. De forklarer og viser hinanden deres ruter og spring. Der bruges ofte parkour jargon om forskellige spring: ”monkey”, ”lazy”, ”precision” osv. Andre gange er jargonen manglende og de må i stedet forklare det på andre måde: ”Så hoppede jeg der over og landede baglæns på begge fødder.” I et af parrene er der stor niveauforskel, og den bedste af pigerne instruerer, viser og giver highfives for at få den mindre dygtige med.

Næste øvelse flytter de sig til en anden location. Det handler om at komme fra A til B på få skridt og helst uden at røre jorden. Hvis man rammer jorden koster det 20 skridt. Det er en holdkonkurrence. Pigerne er lidt i tvivl om, hvordan skridtene tæller. Instruktøren udspecificerer, da en af deltagerne spørger. Hele holdet er sammen på et hold og de skal samlet under 7 skridt pr. deltager. Første deltager laver et langt hop og alle klapper. Alle tæller hendes skridt og klapper da hun kan nøjes med 5 skridt. Der er kun lidt småsnakken da de fleste er koncentrerede om at tælle eller hoppe. Én rammer jorden og det koster tyve skridt. De griner og klapper, mens hun undskylder overfor gruppen, men de siger, at det er ok. De klarer det, men nu er opgaven at slå det mål, som de lige har sat. Første deltager rammer til aller sidst jorden og der går et suk igennem hallen, som dog følges op af klap og ”kom igen”. ”Kom så”, siger de til hende, der sidst faldt ned, da hun skal prøve anden gang. Hun klarer den og de andre udbryder ”wuhu! Flot.” De siger også ”nice”, når der er én, der lykkes med opgaven. Da sidste deltager er færdig klapper de, og venter spændt på, at instruktøren tæller deres nye score sammen for at se om de slog den sidste. De klarede den med 1 point. Og de klapper af hinanden. Træneren runder af og de takker træneren for de nye øvelser. Da træningen er slut sidder de i en rundkreds. Nogle snakker med hinanden, to leger brydeleg, hvilket andre griner af. Ellers er der fortsat småsnakken om hvem hinanden er osv.

Opvarmningen foregik i en cirkel. Der blev knyttet bevægelser til forskellige vokaler, hvorefter kvinderne skal ”stave” ordene ved hjælp af bevægelserne – eksempelvis 'parkour' (a-o-u bevægelse), 'summer training is fun' (u-e-a-i-i-i-u-bevægelser) etc. Underviseren gjorde det klart, at formålet med denne øvelse også var at vække deltagernes hoveder.

Efterfølgende skulle deltagerne arbejde sammen om at skrive bogstaver eller tegne figurer med deres kroppe, eksempelvis et 'R', 'OK', en blomst og et skib. Der blev lagt op til, at de skulle gøre det så hurtigt som muligt (fx inden underviseren havde talt til 10). Kvinderne grinede meget imens øvelsen udførtes, men der var ingen der rigtig gik op i hvor hurtigt/langsomt det gik. Der var heller

ingen konsekvens eller straf, men deltagerne opfordredes til at gøre det så hurtigt som muligt.

Næste del af workshoppen foregik indenfor, hvor der er en del byggede mure. Her skulle kvinderne arbejde med at komme over disse på forskellig vis. De blev opfordret til at gøre brug af forskellige bevægelser, til at se på hinanden for at få inspiration og til at henvende sig til underviseren, hvis de ingen idéer havde. Der var en del kvinder, der finder murerne ret høje, hvorfor de, til at starte med, samledes om en lavere mur. Efter lidt tid blev murerne delt op i tre stationer, hvor kvinderne skulle finde en vej, der passede dem bedst gennem hver station. Derefter blev stedet delt i to, hvor samme opgave blev stillet. Efter lidt tid blev kvinderne sat sammen i par – igen blev det vægtet, at de gik sammen med nogen, de endnu ikke havde arbejdet sammen med. Her skulle de vise hinanden deres vej over murerne og lære den til hinanden. Der var nogle par, der er mere lige i niveau end andre. I nogle par blev det mest den ene, der underviste mens den anden tog en 'elev-rolle'. I andre par kunne makkeren nogenlunde gennemføre turen efter blot at have set den anden gennemføre den og efter at have spurgt ind til et par detaljer.

Som en sidste del af workshoppen blev der stillet en udfordring med at nå fra A til B gennem et stativ uden at røre jorden og med så få skridt som muligt. Rørte en deltager jorden udløste det 20 strafpoint. Alle deltagere skulle notere, hvor mange skridt de brugte på et papir. Der blev diskuteret hvilke veje der var de mest optimale, hvilke bevægelser der var risikable at bruge mm. I køen virkede det til, at de fleste brugte mere energi på at følge med i hvilke bevægelser, der blev brugt frem for at tælle, hvor mange skridt der blev brugt. Nye ideer, skøre ideer og meget udfordrende bevægelser anerkendtes af tilskuerne gennem ord og udbrud. Der var mange der var lidt i tvivl om det eksakte antal når det skal skrives ned og det virkede ikke til, at det egentlig var det, der var i fokus. Efter første runde blev deltagerens antal skridt lagt sammen, og de havde nu til opgave at komme under dette antal i anden runde. Der diskuteredes i køen, hvordan opgaven nemmest kunne løses og da én af deltagerne pludselig fandt en måde at gøre det på ved kun at bruge fire skridt, var der flere, der abede hendes vej efter. De mindre erfarne udøvere høstede anerkendelse for deres vej igennem stativet, selvom de brugte flere skridt end de mere erfarne. Da underviseren opdagede, at der i første runde havde været to, der kørte ruten igennem flere gange, bestemte hun sig for, at der også var to, der skulle køre ruten to gange i anden omgang. Der var med det samme to, der meldte sig til det. Den ene fandt en vej med kun to bevægelser der talte som skridt, hvilket udløste klap. Der var én i hver runde, der rørte jorden. I første runde er det én af de mere erfarne, hvorfor hun

blev drillet lidt med inden hendes tur i anden runde, men det virkede ikke til at være ondt ment. I anden runde var det én af de mere uerfarne, der rørte jorden. Hun blev ikke drillet på samme måde, men ”trøstedes” i stedet for med kommentarer som ”kom igen” eller ”det var tæt på”, ”det var ærgerligt”. Gruppen løste opgaven, men resultatet virkede ikke til at være så vigtigt for deltagerne. De snakkede mere om forskellige ruter, de forskellige deltagere valgte at bruge.

Observation 6 - Workshop 3, Ollerup Women's Jam

Sessionen er sat til at starte kl 11, men ikke alle er mødt op og der går 7-8 min før undervisningen går i gang. Det er den britiske deltager, der står for undervisningen. Langsomt kommer flere piger til og efter 10 minutter er gruppen 9 piger i alt + én, der ikke ser ud til at deltage – i hvert fald ikke i opvarmningen, da hun snakker med den brasilianske dreng. Den skotske kameramand er også med, og han cirkler rundt om gruppen og tager nogle billeder og filmer lidt. Efter yderligere minutter kommer fire piger til gruppen. En siger, at hun er lidt skadet, men instruktøren siger at hun bare kan være med, så meget hun nu kan.

Efter opvarmningen er første øvelse at de går sammen tre og tre. To af dem skal holde i hånd og løbe rundt i hallen og hoppe over forskellige forhindringer, mens den tredje person skal hænge i armene på rails. Efter lidt tid skifter personen på railsne ind med en af de andre. Der trænes udholdenhed i armene og grebsstyrke, mens de to andre samarbejder om at nå hurtigt tilbage, mens de forcerer mindst en forhindring. De skal hver have tre ture, hvor de hænger i den horisontale stang. Det varer ca 30 sekunder at hænge i stangen indtil en af de andre kommer og bytter.

Anden øvelse mindre lidt om den foregående. De er igen tre og tre sammen, hvor én skal sidde i squat position, mens de to andre kravler på alle fire rundt i en cirkel. Gruppen der kravler skal forsøge at følges. De piger, der sidder i squat position sætter sig i en cirkel så de kan kigge på hinanden. Der småsnakkes lidt. Pigen, der var skadet kan ikke længere være med og forlader gruppen. ”Good stuff, ladies”, siger instruktøren. Et par af pigerne begynder at pruste lidt, så instruktøren kommer med motiverende tilråb: ”Nearly there, girls. It will be over soon”. Der bliver grinet lidt. Vandpause. ”We'll start in one minute”. Der bliver spillet ”Love me do” af Beatles. Instruktøren griner og siger ”nice music” og snakker efterfølgende med pigen, der ikke har deltaget endnu. En af piger siger: ”Det er vist ikke helt pakour-musik”.

Så samles de igen. ”Awesome” siger instruktøren og et par andre gentager grinende. Instruktøren forklarer, at de nu skal hoppe fra et sted til et andet, men der er frihed til at bestemme, hvordan man vil hoppe. Hun fortæller, at man kan bevæge sig længere væk for at øge sværhedsgraden. De skal øve på forskellige landinger og der er +fem forskellige spots. Hun viser og forklarer. Efterfølgende inddeler hun dem i grupper og anviser dem til et spot. Det ser ud til, at der er plads til pigernes forskellige niveauer – nogle hopper langt, mens andre nøjes med at træde fra den ene position til den anden. De retter lidt på og hjælper hinanden i grupperne. Der bliver også heppet lidt. Efter et par minutter roterer grupperne til et nyt spot. I nogle af grupper rykkes kassen, som de skal hoppe fra, lidt tættere på den position, hvor de skal lande, for at gøre springet kortere og nemmere. Andre rykker kassen tilbage igen, når det er deres tur. En af pigerne har svært ved et af springene – hun tøver, grundet frygt virker det til. Hun hopper ned fra kassen og en anden hopper op og viser, hvordan det kan gøres på en lidt nemmere måde. Så hopper den første op og prøver igen. Denne gang lykkes hun med det og der lyder et ”wuhu!”. Så roteres der igen på instruktørens opfordring. Denne øvelse fortsætter den sidste halve time af workshoppen. Hvis der en gang i mellem er en, der ser ud til at slå sig lidt, er de andre piger hurtige til at spørge, om hun er okay. Afslutningsvis skal pigerne vælge den eller de to stationer, som de mest har lyst til at arbejde med i deres gruppe. De nogle af pigerne er nødt til at tage hjem gives der krammere og siger farvel til alle pigerne: ”See you.” ”Thank you for this weekend.” ”Nice to meet you.” ”Have a safe trip home.” etc. Nogle af pigerne udveksler kontaktoplysninger. Hele gruppen samles for at sige farvel til hinanden og give krammere ”Bye, girls!” ”group hug!”

Der var kun få mødt op til kl.11, så workshoppen kom lidt sent i gang. De tilstedeværende opfordrede underviseren til at gå i gang, og så måtte de, der kom senere, komme med hen ad vejen. Der blev startet i en cirkel – den blev langsomt større eftersom flere og flere kom med. Der blev startet med en blanding af udstrækning og yoga.

Til den videre opvarmning inddeltes deltagerne i grupper af 3 person alt efter hvem de tilfældigvis stod ved siden af i cirklen. I den gruppe jeg var en del af udveksledes der smil, øjenkontakt og high-fives inden opgaven blev påbegyndt. Til den første øvelse skulle én hænge i raillet imens de andre løb hånd i hånd rundt om strukturen. Det tvang os til at snakke sammen for at komme over forhindringerne, selvom vi ikke kendte hinanden. Alle gik lige til opgaven. I anden runde skulle vi kravle/sidde i hug. Her var det lidt sværere at følges ad i parrene, da der ikke var så god plads. Men

vi aftalte før hver runde, hvordan vi skulle kravle (forlæns, baglæns, sidelæns). Da opgaven blev introduceret brugte underviseren ordet ”monkeywalk”, hvilket var et ord ikke alle deltagerne umiddelbart kendte. Én af de mest uerfarne henvendte sig til en mere erfaren for at få opgaven uddybet, hvorefter den mere erfarne hørte underviseren ad for at være sikker.

Der var en enkelt af deltagerne der ikke deltog i dagens workshop. Hun kom for sent og søgte én af drengene. I vandpausen efter opvarmningen henvendte hun sig til underviseren med en undskyldning for hvorfor hun ikke deltager. Underviseren sagde, at det var okay og op til hende selv om hun deltager, men at det selvfølgelig var ærgerligt. Resten af workshoppen sad hun med ryggen til det der foregik, hvilket var noget de andre kvinder lagde mærke til og fandt negativt og asocialt.

Træningens egentlige tekniske fokus var at være tvunget til at gribe forskellige 'cats' på måder som underviseren havde fundet på. Hun havde sat tape op for at illustrere, hvor hænder og fødder skulle placeres. Hun pointerede, at man skal fokusere på at få alle fire placeret samtidig. Der var mulighed for selv at påvirke hvorfra der blev hoppet og derved niveaudifferentiere øvelsen. Deltagerne blev delt op i par, der derefter blev sat sammen, så der er fire på hver station. Deltagerne var her fordelt sådan, at man var sammen med dem man ikke kendte.

Til at starte med havde hver gruppe ca. 2 minutter pr. station. Det var nok til, at alle kunne prøve ca. 3 gange. Den mindst erfarne i den gruppe jeg var en del af, ville gerne se de mere erfarne gøre øvelsen først. Hvis hun kom til at stå først i rækken, bad hun mundtligt de andre om at illustrere for hende, hvad øvelsen gik ud på ved at hoppe først. Der diskuteredes efter mange af hoppene, hvad der kunne gøres bedre – mere fokus på at lande med begge fødder samtidig, den mest optimale måde at gribe fat i metalstængerne på, at sætte af med begge ben samtidig osv. Der var ingen sure miner over hinandens kommentarer og der blev ligefrem spurgt ind til de mere erfarnes måder at gøre det på. De erfarne understregede flere gange, at det var *deres* måde at gøre det på og at det ikke nødvendigvis fungerede for andre. Både vidensdeling og individuelle forskelle blev vægtet.

Underviseren gik rundt og kommenterede og hjalp ved hver enkelt gruppe. Hun sagde flere gange, at opgaven med at lande med både hænder og fødder samtidig ikke nødvendigvis kunne lade sig gøre, at det ikke alle steder ville virke naturligt, men at det var en udfordring vi skulle arbejde med. Hun anerkendte alle forsøg, også selvom de ikke nødvendigvis lykkedes. Der var nogle deltagere, der var mere udfordrede af de teknikker der skulle bruges i øvelsen (hop med begge ben eksempelvis) end andre, hvorfor det for dem var sværere at udføre øvelserne. Men de blev blot

opfordret til at gøre det så godt de kunne – nogle steder blev de givet nogle andre fokuspunkter, eksempelvis afsæt med begge ben.

Én af dem i min gruppe var lidt skadet, så hun deltog ikke fuldt ud i aktiviteten, men hun fulgte alligevel med rundt og deltog i snakken om hver enkelt øvelse (modsat hende der ikke deltog overhovedet). Da vi stod ved den sidste station, sagde én af de mindre erfarne, at det var sjovt, at hun slet ikke har lagt mærke til de andre grupper mens vi bevægede os rundt, fordi hun bare havde været så optaget af at løse de opgaver, der er blevet hende stillet.

I anden runde rundt til stationerne opfordredes vi til at fokusere på én legemsdel og lade de andre ”følge med” uden at fokusere på dem. Underviseren tog udgangspunkt i sine egne erfaringer med, at selv et hop, hun har det fint med, kunne virke som et helt nyt og sværere hop, hvis hun blev tvunget til at fokusere på andet end det, hun er vant til. Under arbejdet med denne opgave var der flere der grinede og mundtligt tilkendegav, at det var en virkelig udfordrende opgave – men den måde det blev sagt på var positiv, så det var en udfordring, der blev taget op med glæde. Vi nåede ikke at arbejde med dette særligt længe før cirka halvdelen af gruppen skulle afsted for at nå busser eller køre hjem.

Opbrud. Der blev lagt vægt på at gå rundt og sige farvel til alle. Alle steder blev der snakket om, hvordan og hvornår man kunne mødes og træne sammen igen. Denne dags underviser lovede kineserne at henvende sig til dem hvis (som i når) hun ville rejse til Beijing. Copenhagen Girls Gathering blev fremhævet af flere. Det virkede til, at de fleste af kvinderne regnede med at se hinanden igen på et tidspunkt i fremtiden. Der var en af kvinderne der sagde, at hun blev påvirket følelsesmæssigt af afskeden, selvom det blot var to dage siden (for nogles vedkommende) de mødte hinanden – hun synes selv, at det var lidt fjollet.